

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Femte Udvidede Afdeling)

27. september 2018*

»Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik – restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Egypten – indefrysning af midler – formaliteten – mål – kriterier for opførelse af de omfattede personer – forlængelse af sagsøgernes opførelse på listen over omfattede personer – faktisk grundlag – ulovlighedsindsigelse – retsgrundlag – proportionalitet – ret til en retfærdig rettergang – uskyldsformodning – ret til en god forvaltning – retlig fejl – åbenbart urigtigt skøn – ejendomsret – ret til forsvar – ret til en effektiv domstolsbeskyttelse«

I sag T-288/15,

Ahmed Abdelaziz Ezz, Gizeh (Egypten),

Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed Salama, Kairo (Egypten),

Khadiga Ahmed Kamel Yassin, Gizeh,

Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar, Gizeh,

først ved J. Lewis, B. Kennelly, QC, barrister J. Pobjoy, solicitors J. Binns og S. Rowe og advokat J.-F. Bellis, derefter ved B. Kennelly, J. Pobjoy, S. Rowe og advokat H. de Charette,

sagsøgere,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved M. Bishop og I. Gurov, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand i henhold til artikel 263 TEUF om annullation af for det første Rådets afgørelse (FUSP) 2015/486 af 20. marts 2015 om ændring af afgørelse 2011/172/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten (EUT 2015, L 77, s. 16), for det andet Rådets afgørelse (FUSP) 2016/411 af 18. marts 2016 om ændring af afgørelse 2011/172/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten (EUT 2016, L 74, s. 40) og for det tredje Rådets afgørelse (FUSP) 2017/496 af 21. marts 2017 om ændring af afgørelse 2011/172/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten (EUT 2017, L 76, s. 22), for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgerne,

har

* Processprog: engelsk.

RET TEN (Femte Udvidede Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, D. Gratsias (refererende dommer), samt dommerne I. Labucka, A. Dittrich, I. Ulloa Rubio og P.G. Xuereb,

justitssekretær: fuldmægtig L. Grzegorzczuk,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 4. juli 2017,

afsagt følgende

Dom

I. Tvistens baggrund og de faktiske omstændigheder

A. Retsakter vedtaget af Rådet vedrørende sagsøgerne

- 1 På baggrund af de politiske begivenheder, som fandt sted i Egypten fra januar 2011, vedtog Rådet for Den Europæiske Union den 21. marts 2011, med henvisning til artikel 29 TEU, afgørelse 2011/172/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten (EUT 2011, L 76, s. 63).
- 2 Første og anden betragtning til afgørelse 2011/172 har følgende ordlyd:
 - »(1) Den 21. februar 2011 erklærede Den Europæiske Union sig rede til at støtte den fredelige overgang under ordnede forhold til en civil og demokratisk regering i Egypten, der bygger på retsstatsprincippet med fuld respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder og til at støtte bestræbelser på at skabe en økonomi, der forstærker den sociale sammenhæng og fremmer væksten.
 - (2) I den forbindelse bør der indføres restriktive foranstaltninger over for de personer, der er blevet anerkendt som ansvarlige for uretmæssig tilegnelse af den egyptiske stats midler, og som derved berøver det egyptiske folk udbyttet af den bæredygtige udvikling af dets økonomi og samfund og underminerer udviklingen af demokrati i landet.«
- 3 Artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172, som ændret ved berigtigelsen til denne afgørelse (EUT 2014, L 203, s. 113), bestemmer:

»Alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører, ejes, besiddes eller kontrolleres af personer, der er blevet identificeret som ansvarlige for uretmæssig tilegnelse af den egyptiske stats midler, og fysiske eller juridiske personer eller enheder eller organer med tilknytning til dem, jf. listen i bilaget, indefrys.«
- 4 Artikel 5, stk. 2, i afgørelse 2011/172, i sin oprindelige opfattelse, bestemte, at denne afgørelse skulle anvendes indtil den 22. marts 2012. I henhold til denne artikels stk. 3 overvåges denne afgørelse løbende, og den forlænges eller ændres alt efter tilfældet, hvis Rådet skønner, at dens mål ikke er nået. Rådet har i henhold til den sidstnævnte bestemmelse flere gange forlænget den pågældende afgørelse i et år med vedtagelsen af på hinanden følgende afgørelser, nemlig afgørelse 2012/159/FUSP af 19. marts 2012 (EUT 2012, L 80, s. 18), afgørelse 2013/144/FUSP af 21. marts 2013 (EUT 2013, L 82, s. 54), afgørelse 2014/153/FUSP af 20. marts 2014 (EUT 2014, L 85, s. 9), afgørelse (FUSP) 2015/486 af 20. marts 2015 (EUT 2015, L 77, s. 16), afgørelse (FUSP) 2016/411 af 18. marts 2016 (EUT 2016, L 74, s. 40), og afgørelse (FUSP) 2017/496 af 21. marts 2017 (EUT 2017, L 76, s. 22).

- 5 Sagsøgerne, Ahmed Abdelaziz Ezz og Abla Mohamed Fawzi Ali Ahmed Salama, Khadiga Ahmed Kamel Yassin og Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar, var siden vedtagelsen af afgørelse 2011/172 opført på henholdsvis syvende, ottende, niende og tiende linje på listen i bilaget til denne afgørelse. De identificerende oplysninger vedrørende hver enkelt af disse personer, som var opført på listen, var, hvad angår sagsøger 1 »Tidligere medlem af parlamentet; Fødselsdato: 12.01.1959, Mand«, hvad angår sagsøger 2 »Gift med Ahmed Abdelaziz Ezz, Fødselsdato: 31.01.1963, Kvinde«, hvad angår sagsøger 3 »Gift med Ahmed Abdelaziz Ezz, Fødselsdato: 25.05.1959, Kvinde«, og hvad angår sagsøger 4 »Gift med Ahmed Abdelaziz Ezz, Fødselsdato: 09.10.1969, Kvinde«. Afgørelse 2017/496 indeholdt en berigtigelse vedrørende sagsøger 2's navn.
- 6 Begrundelsen for opførelsen af sagsøgerne, som ændret ved berigtigelsen af afgørelse 2011/172, var: »Person, der er genstand for retslige procedurer indledt af de egyptiske myndigheder for uretmæssig tilegnelse af statens midler på grundlag af De Forenede Nationers konvention mod korrupsion.« Denne begrundelse har været uændret ved de på hinanden følgende forlængelser af den pågældende afgørelse. Nærmere bestemt vedrørte de ændringer vedrørende begrundelsen for opførelsen på listen, som blev indført ved afgørelse 2017/496, ikke sagsøgerne, men alene andre personer opført på den samme liste.
- 7 På grundlag af artikel 215, stk. 2, TEUF og afgørelse 2011/172 vedtog Rådet den 21. marts 2011 forordning (EU) nr. 270/2011 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten (EUT 2011, L 76, s. 4). Denne forordning gentager i det væsentlige bestemmelserne i afgørelse 2011/172, og listen i forordningens bilag I svarer til listen i bilaget til denne afgørelse. Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2017/491 af 21. marts 2017 om gennemførelse af forordning nr. 270/2011 (EUT 2017, L 76, s. 10) indførte ændringer af listen i bilag I til nævnte forordning, der svarede til ændringerne indført ved afgørelse 2017/496.

B. Sager anlagt af sagsøgerne ved Unionens retsinstanser før eller samtidig med den foreliggende sag

- 8 Ved en sag anlagt den 20. maj 2011, registreret på Rettens Justitskontor som sag T-256/11, nedlagde sagsøgerne påstand om annullation af afgørelse 2011/172 og forordning nr. 270/2011, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgerne.
- 9 Den 24. maj 2013 anlagde sagsøgerne endnu en sag, registreret på Rettens Justitskontor under nr. T-279/13, med påstand om annullation af afgørelse 2011/172, som ændret ved afgørelse 2013/144, og af forordning nr. 270/2011, der »blev forlænget ved en afgørelse fra Rådet, som blev forkyndt for [dem] ved skrivelse af 22. marts 2013«, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgerne.
- 10 Ved dom af 27. februar 2014, Ezz m.fl. mod Rådet (T-256/11, EU:T:2014:93), blev Rådet frifundet i søgsmålet i sag T-256/11. Den 5. maj 2014 iværksatte sagsøgerne appel til prøvelse af denne dom.
- 11 Den 30. maj 2014 anlagde sagsøgerne, hver for sit vedkommende, fire særskilte sager til prøvelse af afgørelse 2014/153, for så vidt som denne afgørelse vedrører dem (sag T-375/14, Al Naggar mod Rådet, sag T-376/14, Yassin mod Rådet, sag T-377/14, Ezz mod Rådet, og sag T-378/14, Salama mod Rådet).
- 12 Ved dom af 5. marts 2015, Ezz m.fl. mod Rådet (C-220/14 P, EU:C:2015:147), blev sagsøgernes i præmis 10 ovenfor omhandlede appel forkastet.
- 13 Den 29. maj 2015 indgav sagsøgerne en anmodning om tilpasning med henblik på at udvide de oprindelige påstande i sag T-279/13 til »Rådets afgørelse (FUSP) 2015/485 af 20. marts 2015 om ændring af afgørelse 2011/172/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten«.

- 14 Ved kendelse af 15. februar 2016, Ezz m.fl. mod Rådet (T-279/13, ikke trykt i Sml. EU:T:2016:78), afsagt på grundlag af artikel 126 i Rettens procesreglement, blev sagsøgernes søgsmål i den pågældende sag afvist. For det første afviste Retten de ovenfor i præmis 13 omhandlede påstande i anmodningen om tilpasning på grund af litispendens. Retten fastslog, at parterne, anbringenderne og genstanden i den foreliggende sag og anmodningen om tilpasning var identiske, og at den sidstnævnte var indgivet efter dette søgsmål (kendelse af 15.2.2016, Ezz m.fl. mod Rådet, T-279/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:78, præmis 22-30). For det andet forkastede den påstandene som åbenbart retligt ugrundede (kendelse af 15.2.2016, Ezz m.fl. mod Rådet, T-279/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:78, præmis 43-79).
- 15 Ved kendelser af 21. marts 2016 afsagt af formanden for Rettens Ottende Afdeling blev sag T-375/14, T-376/14, T-377/14 og T-378/14 slettet fra registret som følge af, at sagsøgerne havde hævet sagerne (kendelse af 21.3.2016, Al Naggar mod Rådet, T-375/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:185, af 21.3.2016, Yassin mod Rådet, T-376/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:186, af 21.3.2016, Ezz mod Rådet, T-377/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:187, og af 21.3.2016, Salama mod Rådet, T-378/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:188).
- 16 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 26. maj 2016 anlagde sagsøger 1 en sag, registreret som sag T-268/16, til prøvelse af afgørelse 2016/411, for så vidt som denne afgørelse vedrører sagsøger 1. Ved særskilt stævning, indleveret til Rettens Justitskontor den samme dag, anlagde sagsøger 2, 3 og 4 en sag, der blev registreret som sag T-269/16, til prøvelse af afgørelse 2016/411, for så vidt som denne afgørelse vedrører disse sagsøgere.
- 17 Den 12. september 2016 afviste Retten ved kendelse sagsøgernes i præmis 16 ovenfor omhandlede søgsmål på grund af litispendens, henset til sagsøgernes indgivelse af den nedenfor i præmis 22 omhandlede anmodning om tilpasning inden for den foreliggende sag anlagt til prøvelse af afgørelse 2016/411 (kendelse af 12.9.2016, Ezz mod Rådet, T-268/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:606, præmis 15, og af 12.9.2016, Salama m.fl. mod Rådet, T-269/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:607, præmis 15).

II. Retsforhandlingerne og parternes påstande

- 18 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 29. maj 2015 har sagsøgerne anlagt nærværende sag. Ifølge stævningens side 1 og punkt 1 har sagsøgerne nedlagt påstand om annullation af »Rådets afgørelse (FUSP) 2015/485 af 20. marts 2015 om ændring af afgørelse 2011/172/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten«, for så vidt som denne afgørelse vedrører dem. De har ligeledes nedlagt påstand om, at Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 19 I en skrivelse til Rettens Justitskontor af 24. august 2015 har sagsøgerne anført, at stævningen skulle læses således, at den vedrører afgørelse 2015/486, idet angivelsen »2015/485« var en skrivefejl.
- 20 Rådet har indgivet svarskrift den 15. februar 2016. Rådet har i dette svarskrift nedlagt følgende påstande:
- Frifindelse.
 - Sagsøgerne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 21 Der er indgivet replik og duplik henholdsvis den 31. marts 2016 og den 27. maj 2016.

- 22 Den 25. maj 2016 har sagsøgerne på grundlag af procesreglementets artikel 86 indgivet en anmodning om tilpasning, hvori de har nedlagt følgende påstande:
- Afgørelse 2016/411 annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgerne.
 - Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 23 Den 30. juni 2016 har Rådet indgivet bemærkninger til anmodningen om tilpasning, hvori det fastholder sine påstande i svarskriftet.
- 24 Den 25. juli 2016 har sagsøgerne anmodet om afholdelse af retsmøde.
- 25 Ved afgørelse af 4. oktober 2016 blev sagen på ny henvist til Femte Afdeling.
- 26 Den 31. marts 2017 har Retten i forbindelse med foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse anmodet parterne om at fremsende en række dokumenter.
- 27 Sagsøgerne og Rådet har imødekommet disse anmodninger henholdsvis den 11. og den 21. april 2017.
- 28 På forslag fra Femte Afdeling har Retten ved afgørelse af 5. april 2017 henvist sagen til Femte Udvidede Afdeling.
- 29 Den 18. maj 2017 har Retten i forbindelse med foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse for det første anmodet parterne om at indgive supplerende oplysninger og for det andet stillet dem spørgsmål vedrørende konsekvenserne for den foreliggende sag af visse af Rettens tidligere afgørelser.
- 30 Den 26. maj 2017 har sagsøgerne indgivet endnu en anmodning om tilpasning, hvori de har nedlagt påstand om annulation af for det første afgørelse 2017/496 og for det andet gennemførelsesforordning 2017/491, for så vidt som disse retsakter vedrører dem.
- 31 Parterne har imødekommet Rettens i præmis 29 ovenfor omhandlede anmodninger ved skrivelser af 1. og 8. juni 2017.
- 32 Ved procesdokument af 8. juni 2017 har sagsøgerne anmodet Retten om på grundlag af procesreglementets artikel 92, stk. 1, artikel 93, stk. 1, og artikel 94 at træffe beslutning om en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, således at deres retlige repræsentant i Egypten kan afgive forklaring som vidne. Den 19. juni 2017 har Rådet indgivet bemærkninger vedrørende denne anmodning om en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse.
- 33 Den 26. juni 2017 har Rådet indgivet bemærkninger til den anden anmodning om tilpasning, hvori det fastholder sine påstande i svarskriftet.
- 34 Retsmødet blev afholdt den 4. juli 2017. Det blev efter anmodning fra sagsøgerne, og efter at Rådet var blevet hørt, afholdt bag lukkede døre. Sagsøgerne præciserede imidlertid, at denne anmodning ikke indebar fortrolig behandling af visse oplysninger i Rettens endelige afgørelse i sagen. [fortroligt]¹.
- 35 Den 19. september 2017 genåbnede Retten den mundtlige forhandling og anmodede parterne om at tage stilling til de eventuelle konsekvenser for den foreliggende sag af dom af 26. juli 2017, Rådet mod LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583). Parterne indgav deres svar til Retten den 4. oktober 2017.

1 – Fortrolige oplysninger udeladt.

III. Retlige bemærkninger

A. Formaliteten med hensyn til påstandene i stævningen

- 36 Rådet har i svarskriftet rejst adskillige formalitetsindsigelser vedrørende stævningens påstande om annullation af »Rådets afgørelse (FUSP) 2015/485 af 20. marts 2015 om ændring af afgørelse 2011/172/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten«, for så vidt som denne afgørelse vedrører sagsøgerne. For det første henviser disse påstande efter Rådets opfattelse enten til en ikkeeksisterende retsakt eller til en retsakt, med hensyn til hvilken sagsøgerne ikke har søgsmålskompetence. Desuden er Rådet af den opfattelse, at sagen anlagt til prøvelse af afgørelse 2015/486 er anlagt for sent, for så vidt som den berigtigelse, som sagsøgerne indgav i deres skrivelse af 24. august 2015, blev indgivet efter den frist på to måneder, der gælder for sager, der anlægges på grundlag af artikel 263 TEUF. Endelig har det gjort gældende, at denne sag – hvis den rent faktisk er blevet anlagt efter anmodningen om tilpasning i sag T-279/13, som sagsøgerne indgav samme dag – bør afvises på grund af litispendens.
- 37 Sagsøgerne har i replikken gjort gældende, at angivelsen »2015/485« blot var en skrivefejl, hvilket Retten bekræftede i kendelse af 15. februar 2016, Ezz m.fl. mod Rådet (T-279/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:78). Desuden har de bestridt, at der forelå en situation med litispendens hvad angår denne kendelse.
- 38 Hvad først angår den første afvisningspåstand skal det i denne henseende bemærkes, at kravet om, at stævningen i henhold til procesreglementets artikel 76 skal indeholde søgsmålets genstand, i henhold til fast retspraksis indebærer, at disse angivelser skal være tilstrækkeligt klare og præcise til, at den sagsøgte kan fremlægge sit forsvar, og Retten i givet fald på det således foreliggende grundlag kan tage stilling til sagen (jf. dom af 13.9.2013, Anbouba mod Rådet, T-592/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:427, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).
- 39 Imidlertid kan angivelsen af den anfægtede retsakt implicit følge af stævningens indhold (jf. i denne retning kendelse af 13.4.2011, Planet mod Kommissionen, T-320/09, EU:T:2011:172, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis). Desuden har Domstolen og Retten allerede givet mulighed for at ændre kvalifikationen af påstande, som har angivet de anfægtede retsakter upræcist eller fejlagtigt, når stævningens indhold og den faktiske og retlige kontekst gør det muligt uden tvivl at identificere disse retsakter (jf. i denne retning og analogt dom af 7.7.1993, Spanien mod Kommissionen, C-217/91, EU:C:1993:293, præmis 14-16, og af 13.9.2013, Anbouba mod Rådet, T-592/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:427, præmis 24).
- 40 Selv om sagsøgerne, som anført ovenfor i præmis 18, på stævningens side 1 og i punkt 1 har angivet »2015/485« som betegnelse for den anfægtede afgørelse, må det fastslås, at de har anført den fuldstændige titel på afgørelse 2015/486. Desuden er de bestemmelser, som sagsøgerne har citeret i stævningen, bestemmelser i afgørelse 2015/486 og ikke i Rådets afgørelse (FUSP) 2015/485 af 20. marts 2015 om forlængelse af mandatet for Den Europæiske Unions særlige repræsentant i Kosovo (EUT 2015, L 77, s. 12). Sagsøgerne har i øvrigt vedlagt stævningen en kopi af afgørelse 2015/486 og af ikke afgørelse 2015/485.
- 41 Som sagsøgerne i øvrigt har bekræftet i deres skrivelse til Rettens Justitskontor af 24. august 2015 (jf. præmis 19 ovenfor), skal det foreliggende søgsmål således anses for at vedrøre annullation af afgørelse 2015/486, for så vidt som denne retsakt vedrører dem, idet angivelsen »2015/485« i stævningen er en simpel skrivefejl, som ikke har nogen konsekvenser for, om sagen kan antages til realitetsbehandling. Den foreliggende sag kan følgelig ikke anses for at vedrøre en ikkeeksisterende retsakt eller en retsakt, med hensyn til hvilken sagsøgerne ikke har søgsmålskompetence.

- 42 Derefter skal det hvad angår den anden afvisningspåstand fastslås, at det – i modsætning til, hvad Rådet har gjort gældende – er datoen for indleveringen af stævningen, dvs. den 29. maj 2015, og ikke datoen for indgivelsen af sagsøgernes skrivelse, den 24. august 2015, der er relevant for bedømmelsen af, om fristen for at anlægge sag til prøvelse af afgørelse 2015/486 er overholdt i den foreliggende sag. Som det fremgår af præmis 40 og 41 ovenfor, giver selve indholdet af stævningen og bilagene hertil således mulighed for uden vanskeligheder at identificere denne afgørelse som søgsmålets genstand. På baggrund af datoen den 24. marts 2015, som er anført i den skrivelse, hvorved Rådet meddelte sagsøgerne den pågældende afgørelse, overholder datoen for stævningens indgivelse, den 29. maj 2015, fristen for anlæggelse af sager til prøvelse af denne afgørelse i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 263, stk. 6, TEUF og procesreglementets artikel 60.
- 43 Endelig har Retten hvad angår den tredje afvisningspåstand – hvilket Rådet i øvrigt har anerkendt i replikken – i præmis 22-30 i kendelse af 15. februar 2016, Ezz m.fl. mod Rådet (T-279/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:78), fastslået, at anmodningen om tilpasning af stævningens påstande og anbringender i sag T-279/13 til afgørelse 2015/486 blev indgivet senere end anlæggelsen af den foreliggende sag, og at denne anmodning om tilpasning således skulle afvises på grund af litispændens. Stævningens påstande kan derfor ikke afvises af denne grund.
- 44 De i præmis 36 omhandlede afvisningspåstande må derfor forkastes.

B. Realiteten

- 45 Sagsøgerne har i den foreliggende sag nedlagt påstand om annulation af Rådets afgørelser, hvorved deres opførelse i bilaget til afgørelse 2011/172 blev forlænget i henholdsvis 2015, 2016 og 2017 med vedtagelsen af afgørelse 2015/486, afgørelse 2016/411 og afgørelse 2017/496 (herefter »de anfægtede afgørelser«). De har anført fem anbringender til støtte for deres påstand. I forbindelse med det første anbringende har de gjort en ulovlighedsindsigelse gældende vedrørende artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172, som forlænget ved afgørelse 2015/486, 2016/411 og 2017/496, og artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 270/2011, nærmere bestemt på grund af manglende retsgrundlag og tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet. Det andet, det tredje, det fjerde og det femte anbringende vedrører henholdsvis Rådets tilsidesættelse af artikel 6 TEU, sammenholdt med artikel 2 og artikel 3, stk. 5, TEU, samt artikel 47 og 48 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), idet Rådet har undladt at efterprøve, om de retslige procedurer i Egypten vedrørende sagsøgerne overholdt de grundlæggende rettigheder, tilsidesættelse af de almindelige kriterier i de ovennævnte bestemmelser i afgørelse 2011/172 og i forordning nr. 270/2011, tilsidesættelse af retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse og ubegrundet og uforholdsmæssig indskrænkning af sagsøgernes ejendomsret samt skade på deres omdømme.
- 46 Først skal Rådets argument om, at anbringender, der – i det mindste i det væsentlige – er identiske med de i præmis 45 ovenfor anførte anbringender, allerede er blevet behandlet og forkastet i dom af 27. februar 2014, Ezz m.fl. mod Rådet (T-256/11, EU:T:2014:93), og, efter appel af denne dom, i dom af 5. marts 2015, Ezz m.fl. mod Rådet (C-220/14 P, EU:C:2015:147), undersøges. Rådet konkluderer heraf, at det på grundlag af procesreglementets artikel 126 ved en kendelse bør fastslås, at denne sag er åbenbart ugrundet og skal afvises.
- 47 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at sagsøgerne i det første og det andet anbringende har foreholdt Rådet, at det har undladt at tage hensyn til en række oplysninger vedrørende den politiske og retslige udvikling efter vedtagelsen af afgørelse 2011/172, som generelt viser, at der fra de egyptiske myndigheders side foregår krænkelse af retsstatsprincippet og grundlæggende rettigheder og navnlig tilsidesættelse af retten til en retfærdig rettergang og iagttagelse af uskyldsformodningen vedrørende sagsøger 1 i forbindelse med verserende straffesager, som han var genstand for. Sagsøgerne har gjort

gældende, at de har forelagt Rådet disse oplysninger, bl.a. i deres skrivelse af 23. december 2014. I anmodningerne om tilpasning har de gjort gældende, at de forelagde Rådet supplerende oplysninger af samme art, før deres opførelse blev forlænget i 2016 og i 2017.

- 48 I dom af 27. februar 2014, Ezz m.fl. mod Rådet (T-256/11, EU:T:2014:93), og i kendelse af 15. februar 2016, Ezz m.fl. mod Rådet (T-279/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:78), vedrørende sagsøgernes i præmis 8 og 9 ovenfor omhandlede søgsmål, blev dette klagepunkt ikke behandlet af Retten. I øvrigt frafaldt sagsøgerne deres søgsmål i sag T-375/14 – T-378/14 under sagens behandling.
- 49 For det andet skal det bemærkes, at artikel 2, stk. 3, i afgørelse 2011/172 bestemmer, at Rådet, når der fremsættes bemærkninger eller forelægges væsentlig ny dokumentation, tager sin afgørelse op til fornyet overvejelse og underretter den pågældende person eller enhed herom. Desuden overvåges denne afgørelse i henhold til dens artikel 5, stk. 3, løbende, og den forlænges, hvis Rådet skønner, at dens mål ikke er nået.
- 50 Det følger af disse bestemmelser, sammenholdt med hinanden, at Rådet i forbindelse med en hvilken som helst fornyet gennemgang forud for en forlængelse af afgørelse 2011/172 eller på et hvilket som helst tidspunkt på grundlag af væsentlig ny dokumentation, som er forelagt, eller bemærkninger, der er fremsat, kan efterprøve, om den faktuelle situation har ændret sig siden den oprindelige opførelse af sagsøgerne eller siden en forudgående fornyet gennemgang på en sådan måde, at deres opførelse ikke længere er begrundet (jf. analogt dom af 26.7.2017, Rådet mod LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, præmis 46).
- 51 I den foreliggende sag kan det ikke uden en undersøgelse heraf udelukkes, at den dokumentation, som sagsøgerne har fremlagt i forbindelse med deres brevveksling med Rådet efter vedtagelsen af de anfægtede afgørelser, er så væsentlig, at den kan rejse tvivl med hensyn til forlængelsen af deres opførelse inden for rammerne af afgørelserne.
- 52 Desuden er det korrekt, at anbringender svarende til det tredje, det fjerde og det femte anbringende allerede er blevet behandlet i Rettens og Domstolens i præmis 46 ovenfor anførte afgørelser. Sagsøgerne kan følgelig ikke med føje med de sidstnævnte anbringender rejse tvivl om lovligheden af deres oprindelige opførelse eller forlængelsen af deres opførelse ved afgørelse 2013/144 ved at forelægge Retten spørgsmål, der allerede er afgjort ved de ovennævnte afgørelser fra Unionens retsinstanser, idet en sådan anfægtelse er i strid med den materielle retskraft, som ikke kun knytter sig til de pågældende afgørelses konklusion, men også til de præmisser, der udgør det nødvendige grundlag herfor (jf. i denne retning dom af 1.6.2006, P & O European Ferries (Vizcaya) og Diputación Foral de Vizcaya mod Kommissionen, C-442/03 P og C-471/03 P, EU:C:2006:356, præmis 39-41, af 15.5.2008, Spanien mod Rådet, C-442/04, EU:C:2008:276, præmis 25, og af 5.9.2014, Éditions Odile Jacob mod Kommissionen, T-471/11, EU:T:2014:739, præmis 117). I øvrigt kan anbringender og argumenter, der er påberåbt til støtte for de anfægtede afgørelses ulovlighed, og som er baseret på de samme faktiske og retlige oplysninger som dem, Unionens retsinstanser allerede har behandlet i forbindelse med sagsøgernes tidligere søgsmål, forkastes som åbenbart ugrundede (jf. i denne retning og analogt kendelse af 15.2.2016, Ezz m.fl. mod Rådet, T-279/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:78, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).
- 53 Uden at der er foretaget en realitetsbehandling af de faktiske og retlige oplysninger, der er fremlagt i den foreliggende sag til støtte for disse anbringender, er der dog intet, der giver anledning til at antage, at den pågældende dokumentation allerede er behandlet af Unionens retsinstanser (jf. i denne retning kendelse af 15.2.2016, Ezz m.fl. mod Rådet, T-279/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:78, præmis 41).
- 54 Retten kan følgelig ikke forkaste det foreliggende søgsmål som åbenbart ugrundet uden at have undersøgt de argumenter, som sagsøgerne har fremført til støtte for deres anbringender i sagen.

55 Først skal det første og det andet anbringende, der er baseret på det i præmis 47 anførte klagepunkt, undersøges.

1. Det første og det andet anbringende om dels en ulovlighedsindsigelse vedrørende artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172, som forlænget ved afgørelse 2015/486, 2016/411 og 2017/496, og artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 270/2011, dels Rådets tilsidesættelse af artikel 6 TEU, sammenholdt med artikel 2 og artikel 3, stk. 5, TEU samt chartrets artikel 47 og 48

a) Indledende bemærkninger

56 Det skal indledningsvis dels afgøres, hvorvidt ordningen med restriktive foranstaltninger i afgørelse 2011/172 kan kræve, at Rådet tager hensyn til forhold som dem, sagsøgerne har påberåbt sig til støtte for det i præmis 47 omhandlede klagepunkt, dels skal den faktiske sammenhæng, inden for hvilken sagsøgerne har oplyst Rådet om disse forhold, samt Rådets behandling af disse oplysninger, fastlægges.

1) Den retlige sammenhæng

57 Det skal først bemærkes, at artikel 2 TEU og artikel 3, stk. 5, TEU pålægger EU-institutionerne en pligt til, bl.a. inden for rammerne af de internationale forbindelser, at fremme de værdier og principper, som er deres grundlag, dvs. bl.a. respekten for den menneskelige værdighed, retsstaten og de grundlæggende rettigheder.

58 Som Domstolen har fastslået, gælder iagttagelsen af disse for Unionen grundlæggende værdier og principper endvidere for enhver handling fra Unionen, herunder inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP), hvilket fremgår af artikel 21, stk. 1, første afsnit, TEU, sammenholdt med artikel 21, stk. 2, litra b), TEU, artikel 21, stk. 3, TEU, og artikel 23 TEU (jf. i denne retning dom af 14.6.2016, Parlamentet mod Rådet, C-263/14, EU:C:2016:435, præmis 47).

59 Navnlig bestemmer artikel 21, stk. 1, TEU, at Unionens optræden på den internationale scene tilstræber i den øvrige verden at fremme bl.a. retsstatsprincippet, menneskerettighedernes og de grundlæggende frihedsrettigheders universalitet og udelelighed og respekt for folkeretten.

60 Endelig skal det, hvad nærmere bestemt angår retten til en retfærdig rettergang og iagttagelse af uskyldsformodningen, som i den foreliggende sag hævdes tilsidesat, bemærkes, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (herefter »Menneskerettighedsdomstolen«) har fastslået, at retten til en retfærdig rettergang, der beskyttes af artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende rettigheder, der blev undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«), hvortil svarer, i Unionens retsorden, chartrets artikel 47 og 48, navnlig inden for strafferetten indtager en fremtrædende plads i et demokratisk samfund (Menneskerettighedsdomstolens dom af 7.7.1989, Soering mod Det Forenede Kongerige, CE:ECHR:1989:0707JUD 001403888, § 113).

61 Det skal ligeledes fremhæves, at principperne om en uafhængig og upartisk retspleje samt retten til en effektiv domstolsprøvelse er normer, der er afgørende for respekten for retsstatsprincippet, som i sig selv er en af de hovedværdier, som Unionen bygger på, således som det fremgår af artikel 2 TEU og af præamblen til EU-traktaten og til chartret (jf. i denne retning dom af 15.9.2016, Klyuyev mod Rådet, T-340/14, EU:T:2016:496, præmis 87 og 88).

62 Som Menneskerettighedsdomstolen i det væsentlige har fastslået, er formålet med de krav, som følger af retten til en retfærdig rettergang og iagttagelse af uskyldsformodningen, navnlig i straffesager, at sikre, at den endelige afgørelse, hvorved det fastslås, om der er grundlag for anklagerne mod den pågældende person, er pålidelig, og at undgå, at den er behæftet med en retsnægtelse eller er vilkårlig,

hvilket ville undergrave retsstaten (jf. i denne retning og analogt Menneskerettighedsdomstolens dom af 17.1.2012, Othman (Abu Qatada) mod Det Forenede Kongerige, CE:ECHR:2012:0117JUD 000813909, § 260, og af 21.6.2016, Al-Dulimi og Montana Management Inc. mod Schweiz, CE:ECHR:2016:0621JUD 000580908, §§ 145 og 146).

- 63 I den foreliggende sag begrundes de særlige karakteristika ved ordningen i afgørelse 2011/172 ikke en undtagelse fra Rådets almindelige forpligtelse til, når det vedtager restriktive foranstaltninger, at iagttage de grundlæggende rettigheder, der udgør en integrerende del af Unionens retsorden (jf. i denne retning dom af 26.7.2017, Rådet mod LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis), idet en sådan undtagelse ville indebære, at det helt blev fritaget for at undersøge beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder i Egypten.
- 64 Det skal i denne henseende bemærkes, at afgørelse 2011/172 i henhold til artikel 1, stk. 1, har til formål at indefryse alle aktiver, som tilhører personer, der er ansvarlige for uretmæssig tilegnelse af den egyptiske stats midler, og personer med tilknytning til dem, hvis navne fremgår af bilaget til denne afgørelse. Som det fremgår af første betragtning til denne afgørelse, indgår den som et led i en politik til støtte for de egyptiske myndigheder, som navnlig er baseret på formålene om konsolidering af og støtte til demokratiet, retsstaten, menneskerettighederne og de folkeretlige principper, som er omhandlet i artikel 21, stk. 2, litra b), TEU (jf. i denne retning dom af 27.2.2014, Ezz m.fl. mod Rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, præmis 44). Den indefrysning af aktiver, som er foreskrevet i denne afgørelse, har alene til formål at gøre det lettere for de egyptiske myndigheder at påvise uretmæssig tilegnelse af statens midler og at sikre disse myndigheders mulighed for at inddrive udbyttet af denne uretmæssige tilegnelse. Den er således af rent retsbevarende art og har ikke nogen strafferetlig betydning (jf. i denne retning dom af 27.2.2014, Ezz m.fl. mod Rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, præmis 77, 78 og 206, og af 30.6.2016, Al Matri mod Rådet, T-545/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:376, præmis 62 og 64).
- 65 Det tilkommer således Rådet med henblik på udpegelsen af en person til opførelse på listen i bilaget til afgørelse 2011/172 eller forlængelsen af denne opførelse dels at efterprøve, om de beviser, som det råder over, giver mulighed for at fastslå, at denne person er genstand for en eller flere verserende retslige procedurer vedrørende forhold, som kan udgøre uretmæssig tilegnelse af statens midler, dels om den pågældende på grundlag af den eller de pågældende retslige procedurer kan kvalificeres i overensstemmelse med de i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172 anførte kriterier (jf. i denne retning og analogt dom af 14.4.2016, Ben Ali mod Rådet, T-200/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:216, præmis 156, og af 30.6.2016, Al Matri mod Rådet, T-545/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:376, præmis 65).
- 66 Det følger af det ovenstående, at det inden for rammerne af samarbejdet med de egyptiske myndigheder i princippet ikke tilkommer Rådet at bedømme rigtigheden og relevansen af de beviser, som ligger til grund for de egyptiske retssager (jf. i denne retning og analogt dom af 30.6.2016, Al Matri mod Rådet, T-545/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:376, præmis 66 og den deri nævnte retspraksis), idet denne bedømmelse påhviler de pågældende myndigheder. Domstolen har i denne henseende fastslået, at det ikke tilkom Rådet eller Retten at efterprøve, om de undersøgelser, som sagsøgerne var genstand for, var begrundede, men blot at efterprøve, om afgørelsen om indefrysningen af pengemidler med hensyn til de egyptiske myndigheders anmodning om gensidig retlig bistand var velbegrundet (dom af 5.3.2015, Ezz m.fl. mod Rådet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, præmis 77). Rådet kan imidlertid – bl.a. på baggrund af sagsøgerens bemærkninger – have pligt til at anmode de pågældende myndigheder om at uddybe de pågældende oplysninger, hvis disse bemærkninger giver anledning til tvivl om, hvorvidt de beviser, de allerede har fremlagt, er tilstrækkelige (jf. i denne retning og analogt dom af 30.6.2016, Al Matri mod Rådet, T-545/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:376, præmis 68 og den deri nævnte retspraksis).
- 67 Det er således Unionens kompetente myndighed, som i tilfælde, hvor den begrundelse, der foreholdes den berørte person, bestrides, skal godtgøre, at den er velbegrundet, og ikke sidstnævnte, der skal føre bevis for, at begrundelsen ikke er velbegrundet. For så vidt som Rådet har fremlagt beviser for, at

sagsøgeren er genstand for verserende retslige procedurer, er det imidlertid den sidstnævnte, der skal fremlægge konkrete oplysninger, som er i det mindste relevante og troværdige, til støtte for sine påstande (jf. i denne retning og analogt dom af 30.6.2016, *Al Matri mod Rådet*, T-545/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:376, præmis 72-75 og den deri nævnte retspraksis).

- 68 For så vidt som afgørelse 2011/172 indgår i en politik til støtte for de egyptiske myndigheder, som navnlig er baseret på målene om konsolidering af og støtte til demokratiet, retsstaten, menneskerettighederne og de folkeretlige principper, kan det følgelig for det første ikke helt udelukkes, at denne afgørelse på grund af alvorlige og systematiske krænkelse af grundlæggende rettigheder er åbenbart uhensigtsmæssig i forhold til disse mål. I øvrigt er denne afgørelses formål, som er anført i præmis 64 ovenfor, navnlig ikke relevant i forhold til disse mål, såfremt de egyptiske myndigheders påvisning af uretmæssig tilegnelse af statens midler er behæftet med en retsnægtelse eller er vilkårlig.
- 69 Selv om – for det andet – den omstændighed, at der verserer retslige procedurer i Egypten, som det fremgår af præmis 65 og 66 ovenfor, i princippet er et tilstrækkelig solidt faktisk grundlag for opførelsen af personer på listen i bilaget til afgørelse 2011/172 samt forlængelsen heraf, er dette ikke tilfældet, når Rådet med rimelighed skal antage, at den afgørelse, der træffes som afslutning på denne sag, ikke vil være troværdig, navnlig for så vidt som det i princippet ikke tilkommer Rådet at bedømme, om de forhold, der ligger til grund for denne retssag, er korrekte og relevante.
- 70 Inden for rammerne af en ordning med restriktive foranstaltninger som ordningen i afgørelse 2011/172 kan det derfor ikke udelukkes, at Rådet har pligt til at efterprøve, om de retslige procedurer, som det lægger til grund, kan anses for at være troværdige på baggrund af de oplysninger, som de pågældende personer har fremlagt, vedrørende tilsidesættelser af retsstatsprincippet og grundlæggende rettigheder, navnlig retten til en retfærdig rettergang, såfremt der er tale om objektive, troværdige, præcise og samstemmende oplysninger, som kan give anledning til berettigede forespørgsler vedrørende overholdelsen af denne rettighed.
- 71 Selv om den indefrysning af aktiver, som foreskrives ifølge ordningen i afgørelse 2011/172, er af sikrende karakter, har den endvidere en omfattende negativ indvirkning på de pågældende personers friheder og rettigheder, således at det for at sikre den rette balance mellem formålene med denne indefrysning af aktiver og beskyttelsen af disse rettigheder og friheder er absolut nødvendigt, at Rådet i givet fald på passende vis og under kontrol af Unionens retsinstanser kan bedømme risikoen for, at sådanne tilsidesættelser forekommer (jf. i denne retning og analogt dom af 18.7.2013, *Kommissionen m.fl. mod Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 131 og 132).
- 72 Denne analyse drages ikke i tvivl af den dokumentation, som Rådet har fremlagt i den foreliggende sag.
- 73 For det første skal det bemærkes, at Rådet i den foreliggende tvist ikke har bestridt, at det i forbindelse med den fornyede gennemgang forud for vedtagelsen af de anfægtede afgørelser kunne være relevant at tage hensyn til sagsøgernes påstande om tilsidesættelse af grundlæggende rettigheder. [fortroligt]. Desuden har Rådet i sit skriftlige svar til Retten af 4. oktober 2017 anført, at det i forbindelse med den fornyede gennemgang af opførelsen af sagsøgerne på listen i bilaget til afgørelse 2011/172 i 2016 og 2017 tog behørigt hensyn til sagsøgernes påstande vedrørende alvorlige krænkelse af grundlæggende rettigheder i forbindelse med de retslige procedurer i Egypten.
- 74 For det andet vedrører de argumenter, som Rådet har fremført for at påvise, at det ikke tilkommer det at efterprøve, om garantier med hensyn til menneskerettigheder svarende til dem, som er sikret ved EU-retten, også er sikret under de egyptiske retslige procedurer, rækkevidden af pligten til at bedømme respekten for grundlæggende rettigheder inden for den egyptiske politiske og retlige sammenhæng, men de rejser ikke tvivl om, at Rådet har en sådan pligt. [fortroligt].

- 75 Denne fortolkning bekræftes af Rådets henvisning til præmis 175 i dom af 7. juli 2017, Azarov mod Rådet (T-215/15, under appel, EU:T:2017:479), hvorved, som det fremgår af denne doms præmis 166, sagsøgerens argument i denne sag om, at det påhvilede Rådet, før vedtagelsen af den anfægtede afgørelse i sagen, at kontrollere, om den ukrainske retsorden sikrede en beskyttelse af de grundlæggende rettigheder på mindst samme niveau som i Unionen, blev forkastet.
- 76 For det tredje tager Rådet, ved at henvise til dom af 5. marts 2015, Ezz m.fl. mod Rådet (C-220/14 P, EU:C:2015:147), og af 27. februar 2014, Ezz m.fl. mod Rådet (T-256/11, EU:T:2014:93), med henblik på nærmere bestemt at gøre gældende, at sagsøgernes anbringender alene tager sigte på at rejse tvivl om grundlaget for de retslige procedurer og ikke deres eksistens, hvorved lovligheden af indefrysningen af deres aktiver ikke ville blive påvirket af anbringenderne, ikke hensyn til den senere udvikling i denne retspraksis, som bl.a. er anført ovenfor i præmis 66.
- 77 Det skal i denne henseende fremhæves, at Retten i en tilsvarende sammenhæng vedrørende Rådets afgørelse 2011/72/FUSP af 31. januar 2011 om restriktive foranstaltninger over for visse personer og enheder på baggrund af situationen i Tunesien (EUT 2011, L 28, s. 62) fastslog, at det ikke fremgik af de af sagsøgeren fremlagte dokumenter, at den omstændighed, at det tunesiske retssystem ikke var uafhængigt af den politiske magt, sådan som sagsøgeren havde gjort gældende, kunne have en konkret virkning på retssagen vedrørende denne, og heller ikke, at denne dårlige funktion var af systemisk art (dom af 30.6.2016, Al Matri mod Rådet, T-545/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:376, præmis 73). Retten har således allerede undersøgt, om Rådet burde tage hensyn til bemærkninger, der er fremsat med henblik på at rejse tvivl om grundlaget for retslige procedurer mod sagsøgeren, bl.a. ved at henvise til alvorlige mangler i det pågældende retssystem, der påvirker de garantier med hensyn til grundlæggende rettigheder, som dette indeholder.
- 78 Desuden er det vanskeligt at forene Rådets i præmis 76 anførte argumenter med den omstændighed, at [fortroligt].
- 79 For det fjerde og sidste bekræftes Rettens analyse af den omstændighed – som Rådet har gjort gældende – at det ikke vedtog afgørelse 2011/172 og de efterfølgende afgørelser på grundlag af en afgørelse fra en egyptisk kompetent myndighed, men for at virkeliggøre målene for FUSP og inden for rammerne af de selvstændige beføjelser, som det råder over i denne henseende. Det tilkommer således netop Rådet inden for rammerne af udøvelsen af disse selvstændige beføjelser omhyggeligt og upartisk at undersøge alle de relevante forhold i den enkelte sag, herunder sagsøgernes tilkendegivelser vedrørende krænkelse af grundlæggende rettigheder i forbindelse med de retslige procedurer, som udgør det faktuelle grundlag for deres opførelse i bilaget til afgørelse 2011/172.
- 80 Det tilkommer derfor Retten i forbindelse med behandlingen af det første og det andet anbringende, under hensyntagen til den intensitet af domstolsprøvelsen, som disse anbringender hver især indebærer, at tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgernes tilkendegivelser vedrørende krænkelse af retsstatsprincippet og grundlæggende rettigheder i Egypten udgjorde objektive, troværdige, præcise og samstemmende oplysninger, som kan give anledning til berettigede forespørgsler, og om Rådet har taget tilstrækkeligt hensyn hertil.

2) De faktiske omstændigheder

i) Oplysningerne om de retslige procedurer mod sagsøgerne i Egypten

- 81 For det første skal det bemærkes, at sagsøgerne, som Retten allerede har fastslået, oprindeligt var blevet opført i bilaget til afgørelse 2011/172 på grundlag af dokumenter fra de egyptiske myndigheder, hvoraf det dels fremgik, at sagsøger 1 i Egypten var genstand for strafforfølgning for forhold, der kan kvalificeres som uretmæssig tilegnelse af statens midler, dels at alle sagsøgerne var genstand for et dekret om beslaglæggelse af deres midler i tilknytning til den nævnte strafforfølgning (jf. i denne

retning dom af 27.2.2014, Ezz m.fl. mod Rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, præmis 132-134 og 137-140). Det fremgår af sagsakterne, at denne oprindelige opførelse navnlig var baseret på oplysninger i dokumenter, der var vedhæftet som bilag til de egyptiske myndigheders skrivelser af 13. og 24. februar 2011.

- 82 For det andet fremgår det af sagens akter, at disse oplysninger senere blev suppleret og opdateret ved en skrivelse fra de egyptiske myndigheder af 13. februar 2014, hvortil der var vedhæftet en opdateret tabel over straffesagerne mod sagsøger 1.
- 83 I dokumentet af 13. februar 2014 nævnes syv straffesager. De to første straffesager (sag nr. 38/2011 og nr. 107/2011) vedrører ulovlig fortjeneste, og den tredje straffesag (sag nr. 291/2011) vedrører hvidvaskning af penge i tilknytning til de forhold, som er omhandlet i de to første sager. Den fjerde, den femte, den sjette og den syvende straffesag (sag nr. 457/2011, nr. 541/2011, nr. 156/2013 og nr. 376/2013) vedrører henholdsvis skatteunddragelse, misbrug af en dominerende stilling, skatteunddragelse og hvidvaskning af penge.
- 84 Som det, for det tredje, fremgår af Rådets svar på Rettens anmodning som led i foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse af 31. marts 2017 om at fremsende samtlige beviser vedrørende sagsøgerne, som det rådede over, vedrørte de dokumenter, som de egyptiske myndigheder havde fremsendt til Rådet med henblik på vedtagelsen af afgørelse 2015/486, bl.a. et memorandum fra den egyptiske anklagemyndighed (herefter »PGO«) af 9. februar 2015. Ifølge sagsøgerne har de aldrig modtaget dette dokument.
- 85 Som det er anført i begyndelsen af PGO's memorandum af 9. februar 2015, er sigtet hermed at besvare en anmodning om præcisering, som blev fremsat i Rådets arbejdsgruppe vedrørende Mashreq og Maghreb som følge af spørgsmål fra visse medlemsstater. Anmodningen om præcisering drejede sig om de retlige procedurer, der skal overholdes i sager, som vedrører de personer, der opføres på listen i bilaget til afgørelse 2011/172, samt den lovbestemte frist, inden for hvilken de skal være behandlet.
- 86 Det fremgår bl.a. af PGO's memorandum af 9. februar 2015, at den egyptiske straffelovgivning indeholder retsmidler, som giver de pågældende personer mulighed for først at forelægge den dom, som retten i første instans har afsagt mod dem, og derefter den næste dom, som afsiges mod dem – efter ophævelse af den første dom og hjemvisning af sagen – til prøvelse ved Den Arabiske Republik Egyptens kassationsdomstol (herefter »den egyptiske kassationsdomstol«). Desuden anføres det, at den egyptiske kassationsdomstol i det sidstnævnte tilfælde træffer endelig afgørelse i tvisten ved enten at afvise appelsagen eller ved selv at realitetsbehandle den.
- 87 Desuden fremgår det af Rådets skriftlige svar af 21. april 2017, at de øvrige dokumenter, som PGO fremsendte i februar 2015, blot var en opdatering af allerede fremlagte oplysninger vedrørende status for de straffesager, som sagsøger 1 var genstand for, idet denne opdatering ikke viste nogen udvikling i de pågældende sager i forhold til oplysningerne i dokumentet af 13. februar 2014.
- 88 For det fjerde og sidste fremgår det af sagens akter, at de egyptiske myndigheder forud for forlængelsen af opførelsen af sagsøgerne i 2016 og 2017 sendte opdaterede oplysninger vedrørende status for de retslige procedurer, som sagsøger 1 var genstand for. Af disse oplysninger fremgik det bl.a. for det første, at efterforskningen i sag nr. 156/2013 var blevet lukket efter en administrativ afgørelse af tvisten, og for det andet at der var tre yderligere procedurer i sag nr. 4/2011 og nr. 5482/2011 samt nr. 244/2015 vedrørende påstande om henholdsvis overtrædelser begået i selskabet El-Dekheilas finansafdeling, ulovlig fortjeneste samt hvidvaskning af penge. Desuden blev et memorandum af 5. december 2016 fra den egyptiske nationale komité for inddrivelse af aktiver i udlandet (herefter »NCRAA«) fremsendt til Rådet den 6. januar 2017. Dette memorandums indhold er imidlertid identisk med indholdet af PGO's memorandum af 9. februar 2015. I deres svar på Rettens spørgsmål af 1. juni 2017 erkendte sagsøgerne, at de var gjort bekendt med dette dokument den 27. januar 2017, dvs. før forlængelsen af deres opførelse ved afgørelse 2017/496.

ii) Oplysningerne fremsendt af sagsøgerne før forlængelsen af deres opførelse for 2015, 2016 og 2017

- 89 Det skal først bemærkes, at sagsøgerne i deres skrivelse af 23. december 2014 til Rådet, som de har henvist til i forbindelse med det i præmis 47 omhandlede klagepunkt, bl.a. udtrykte bekymring for, at straffesagerne mod sagsøger 1 ikke var blevet indledt i god tro og på grundlag af beviser, og at de var uden grundlag og var politisk motiverede. De understøttede denne bekymring ved at henvise til den sammenhæng, hvori disse sager var blevet indledt, og til den egyptiske kassationsdomstols analyse af sagerne og anså bekymringen for at blive styrket af et antal dokumenter vedrørende, dels iagttagelsen af sagsøger 1's ret til en retfærdig rettergang, dels respekten for retsstatsprincippet i Egypten, efter at den daværende præsident for Den Arabiske Republik Egypten, Mohammed Hosni Mubarak, var trådt tilbage.
- 90 Sagsøgerne vedhæftede de dokumenter, som understøttede deres bekymring, til deres skrivelse af 23. december 2014, og dokumenterne blev vedlagt stævningen. *[fortroligt]*.
- 91 Det drejer sig for det første om to rapporter fra International Bar Association's Human Rights Institute (herefter »IBAHRI«) fra november 2011 og februar 2014 om situationen for juridiske erhverv i Egypten. IBAHRI's rapport fra 2011, der har titlen »Justice at a Crossroads: the Legal profession and the Rule of Law in the New Egypt«, blev udarbejdet på grundlag af en undersøgelse, som denne ikkestatslige organisation gennemførte i Egypten i juni 2011. Den tager dels sigte på at undersøge de vanskeligheder, som landets advokater stødte på før begivenhederne i 2011 og i perioden umiddelbart efter med hensyn til respekt for retsstatsprincippet og grundlæggende rettigheder, dels på at give anbefalinger med henblik på at sikre respekten for disse principper. IBAHRI's rapport fra 2014, der har titlen »Separating Law and Politics: Challenges to the Independence of Judges and Prosecutors in Egypt« og bygger på en undersøgelse gennemført i Egypten i perioden fra juni til november 2013, tager sigte på at sikre, at anbefalingerne i IBAHRI's rapport fra 2011 følges, og fokuserer mere specifikt på hindringerne for den egyptiske dømmende magts uafhængighed.
- 92 For det andet har sagsøgerne fremlagt en rapport fra 27. juli 2011 udarbejdet af D., medlem af et advokatfirma i Det Forenede Kongerige, og en rapport af 4. februar 2013 udarbejdet af M., advokat i Genève, vedrørende adskillige straffesager mod sagsøger 1. Det fremgår af disse rapporter, at D. og M. af sagsøger 1's retlige repræsentanter i Egypten blev bemyndiget til, som observatører, at vurdere overholdelsen af dennes ret til en retfærdig rettergang under de straffesager i Egypten, som han var genstand for.
- 93 D.'s rapport vedrører Den Arabiske Republik Egyptens anklagemyndigheds (herefter »den egyptiske anklagemyndighed«) efterforskning og de retsmøder, der blev afholdt den 7.-12. maj og den 11.-15. juni 2011 i forbindelse med den første straffesag mod sagsøgeren, der, som det fremgår af sagsakterne, svarer til sag nr. 107/2011 i de dokumenter, som de egyptiske myndigheder har fremsendt. Ifølge denne rapport foreholdes det den tidligere industriminister, en højtstående embedsmand i industriministeriet og sagsøger 1, at de indgik aftale om, at den sidstnævnte blev tildelt energilicenser til to virksomheder i sin koncern under tilsidesættelse af bestemmelserne om offentlige udbud med henblik på tildeling af disse licenser i stålsektoren.
- 94 D.'s rapport tager udgangspunkt i anklageskriftet, som forfatteren havde adgang til, og i direkte observationer foretaget i de forskellige retsmøder, som han overværede. Denne rapport indeholder en beskrivelse af materiale i anklageskriftet, som fremgår af forelæggelsen for straffedomstolen af 28. februar 2011, en udskrift af retsbogen, navnlig fra det retsmøde, hvor vidner blev afhørt, samt en kritisk analyse af de belastende omstændigheder, som anklagemyndigheden havde påberåbt sig.
- 95 I sin rapport kritiserer D. for det første den hast, som de egyptiske myndigheder efter D.'s opfattelse har udvist i behandlingen af den pågældende sag, og for det andet de omstændigheder, hvorunder de retsmøder, som han overværede, forløb, som efter hans opfattelse har givet anledning til tilsidesættelser af uskyldsformodningen og retten til forsvar hvad angår sagsøger 1. På baggrund af

disse observationer konkluderer han i rapporten, at »den måde, hvorpå straffedomstolen afholdt retsmøderne, kan vække bekymring for, at den ikke vil kunne træffe en korrekt afgørelse i denne sag, [og] at den under pres [fra offentligheden] føler sig forpligtet til [at dømme de anklagede og overlade det til den egyptiske kassationsdomstol at ophæve dommen]«.

- 96 M.'s rapport vedrører de retsmøder, der blev afholdt i 2012 inden for rammerne af to straffesager vedrørende sagsøger 1, den ene vedrørende – ifølge rapporten – anklager om svigagtig erhvervelse af aktier i selskabet El-Dekheila og den anden vedrørende en påstået hvidvaskning af penge i forbindelse med disse anklager, som på grundlag af sagens akter svarer til sag nr. 38/2011 og nr. 291/2011 i de dokumenter, som de egyptiske myndigheder har fremsendt.
- 97 M.'s vurdering i rapporten bygger dels på rapporter udarbejdet af A., en egyptisk advokat, som var bemyndiget til at deltage på hans vegne i retsmøderne, idet M. i første omgang havde valgt ikke at deltage personligt i retsmøderne på grund af den »høje risiko for hans personlige sikkerhed [som følge af] de demonstrationer, der fandt sted foran retsbygningen« »under hele [sagsøger 1's] retssag«, dels på hans direkte observationer i et af retsmøderne i sag nr. 38/2011.
- 98 Første del af M.'s rapport indeholder en beskrivelse af retssalen, som han selv observerede den, og i anden del analyseres de forskellige punkter, hvor han i A.'s rapporter har identificeret potentielle krænkelse af grundlæggende rettigheder, dvs. et metalbur til tilbageholdelse af de anklagede, tilstedeværelsen af vagter i retssalen, problemer med lyden, strafferettens holdning, der bedømtes ikke at være tilstrækkeligt upartisk, og skaderne på grund af mediedækningen. På baggrund af disse observationer konkluderer han, at »[sagsøger 1's] rettigheder kan, henset til internationale standarder vedrørende grundlæggende rettigheder, være blevet tilsidesat, navnlig retten til en retfærdig rettergang«. Samt »[d]er er således, både hvad angår retssagen om ulovlig fortjeneste og retssagen om hvidvaskning af penge, en betydelig risiko for, [at de vil føre til] domfældelser på et [juridisk] spinkelt grundlag«.
- 99 For det tredje har sagsøgerne over for Rådet påberåbt sig tre domme afsagt af den egyptiske kassationsdomstol henholdsvis den 2. december 2012, den 12. maj 2013 og den 14. december 2013. I disse domme ophævede den egyptiske kassationsdomstol for det første dommene afsagt af retten i første instans, hvorved det i hver af de pågældende sager var blevet fastslået, at de anklagede, herunder sagsøger 1, var ansvarlige, og de var blevet idømt diverse straffe, bl.a. bøder og fængselsstraffe, og hjemviste for det andet sagerne til den ret, der træffer afgørelse i realiteten, til fornyet prøvelse. Som det fremgår af de i præmis 82 ovenfor omhandlede dokumenter fra de egyptiske myndigheder, blev disse tre domme afsagt i straffesagerne i henholdsvis sag nr. 107/2011 (ulovligt tildelte energilicens), nr. 291/2011 (hvidvaskning af penge) og nr. 38/2011 (svigagtig erhvervelse af aktier i selskabet El-Dekheila).
- 100 For det fjerde har sagsøgerne påberåbt sig en dom afsagt af Det Schweiziske Forbunds straffedomstol (herefter »den schweiziske straffedomstol«) den 12. december 2012 og to domme afsagt af Fyrstendømmet Liechtensteins forfatningsdomstol (herefter »Liechtensteins forfatningsdomstol«) af 28. august 2012 og af 30. september 2013. Disse domme vedrører international gensidig retshjælp på baggrund af anmodninger fra de egyptiske myndigheder. Den første af disse domme annullerede en afgørelse fra de schweiziske myndigheder, hvorved de blev indrømmet aktindsigt i sagsakterne i en straffesag om bl.a. hvidvaskning af penge, som vedrørte egyptiske statsborgere.
- 101 I sin dom af 12. december 2012 lagde den schweiziske straffedomstol en række offentligt tilgængelige oplysninger i rapporter fra internationale organisationer eller i medierne til grund for at fastslå, at »[Egypten] – uafhængigt af problematikken vedrørende respekt for menneskerettighederne [i dette land] – lige nu står over for en usikker intern overgang, der kendetegnes af ustabile institutioner og [en åbenlys tvivl] om, hvorvidt der er uafhængighed og respekt mellem [den udøvende og dømmende] magt«. På baggrund af disse oplysninger fastslog den pågældende domstol, at »der [var] en risiko [for] umiddelbar og uoprettelig skade [for sagsøgerne]«.

- 102 Liechtensteins forfatningsdomstols to domme af 28. august 2012 og af 30. september 2013 ophævede to retsafgørelser, hvorved en appel iværksat af et selskab ejet af sagsøger 1 til prøvelse af et dekret om indefrysning af dennes aktiver på grund af straffesager mod ham i Egypten, blev forkastet. Denne domstol fastslog således, at de informationskilder, som det pågældende selskab lagde til grund, og som bl.a. omfattede IBAHRI's rapport af 2011 samt M.'s rapport, var tilstrækkelige til at anse selskabet for at have »[påvist] en fare for krænkelse af [sagsøger 1's] menneskerettigheder i [Egypten]«, eftersom det udelukkende krævedes, at sandsynligheden for en sådan fare var godtgjort.
- 103 Det fremgår af sagens akter, at sagsøgerne allerede havde fremsendt de pågældende dokumenter, undtagen IBAHRI's rapport af 2014, nævnt ovenfor, for at understøtte navnlig det første og det andet anbringende i deres søgsmål i sag T-375/14 – T-378/14, og at Rådet, som indgav et svarskrift vedrørende disse anbringender, således allerede havde haft kendskab til dem i denne sammenhæng.
- 104 I forbindelse med den brevveksling med Rådet, som gik forud for forlængelsen af opførelsen af sagsøgerne i 2016 og 2017, forelagde sagsøgerne visse yderligere oplysninger vedrørende respekten for menneskerettighederne i Egypten.
- 105 For det første forelagde sagsøgerne – som bilag til deres skrivelse til Rådet af 29. februar 2016 – en skrivelse fra deres egyptiske retlige repræsentanter om forskellige retslige procedurer vedrørende sagsøger 1, som de egyptiske myndigheder havde omtalt i dokumenter af 2. januar 2016. Hvad navnlig angår tre af disse sager (nr. 4/2011, nr. 274/2012 og nr. 376/2013) gjorde disse retlige repræsentanter gældende, at de på intet tidspunkt var blevet informeret om, at der foregik en »formel« efterforskning, og at deres anmodning om aktindsigt i sagen var blevet afvist af de egyptiske myndigheder. Desuden gjorde sagsøgerne i deres skrivelser af 14. marts 2016, med henvisning til en udtalelse fra en egyptisk jurist, der var vedlagt som bilag til disse skrivelser, gældende, at deres ret til at blive hørt ikke var blevet overholdt forud for de egyptiske myndigheders dekret om indefrysning af deres aktiver.
- 106 For det andet gjorde sagsøgerne i en skrivelse af 7. marts 2017 Rådet opmærksom på, at sagsøger 1 var varetægtsfængslet fra denne dato, og at de anså det for en tilsidesættelse af de garantier, som bl.a. er fastsat i EMRK's artikel 5.

iii) Rådets behandling af de af sagsøgerne fremlagte oplysninger

- 107 For det første fremgår det af sagens akter, at Rådet svarede på sagsøgernes skrivelse af 23. december 2014 i sin skrivelse af 24. marts 2015. Den sidstnævnte skrivelse henviser ikke udtrykkeligt til sagsøgernes anbringender, hvorved de rejser tvivl om respekten for menneskerettighederne i Egypten, navnlig sagsøger 1's ret til en retfærdig rettergang, og heller ikke til de i præmis 91-102 ovenfor anførte dokumenter til støtte for disse anbringender. Rådet gav imidlertid følgende svar på sagsøgernes bekymringer med hensyn til grundlaget for straffesagerne mod sagsøger 1, som bl.a. var støttet på disse anbringender. »Rådet deler ikke Deres synspunkt, hvorefter de omstændigheder, hvorunder der blev indledt retsforfølgning af Deres klient, viser, at de ikke er baseret på beviser, og at de er politisk motiverede.«
- 108 [fortroligt]
- 109 I øvrigt fremgår det ikke af sagens akter, at Rådets vurdering af sagsøgernes bemærkninger og af dokumenterne medførte en ad hoc-kontrol hos de egyptiske myndigheder.
- 110 Det følger således af det ovenstående, at Rådet i forbindelse med den fornyede gennemgang af opførelsen af sagsøgerne forud for vedtagelsen af afgørelse 2015/486 implicit, men nødvendigvis fandt, at de pågældende bemærkninger og dokumenter – uanset deres relevans og troværdighed – ikke kunne rejse tvivl om forlængelsen af afgørelse 2011/172. På baggrund af PGO's memorandum af 9. februar

2015 og Rådets forklaringer skal det fastslås, at Rådet vurderede, at de ikke rejste tvivl om den vurdering af respekten for menneskerettighederne i Egypten, som var foretaget på grundlag af bl.a. dette memorandum, og at de således ikke krævede yderligere kontrol.

- 111 Som det fremgår af Rådets skrivelser af 21. marts 2016 og 22. marts 2017 til sagsøger 1, ændrede denne holdning til sagsøgernes anbringender vedrørende krænkelse af retsstatsprincippet og de grundlæggende rettigheder i Egypten sig ikke i forbindelse med forlængelsen af deres opførelse i 2016 og 2017.
- 112 For det første anførte Rådet i sin skrivelse af 21. marts 2016 nemlig, at sagsøgernes klagepunkter med hensyn til den måde, hvorpå de egyptiske myndigheder havde håndteret sagerne mod sagsøger 1, skulle behandles inden for det egyptiske retssystem og de egyptiske procedurer. For det andet bekræftede Rådet i sin skrivelse af 22. marts 2017, at det havde vurderet sagsøger 1's bemærkninger om beskyttelsesniveauet med hensyn til hans grundlæggende rettigheder i forbindelse med de retslige procedurer i Egypten og havde konkluderet, at det var rimeligt at fortsætte støtten til de egyptiske myndigheders bestræbelser på at inddrive de beløb, som den egyptiske stat havde mistet.
- 113 Det skal i denne henseende bemærkes, at sagsøgerne ved det ovenfor i præmis 47 anførte klagepunkt nærmere bestemt har gjort gældende, at denne holdning er udtryk for Rådets fejlvurdering af rækkevidden af de oplysninger, som de har forelagt det, og dets forpligtelser som følge heraf. I forbindelse med det første anbringende har de gjort gældende, at disse fejl medfører, at afgørelse 2015/486, 2016/411 og 2017/496 er ulovlige, for så vidt som de forlænger ordningen med restriktive foranstaltninger i afgørelse 2011/172 i dens helhed. I forbindelse med det andet anbringende har de gjort gældende, at de anfægtede afgørelser, for så vidt som de forlænger opførelsen af sagsøgerne, ikke er i overensstemmelse med Rådets pligt til at respektere de grundlæggende rettigheder i henhold til artikel 6 TEU, sammenholdt med artikel 2 TEU og artikel 3, stk. 5, TEU samt chartrets artikel 47 og 48. Det tilkommer således Retten under behandlingen af disse anbringender at afgøre, hvorvidt Rådets holdning med hensyn til de oplysninger, som sagsøgerne har forelagt for det, er begrundet på baggrund af de oplysninger om situationen i Egypten, som det i øvrigt rådede over.

b) Det første anbringende om en ulovlighedsindsigelse vedrørende afgørelse 2015/486, 2016/411 og 2017/496 samt forordning nr. 270/2011

- 114 Dette anbringende indeholder to led om henholdsvis en ulovlighedsindsigelse vedrørende afgørelse 2015/486, 2016/411 og 2017/496, for så vidt som de forlænger artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172, og en ulovlighedsindsigelse vedrørende artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 270/2011.

1) Det første anbringende om en ulovlighedsindsigelse vedrørende afgørelse 2015/486, 2016/411 og 2017/496, for så vidt som de forlænger artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172

- 115 Selv om det antages, at artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172 kunne begrundes i de i første betragtning til denne afgørelse anførte mål, da den blev vedtaget, var dette efter sagsøgernes opfattelse ikke længere tilfældet på datoen for vedtagelsen af afgørelse 2015/486, hvilket skyldes ændringen i de politiske og retslige forhold i Egypten som afspejlet i de oplysninger, som de havde fremsendt til Rådet før denne dato. De har således gjort gældende, at afgørelse 2015/486 ikke kan begrundes i målet om at støtte de nye egyptiske myndigheder, fordi disse myndigheder for det første er blevet afsat efter vedtagelsen af afgørelse 2011/172, for det andet på grund af den ustabile politiske situation i Egypten, der er kendetegnet af krænkelse af grundlæggende rettigheder og af retsstatsprincippet, og for det tredje fordi Rådet, via sagsøgerne, var blevet gjort bekendt med beviser for, at de egyptiske myndigheder ikke garanterede sagsøger 1 en retfærdig, upartisk og uafhængig retslig behandling eller respekt for retsstatsprincippet i forbindelse med behandlingen af hans sag. De har desuden i den anden

anmodning om tilpasning gjort gældende, at de oplysninger, som de har fremlagt for at påvise det manglende retsgrundlag for artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172, ligeledes viser, at disse bestemmelser er uforholdsmæssige i forhold til de mål, som forfølges af Rådet.

- 116 Rådet har bestridt, at sagsøgerne kan påberåbe sig en ulovlighedsindsigelse mod artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172 og artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 270/2011, som ifølge Rådet kunne gøres til genstand for en sag anlagt af sagsøgerne på grundlag af artikel 263 TEUF. Desuden har det generelt indvendt, at sagsøgernes argumenter i forbindelse med det foreliggende anbringende allerede er blevet forkastet af Retten og Domstolen. I øvrigt er en tilsidesættelse af kriterierne for opførelse på listen ifølge Rådet ikke relevant for undersøgelsen af, om retsgrundlaget er korrekt. Det har ligeledes gjort gældende, at de forskellige omstændigheder, som sagsøgerne har henvist til i det foreliggende anbringende, dvs. de politiske ændringer i Egypten, menneskerettighedssituationen i landet og den angivelige krænkelse af sagsøger 1's grundlæggende rettigheder, ikke er relevante for bedømmelsen af lovligheden af de foranstaltninger, som er fastlagt i afgørelse 2011/172.
- 117 Det skal indledningsvis bemærkes, at sagsøgerne har påberåbt sig to forskellige klagepunkter inden for dette led i det første anbringende. De har for det første påberåbt sig et manglende retsgrundlag for artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172, som forlænget ved afgørelse 2015/486, 2016/411 og 2017/496, idet disse bestemmelser ikke længere opfylder målene for FUSP. For det andet har de, implicit i stævningen og den første anmodning om tilpasning og udtrykkeligt i den anden anmodning om tilpasning, gjort gældende, at Rådet har tilsidesat proportionalitetsprincippet på grund af den åbenbart uhensigtsmæssige karakter af forlængelsen af disse bestemmelser på baggrund af udviklingen i situationen i Egypten.

i) Klagepunktet om manglende retsgrundlag

- 118 Det skal for det første bemærkes, at efterprøvelsen af en retsakts retsgrundlag ifølge fast retspraksis gør det muligt at efterprøve den udstedende myndigheds kompetence og at konstatere, om proceduren for vedtagelsen af denne retsakt er mangelfuld. Desuden skal valget af retsgrundlag for en EU-retsakt foretages på grundlag af objektive forhold, som gør det muligt at foretage domstolskontrol, og som omfatter retsaktens formål og indhold (jf. bl.a. dom af 5.3.2015, Ezz m.fl. mod Rådet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis, kendelse af 15.2.2016, Ezz m.fl. mod Rådet, T-279/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:78, præmis 47).
- 119 Sagsøgerne har inden for dette anbringende bestridt anvendelsen på den foreliggende sag af Rettens argumentation i præmis 47 i kendelse af 15. februar 2016, Ezz m.fl. mod Rådet (T-279/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:78), hvorved den fastslog, at den »sociale og retlige udvikling«, der er indtruffet siden deres oprindelige opførelse, som de gjorde gældende inden for et anbringende, der ligeledes vedrørte manglende retsgrundlag, kun kunne have indflydelse på spørgsmålet om, hvorvidt begrundelserne for de anfægtede afgørelser var velbegrundede, og ikke kunne undersøges i forbindelse med efterprøvelsen af valget af retsgrundlag for de pågældende retsakter.
- 120 Ifølge sagsøgerne følger det således af retspraksis, at efterprøvelsen af en retsakts retsgrundlag, når dens formål og indhold er baseret på en særlig social og retlig kontekst, nødvendigvis bør omfatte en undersøgelse af udviklingen i denne kontekst.
- 121 Det må imidlertid fastslås, at Rettens argumentation, som sagsøgerne har kritiseret, også kan finde anvendelse på den foreliggende sag.
- 122 Det skal i denne henseende bemærkes – som Retten fastslog i dom af 27. februar 2014, Ezz m.fl. mod Rådet (T-256/11, EU:T:2014:93, præmis 44), vedrørende afgørelse 2011/172 – at det er tilstrækkeligt, at denne retsakt forfølger de mål, som er forbundet med målene anført i artikel 21 TEU, for at den anses for at vedrøre FUSP. Desuden kan – som Domstolen har fastslået – indsigelsen mod, at den

pågældende retsakt er velbegrundet i forhold til de mål, der er fastsat i artikel 21 TEU, henset til de mange forskellige mål og målsætninger med FUSP, som udtrykt i artikel 3, stk. 5, TEU og artikel 21 TEU samt i de særlige bestemmelser om FUSP, bl.a. artikel 23 TEU og 24 TEU, ikke godtgøre et manglende retsgrundlag for denne retsakt (jf. i denne retning dom af 5.3.2015, Ezz m.fl. mod Rådet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, præmis 46).

123 Den samme argumentation gælder i forbindelse med afgørelse 2015/486, 2016/411 og 2017/496, som blot forlænger afgørelse 2011/172 og er et led i den samme politik, der, som anført i første betragtning til den sidstnævnte afgørelse, har til formål at støtte den politiske og økonomiske stabiliseringsproces i Egypten med respekt for retsstatsprincippet og de grundlæggende rettigheder.

124 Selv om det antages, at situationen i Egypten, som dannede grundlag for Rådets vedtagelse af afgørelse 2011/172, har ændret sig, herunder i en retning væk fra den demokratiseringsproces, som den politik, der danner ramme for denne afgørelse, tager sigte på at støtte, kan dette under ingen omstændigheder berøre denne institutions kompetence til at forlænge denne afgørelse på grundlag af artikel 29 TEUF. Uanset denne omstændighed henhører de mål, som forfølges ved afgørelse 2015/486, 2016/411 og 2017/496, og de bestemmelser, hvis gyldighed forlænges ved disse, ikke desto mindre under FUSP-området, hvilket er tilstrækkeligt til i den foreliggende sag at forkaste sagsøgernes klagepunkt (jf. i denne retning dom af 14.6.2016, Parlamentet mod Rådet, C-263/14, EU:C:2016:435, præmis 45-54).

125 Den af sagsøgerne anførte retspraksis kan ikke rejse tvivl om disse betragtninger.

126 Hvad for det første angår dom af 8. juni 2010, Vodafone m.fl. (C-58/08, EU:C:2010:321), er det tilstrækkeligt at bemærke, at Domstolen i denne dom ikke behandlede spørgsmålet om, hvorvidt en bestemmelse i EU-traktaten vedrørende FUSP udgjorde et korrekt retsgrundlag, men hvorvidt dette var tilfældet hvad angår artikel 95, stk. 1, EF (nu artikel 114, stk. 1, TEUF), hvilket indebærer en undersøgelse af den generelle sammenhæng og de særlige omstændigheder på det område, der harmoniseres ved den retsakt, der er vedtaget på dette grundlag, sådan som sammenhængen og omstændighederne var på tidspunktet for dens vedtagelse (jf. i denne retning dom af 8.6.2010, Vodafone m.fl., C-58/08, EU:C:2010:321, præmis 32-35 og 39-47). Domstolens argumentation i denne dom kan således ikke finde anvendelse på den foreliggende sag.

127 Hvad for det andet angår præmis 191-193 i dom af 11. juli 2007, Sison mod Rådet (T-47/03, ikke trykt i Sml., EU:T:2007:207), vedrører disse præmisser Rettens behandling af et anbringende om manglende begrundelse og ikke et anbringende om manglende retsgrundlag. De er således ikke relevante.

128 Hvad for det tredje angår præmis 110 i dom af 22. april 2015, Tomana m.fl. mod Rådet og Kommissionen (T-190/12, EU:T:2015:222), skal det bemærkes, at denne præmis skal sammenholdes med Rettens argumentation, som den er en del af. Med denne argumentation tilsigtede Retten ikke at efterprøve, hvorvidt Rådets vurderinger af udviklingen i situationen i Zimbabwe og nødvendigheden af at opretholde de restriktive foranstaltninger, som var vedtaget på baggrund af denne udvikling, var begrundede, men alene at efterprøve, om Rådet ved disse foranstaltninger havde haft til hensigt at forfølge formål, som henhører under FUSP (jf. i denne retning dom af 22.4.2015, Tomana m.fl. mod Rådet og Kommissionen, T-190/12, EU:T:2015:222, præmis 93-111).

129 Klagepunktet vedrørende manglende retsgrundlag må derfor forkastes.

ii) Klagepunktet om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

130 Det skal indledningsvis bemærkes, at Rådet generelt råder over et vidt skøn i forbindelse med vedtagelsen af retsakter inden for rammerne af FUSP, som er et område, der for Rådet indebærer valg af politisk, økonomisk og social karakter, og hvor det skal foretage komplekse vurderinger (jf. i denne

retning dom af 28.11.2013, Rådet mod Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, præmis 120 og den deri nævnte retspraksis). Desuden indrømmer retspraksis Rådet et vidt skøn ved fastlæggelsen af de generelle kriterier for afgrænsning af den personkreds, der kan gøres til genstand for restriktive foranstaltninger med henblik på de mål, der danner grundlag for disse foranstaltninger (jf. i denne retning dom af 21.4.2015, Anbouba mod Rådet, C-605/13 P, EU:C:2015:248, præmis 41, og af 30.6.2016, Al Matri mod Rådet, T-545/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:376, præmis 48). Det bør derfor indrømmes det samme vide skøn hvad angår forlængelsen af anvendelsen af disse kriterier.

- 131 Det tilkommer således ikke Retten i den foreliggende sag at tage stilling til, hvorvidt Rådets i første betragtning til afgørelse 2011/172 omhandlede politik for støtte til den politiske stabiliseringsproces i Egypten, som er ramme for den sidstnævnte afgørelse og de efterfølgende afgørelser, er begrundet.
- 132 Det tilkommer heller ikke Retten at sætte sit eget skøn i stedet for Rådets hvad angår den geografiske eller politiske kontekst, som danner grundlag for afgørelse 2011/172, og nødvendigheden af at forlænge den på baggrund af denne kontekst. Det tilkommer den alene at undersøge, hvorvidt Rådet ved vurderingen af denne nødvendighed ikke åbenbart har underkendt betydningen og alvoren af de faktorer vedrørende de politiske og retslige forhold, som sagsøgerne har påberåbt sig, på baggrund af de øvrige oplysninger, som det råder over, og målene for denne afgørelse.
- 133 På grundlag af disse betragtninger skal de forskellige argumenter, som sagsøgerne har fremført til støtte for dette anbringende, undersøges.

– Det første argument om, at de »nye egyptiske myndigheder«, som Rådet støtter, er blevet afsat

- 134 Først og fremmest er sagsøgernes argument om, at afgørelse 2011/172 ikke længere kan anses for at være et led i »en politik til støtte for de nye egyptiske myndigheder« som omhandlet i præmis 44 i dom af 27.2.2014, Ezz m.fl. mod Rådet (T-256/11, EU:T:2014:93), fordi disse myndigheder er afsat, baseret på fejlagtige forudsætninger.
- 135 For det første skal de restriktive foranstaltninger, som foreskrives inden for disse rammer, som anført ovenfor i præmis 64 – henset til formålet med afgørelse 2011/172 – for at bevare deres effektive virkning i princippet opretholdes indtil afslutningen af de retslige procedurer i Egypten. Forlængelsen af disse foranstaltninger kan følgelig ikke afhænge af de forskellige regeringsskift, der har været i løbet af den politiske overgangsproces, efter at Hosni Mubarak trådte tilbage i februar 2011.
- 136 For det andet følger det af præmis 44 i dom af 27. februar 2014, Ezz m.fl. mod Rådet (T-256/11, EU:T:2014:93), at Retten med udtrykket »en politik til støtte for de nye egyptiske myndigheder« ønskede at henvise til den politik for »at støtte den fredelige overgang under ordnede forhold til en civil og demokratisk regering i Egypten, der bygger på retsstatsprincippet med fuld respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder«, som er omhandlet i første betragtning til afgørelse 2011/172. Det er ganske vist korrekt, som det bl.a. fremgår af IBAHRI's rapport fra 2014, at Mohammed Morsi, der i juni 2012 blev valgt til Egyptens præsident som led i den demokratiske overgangsproces, blev afsat i juni 2013. I modsætning til, hvad sagsøgerne har hævdet, fremgår det imidlertid ikke af denne betragtningens ordlyd, at politikken for at støtte denne proces kun skulle støtte den regering, som denne leder havde dannet, der var den første civile valgte regering, efter at Hosni Mubarak trådte tilbage i 2011. Under alle omstændigheder tilkommer det, som anført i præmis 131 ovenfor, ikke Retten at udtale sig i spørgsmålet om, hvorvidt denne støttepolitik fortsat var relevant, efter at Mohammed Morsi forlod embedet.
- 137 Der kan åbenbart ikke rejses tvivl om disse betragtninger [fortroligt]. Det er således tilstrækkeligt at bemærke, at disse foranstaltninger, som anført i præmis 135 ovenfor, for at bevare deres effektive virkning i princippet skal opretholdes, indtil de retslige procedurer i Egypten er afsluttet.

138 Argumentet om, at de »nye egyptiske myndigheder« er afsat, skal således forkastes.

– *Det andet argument om risici som følge af de egyptiske ustabile politiske forhold og hævdede krænkelse af retsstatsprincippet og grundlæggende rettigheder*

139 Det skal først bemærkes, at det materiale, som sagsøgerne har fremlagt, navnlig de forhold, der fremgår af IBAHRI's rapport, ifølge deres argumenter tyder på en betydelig politisk og institutionel ustabilitet i Egypten, efter at Hosni Mubarak trådte tilbage den 11. februar 2011, der, som det fremgår af sagsøgernes svar på Rettens spørgsmål af 1. juni 2017, varede, indtil der blev vedtaget en ny forfatning i januar 2014, og Abd al-Fattah blev valgt til republikkens præsident nogle måneder senere. Det fremgår ligeledes af disse dokumenter, at de politiske forhold i denne periode var præget af store spændinger mellem myndighederne og de politiske modstandere, som forårsagede flere tab af menneskeliv.

140 Hvad angår de retslige forhold tyder de pågældende dokumenter på, at de i præmis 139 ovenfor omhandlede politiske spændinger bl.a. medførte repressive strafferetlige foranstaltninger rettet mod politiske modstandere, som ikke sikrede en tilstrækkelig høj beskyttelse af de grundlæggende rettigheder. Der nævnes ligeledes gentagne indgreb eller forsøg på indgreb i de retslige myndigheders beføjelser fra den udøvende magts side, i hvert fald under Mohammed Morsis embedsperiode. Desuden afspejler disse dokumenter den stærke mediebevågenhed over for straffesagerne mod de tidligere ledere og deres nære slægtninge, navnlig sagerne mod Hosni Mubarak og sagsøger 1, samt offentlighedens pres for at få anerkendt disse personers ansvar og dens bekymring for, at processen ville blive bragt i fare på grund af mangler i retssystemet.

141 De samme dokumenter indeholder også en beskrivelse af det egyptiske retssystems funktion i den pågældende periode. Dokumenterne omtaler således karakteristika ved dette system, som ifølge deres ophavsmænd svækker de egyptiske retslige myndigheders beskyttelse af de grundlæggende rettigheder, der i princippet er garanteret ved den retlige ramme, som myndighederne er bundet af. Blandt disse karakteristika nævnes navnlig den udøvende magts beføjelser til at udnævne offentlige anklagere og med hensyn til dommers karrierer samt problematiske metoder til rekruttering og uddannelse af dommere, navnlig med hensyn til internationale standarder vedrørende grundlæggende rettigheder. Andre karakteristika er de materielle forhold, hvorunder retsmøder i straffesager forløber, som er beskrevet i D.'s og M.'s rapporter, idet nogle af disse forhold, ifølge rapporterne, ikke synes at være specifikke for de beskrevne retsmøder, og som ifølge rapporternes ophavsmænd indikerer, at ikke alle de garantier, der følger af retten til en retfærdig rettergang, er opfyldt.

142 I øvrigt fremgår det også af disse dokumenter, at den schweiziske straffedomstol for det første i sin dom af 12. december 2012 lagde oplysninger om den politiske ustabilitet i Egypten i 2012 samt oplysninger, der vidnede om den udøvende magts indblanding i retssager, som var konstateret på grundlag af forskellige offentlige kilder, til grund, og for det andet, at Liechtensteins forfatningsdomstol i sine domme af 28. august 2012 og af 30. september 2013 anså oplysningerne i IBAHRI's rapport fra 2011 om det egyptiske retssystem samt oplysningerne i M.'s rapport for at indikere en risiko for, at sagsøger 1's grundlæggende rettigheder ville blive krænket i Egypten.

143 Selv hvis det antages, at alle de i disse dokumenter omhandlede omstændigheder kan anses for at være godtgjort, kan de imidlertid under ingen omstændigheder godtgøre, at forlængelsen af afgørelse 2011/172 ved afgørelse 2015/486 var åbenbart i strid med de mål, der er omhandlet i første betragtning til den førstnævnte afgørelse.

144 For det første kan det ikke ud fra disse omstændigheder konkluderes, at den politiske og institutionelle ustabilitet, som kendetegnede den egyptiske politiske situation i perioden fra 2011 til 2014, medførte, at hele det egyptiske retssystems evne til at garantere respekten for retsstatsprincippet og de

grundlæggende rettigheder blev undermineret, og at den indefrysning af aktiver, der blev foreskrevet i afgørelse 2011/172 som led i en politik, der bl.a. tager sigte på respekt for disse principper, således var blevet åbenbart uhensigtsmæssig.

- 145 Det fremgår ganske vist af de pågældende dokumenter, at den politiske og institutionelle ustabilitet i Egypten kunne have været en usikkerhedsfaktor, navnlig i 2012, med hensyn til risikoen for den udøvende magts indblanding i verserende sager, som set ud fra en europæisk domstols synspunkt kunne begrunde en ophævelse af foranstaltninger til retshjælp.
- 146 Denne ustabilitet kunne imidlertid ikke være tilstrækkelig begrundelse for, at Rådet ikke længere forlængede afgørelse 2011/172, henset til de oplysninger, som det i øvrigt rådede over på tidspunktet for vedtagelsen af afgørelse 2015/486. Først og fremmest [*fortroligt*]. Endvidere er der ingen af de oplysninger, som sagsøgerne har fremlagt, der tyder på, at straffesagerne mod de i afgørelse 2011/172 omhandlede personer i Egypten er blevet påvirket af denne ustabilitet. Endelig rådede Rådet på tidspunktet for vedtagelsen af afgørelse 2015/486, 2016/411 og 2017/496 over en opdateret status over de pågældende straffesager (jf. præmis 87 og 88 ovenfor) mod de personer, der er opført på listen i bilaget til afgørelse 2011/172, som ikke tydede på, at sagerne var blevet påvirket, idet de åbenbart var forløbet på normal vis eller i visse tilfælde endog var blevet afsluttet på grund af mangel på beviser, eller de domme, som disse personer var blevet idømt, var blevet ophævet af den egyptiske kassationsdomstol.
- 147 I øvrigt kan de menneskerettighedskrænkelser, som angiveligt er begået i Egypten i den pågældende periode i forbindelse med sammenstød mellem myndigheder og demonstranter, navnlig politiske modstandere, og de repressive strafferetlige foranstaltninger mod de sidstnævnte ikke føre til en anden konklusion. Det fremgår således ikke af de oplysninger, som sagsøgerne har fremlagt, at disse krænkelser, selv hvis de findes godtgjort, ville have kunnet påvirke de straffesager mod de formodede ansvarlige for uretmæssig tilegnelse af statens midler, som dannede udgangspunkt for vedtagelsen af afgørelse 2011/172. For så vidt angår oplysningerne om disse straffesager må det fastslås, at der, selv om de tyder på, at nogle af sagerne muligvis blev gennemført under pres fra offentligheden, ikke heraf kan udledes en risiko for, at alle disse sager systematisk var præget af tilsidesættelser af retten til en retfærdig rettergang og iagttagelse af uskyldsformodningen.
- 148 Disse betragtninger ændres ikke af de oplysninger om retssystemets funktion, som bl.a. fremgår af rapporterne fra IBAHRI, D. og M. Rapporterne omtaler ganske vist mangler i de egyptiske retlige rammers beskyttelse af de retslige myndigheders uafhængighed og praktiske problemer, som kan svække den konkrete gennemførelse af respekten for grundlæggende rettigheder inden for dette system. De tyder imidlertid ikke på, at disse omstændigheder systematisk ville underminere de egyptiske retslige myndigheders evne til at garantere respekten for retsstatsprincippet og de grundlæggende rettigheder i forbindelse med straffesager som dem, Rådet lagde til grund for afgørelse 2011/172.
- 149 Disse betragtninger ændres heller ikke af den schweiziske straffedomstols dom af 12. december 2012 og Liechtensteins forfatningsdomstols domme af 28. august 2012 og af 30. september 2013, som sagsøgerne har påberåbt sig. Selv om det antages, at de retslige foranstaltninger, som disse domstole annullerede, kunne sammenlignes med de foranstaltninger, der blev vedtaget ved afgørelse 2011/172, fremgår det under alle omstændigheder af disse domme, at de blev truffet under andre faktiske og retlige omstændigheder end dem, der er relevante i forbindelse med det foreliggende anbringende. Det skal således for det første bemærkes, at de pågældende domstole udtalte sig vedrørende faktiske omstændigheder, som der kunne tages hensyn til i henholdsvis 2012 og 2013, og ikke vedrørende faktiske omstændigheder, som er indtruffet senere. For det andet var de foranstaltninger, der blev annulleret, ikke en ordning med foranstaltninger, men individuelle foranstaltninger, og en annulation heraf krævede ikke, som i den foreliggende sag, at det blev godtgjort, at der under de egyptiske retslige forhold var risiko for systematiske krænkelser af grundlæggende rettigheder.

- 150 Endelig begrundet de supplerende dokumenter om den generelle situation hvad angår retsstatsprincippet og de grundlæggende rettigheder, som sagsøgerne fremlagde i 2016 og 2017, ikke en anden analyse med hensyn til afgørelse 2016/411 og afgørelse 2017/496.
- 151 For det første vedrører de erklæringer, der blev afgivet på Unionens vegne i 2011 til 2016, og som sagsøgerne har gjort gældende i den første anmodning om tilpasning, ikke de retslige procedurer, der var grundlag for Rådets afgørelse 2011/172. I øvrigt er den omstændighed i sig selv, at EU-myndigheder, som har udtrykt bekymring over krænkelse af grundlæggende rettigheder og af retsstatsprincippet, der er begået i Egypten, eller har opfordret de egyptiske myndigheder til at afholde sig fra sådanne krænkelse, bl.a. i en retslig sammenhæng, ikke til hinder for, at Rådet bistår de samme myndigheder i forbindelse med konkrete retslige procedurer. Det skal navnlig bemærkes, at bistand til de egyptiske myndigheder i forbindelse med bekæmpelsen af uretmæssig tilegnelse af statens midler som led i en politik med henblik på bl.a. respekt for retsstatsprincippet og grundlæggende rettigheder i Egypten ikke står i modsætning til udtryk for bekymring eller opfordringer til, at de samme myndigheder respekterer disse principper, men derimod supplerer disse tilkendegivelser.
- 152 For det andet, vedrørende rapporten fra den internationale juristkommission fra september 2016 med titlen »Egypt's judiciary: A Tool of Repression, Lack of Effective Guarantee of Independence and Accountability«, fremgår det ikke af sagsakterne, at sagsøgerne forelagde denne rapport for Rådet før vedtagelsen af afgørelse 2017/496. Rådet kan således ikke foreholdes, at det undlod at tage hensyn til denne rapport indhold, da det tog stilling til, hvorvidt forlængelsen af afgørelse 2011/172 var i overensstemmelse med målene for den politik, som danner ramme for den. I øvrigt stemmer oplysningerne heri ganske vist overens med oplysningerne i IBAHRI's rapporter vedrørende det egyptiske retssystem funktion, også for perioden efter den periode, som de sidstnævnte rapporter vedrører. Disse oplysninger vedrører imidlertid ikke de straffesager, som Rådet har lagt til grund, og tyder ikke på, at dette retssystem evne til at sikre respekt for de grundlæggende rettigheder er systematisk undermineret hvad angår disse procedurer.
- 153 For det andet godtgør de oplysninger, som sagsøgerne har fremlagt, ikke, at Rådet anlagde et åbenbart urigtigt skøn, da det vurderede, at det rådede over tilstrækkelige oplysninger til at anse det for rimeligt at fortsætte samarbejdet med de egyptiske myndigheder inden for rammerne af afgørelse 2011/172, uden at det var fornødent at foretage supplerende kontrol.
- 154 Sagsøgerne har således ikke godtgjort, at Rådet ved implicit, men nødvendigvis at foretage en sådan vurdering, foretog en åbenbart fejlagtig afvejning af de for fortsættelsen af dette samarbejde forskellige relevante oplysninger, som bl.a. indebar hensyntagen til dels formålet med dette samarbejde, dels målene for den politik, som det var et led i, dvs. støtte til den politiske og økonomiske stabiliseringsproces i Egypten med respekt for retsstatsprincippet og de grundlæggende rettigheder.
- 155 I denne henseende kan det, for så vidt som den ved afgørelse 2011/172 fastsatte ordning med restriktive foranstaltninger alene har til formål at gøre det nemmere for de egyptiske myndigheder at påvise uretmæssig tilegnelse af statens midler og at sikre disse myndigheders mulighed for at inddrive udbyttet af denne uretmæssige tilegnelse, ikke udelukkes, at forlængelsen af denne ordning fortsat er relevant, også i tilfælde af en politisk og retslig udvikling, der er ugunstig for de demokratiske fremskridt, retsstatsprincippet og respekten for de grundlæggende rettigheder. Det tilkom således Rådet at vurdere, om det, henset til de oplysninger, som var til dets rådighed, med rimelighed kunne anse fortsættelsen af bistanden til de egyptiske myndigheders bekæmpelse af uretmæssig tilegnelse af statens midler for et passende middel – også i en sådan situation – til at fremme målene om politisk stabilitet og respekt for retsstatsprincippet i landet.

- 156 På den ene side giver de af sagsøgerne fremlagte oplysninger, som fastslået i præmis 144-152 ovenfor, ikke i sig selv mulighed for at konkludere, at de egyptiske retslige myndigheders evne til at garantere respekten for retsstatsprincippet og de grundlæggende rettigheder under de retslige procedurer, som ligger til grund for afgørelse 2011/172, er blevet endegyldigt undermineret på grund af den politiske og retslige udvikling.
- 157 På den anden side kunne Rådet tage hensyn til de garantier, der findes i den egyptiske lovramme. Det fremgik således bl.a. af IBAHRI's rapporter, at Egypten dels er part i den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder og i regionale folkeretlige instrumenter om beskyttelse af menneskerettighederne, dels at den dømmende magts uafhængighed er garanteret ved den egyptiske forfatning, og at der i øvrigt er gjort fremskridt på dette område med den nye forfatning, som blev vedtaget i februar 2014. Desuden fremgik det af de oplysninger i PGO's memorandum af 9. februar 2015, der er nævnt i præmis 86 ovenfor, vedrørende de retsmidler i den egyptiske strafferetspleje, som de personer, der er udpeget ved afgørelse 2011/172, råder over, at disse procedurer indgik i en retlig ramme, som garanterede de pågældende personer en effektiv retsbeskyttelse. Som fremhævet i præmis 146 ovenfor fremgik det i øvrigt af den opdaterede status over de pågældende straffesager, som de egyptiske myndigheder forelagde med henblik på vedtagelsen af afgørelse 2015/486, 2016/411 og 2017/496, at dommene afsagt over visse af de personer, der var opført i tillægget til 2011/172, var blevet ophævet.
- 158 I denne henseende kan sagsøgerne ikke – navnlig hvad angår PGO's memorandum af 9. februar 2015 – fremsætte en formalitetsindsigelse som led i det foreliggende anbringende, for så vidt som det vedrører annulation af afgørelse 2015/486, eftersom det er ubestridt, at Rådet på grundlag af dets indhold kunne vedtage denne afgørelse. Desuden blev dette memorandums indhold, som fastslået i præmis 88 ovenfor, gentaget i NCRAA's memorandum af 5. december 2016, som blev forelagt sagsøgerne før vedtagelsen af afgørelse 2017/496. I øvrigt tilførte Rådet i sit skriftlige svar af 21. april 2017 på en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse disse memoranda til sagsakterne. Sagsøgerne har således kunnet fremsætte bemærkninger vedrørende indholdet af dette dokument, bl.a. i deres skriftlige svar af 1. juni 2017 på Rettens spørgsmål og i retsmødet.
- 159 Endelig står den omstændighed, at Rådet bistår de egyptiske myndigheder i bekæmpelsen af uretmæssig tilegnelse af statens midler – som fremhævet i præmis 151 ovenfor – ikke i modsætning til EU-myndighedernes tilkendegivelse af bekymring og anmodninger hvad angår eventuelle krænkelse af grundlæggende rettigheder og retsstatsprincippet i Egypten.
- 160 Rådet anlagde derfor ikke et åbenbart urigtigt skøn, da det vurderede, at det rådede over tilstrækkelige oplysninger vedrørende den egyptiske politiske og retslige kontekst til at fortsætte samarbejdet med de egyptiske myndigheder inden for rammerne af afgørelse 2011/172, og at de oplysninger, som sagsøgerne havde fremlagt, ikke begrundede en supplerende kontrol før forlængelsen af denne afgørelse.
- *Det tredje argument om risikoen for, at sagsøger 1's ret til en retfærdig rettergang ikke respekteres under de straffesager i Egypten, som han er genstand for*
- 161 Hvad angår det foreliggende argument skal det bemærkes, at selv hvis det antages, at de oplysninger, som sagsøgerne har fremlagt, tyder på en risiko for, at de egyptiske myndigheder ikke garanterer overholdelsen af sagsøger 1's ret til en retfærdig rettergang, kan denne omstændighed i givet fald kun berøre lovligheden af forlængelsen af opførelsen af sagsøgerne i tillægget til afgørelse 2011/172. Den kan derimod ikke berøre lovligheden af forlængelsen af den ved denne afgørelses artikel 1, stk. 1, foreskrevne ordning med indfrysning af midler.

- 162 Kriterierne i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172 foreskriver således generelt og abstrakt opførelsen af personer, der er ansvarlige for uretmæssig tilegnelse af den egyptiske stats midler, og personer med tilknytning til dem. Disse kriterier indebærer ikke en tilknytning mellem opførelsen af disse personer og de konkrete straffesager, som sagsøger 1 er genstand for.
- 163 I øvrigt kan risikoen for, at sagsøger 1's ret til en retfærdig rettergang tilsidesættes, ikke i sig selv være et bevis på systematiske tilsidesættelser af denne rettighed, der kan påvirke rettighederne for alle de personer, som er udpeget til opførelse i bilaget til afgørelse 2011/172.
- 164 For så vidt som det foreliggende argument er fremsat til støtte for en ulovlighedsindsigelse hvad angår artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172, som forlænget ved afgørelse 2015/486, er det følgelig irrelevant. Dette argument kan kun være relevant i forbindelse med det andet anbringende vedrørende de anfægtede afgørelses tilsidesættelse af deres pligt til at respektere de grundlæggende rettigheder. Det skal derfor undersøges i forbindelse hermed.
- 165 Det følger således af det ovenstående, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at forlængelsen ved afgørelse 2015/486, 2016/411 og 2017/496 af artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172 er åbenbart uhensigtsmæssig på baggrund af situationen i Egypten, og at proportionalitetsprincippet følgelig er blevet tilsidesat. Det foreliggende anbringendes første led skal derfor forkastes i sin helhed, uden at det er nødvendigt at undersøge den afvisningspåstand, som Rådet har fremsat i sit svarskrift, hvad angår den ulovlighedsindsigelse, der ligger til grund for det pågældende led (jf. i denne retning dom af 27.2.2014, Ezz m.fl. mod Rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis).

2) Det andet led om manglende retsgrundlag for artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 270/2011

- 166 Sagsøgerne har gjort gældende, at der ikke er retsgrundlag for forordning nr. 270/2011, som ifølge deres opfattelse hverken kan have hjemmel i artikel 215, stk. 3, TEU uden en gyldig afgørelse eller i samme artikels stk. 2, idet der ikke er nogen tilknytning mellem dem og et tredjelands regering.
- 167 Det er i denne henseende for det første tilstrækkeligt at bemærke, at den foreliggende ulovlighedsindsigelse – som det fremgår af præmis 118-165 ovenfor – for så vidt som den vedrører artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172, som forlænget ved afgørelse 2015/486, 2016/411 og 2017/496, skal afvises, og for det andet, at Retten i forbindelse med sagsøgernes søgsmål i sag T-256/11 og T-279/13 fastslog, at retsgrundlaget for forordning nr. 270/2011 var artikel 215, stk. 2, TEUF, idet denne bestemmelse giver mulighed for at vedtage restriktive foranstaltninger over for enhver person, forudsat at en afgørelse vedtaget som led i FUSP giver mulighed herfor (dom af 27.2.2014, Ezz m.fl. mod Rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, præmis 30-33, og kendelse af 15.2.2016, Ezz m.fl. mod Rådet, T-279/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:78, præmis 49). Den foreliggende ulovlighedsindsigelse er således ubegrundet og skal afvises, uden at det er nødvendigt at undersøge formaliteten.
- 168 Dette led og følgelig det første anbringende i sin helhed skal derfor forkastes.

c) Det andet anbringende om Rådets tilsidesættelse af artikel 6 TEU, sammenholdt med artikel 2 TEU og 3 TEU samt chartrets artikel 47 og 48

- 169 Det andet anbringende består af to led.
- 170 Sagsøgerne har i forbindelse med det første led gjort gældende, at Rådet i henhold til artikel 6 TEU, sammenholdt med artikel 2 TEU og artikel 3, stk. 5, TEU, har pligt til at fremme de grundlæggende rettigheder. Ifølge sagsøgerne har Rådet for det første undladt at kontrollere, om deres grundlæggende rettigheder var blevet respekteret, og for det andet anvendt en uafkræftelig formodning for, at de egyptiske myndigheder respekterede dem, hvilket er i strid med kravene i retspraksis (dom af 21.12.2011, N. S. m.fl., C-411/10 og C-493/10, EU:C:2011:865, præmis 105 og 106, og af 16.10.2014,

LTTE mod Rådet, T-208/11 og T-508/11, EU:T:2014:885, præmis 139). Efter deres opfattelse er deres ret til en retfærdig rettergang og iagttagelse af uskyldsformodningen, som er fastsat i chartrets artikel 47 og 48, blevet tilsidesat i forbindelse med de retslige procedurer, som de er genstand for i Egypten. De har i deres svar af 4. oktober 2017 på Rettens spørgsmål om konsekvenserne for den foreliggende sag af dom af 26. juli 2017, Rådet mod LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), gjort gældende, at denne dom støtter deres holdning.

- 171 Som anført ovenfor i præmis 164 er det argument, som sagsøgerne har fremført i forbindelse med det første anbringendes første led, nemlig at forlængelsen af deres opførelse strider mod målene for afgørelse 2011/172, som er anført i første betragtning hertil, ligeledes relevant i forbindelse med det foreliggende anbringende, henset til risikoen – ifølge de oplysninger, som de har forelagt for Rådet – for, at de egyptiske myndigheder ikke vil garantere, at sagsøger 1's ret til en retfærdig rettergang respekteres. Dette argument, der hviler på et andet grundlag end sagsøgernes argumenter til støtte for det foreliggende anbringendes første led, bør anses for at udgøre dette anbringendes andet led.
- 172 Rådet har bestridt den rækkevidde, som sagsøgerne i forbindelse med det foreliggende anbringende søger at tillægge dets pligt til at tage hensyn til deres anbringender om krænkelse af sagsøger 1's grundlæggende rettigheder i forbindelse med de straffesager, som han er genstand for.
- 173 Det skal indledningsvis bemærkes, at parterne i forbindelse med det foreliggende anbringende ikke – som det er tilfældet hvad angår det første anbringendes første led – er uenige om, hvorvidt den omstændighed, at Rådet har undladt at kontrollere, om retsstatsprincippet og de grundlæggende rettigheder respekteres, i sin helhed har indflydelse på lovligheden af forlængelsen af den ordning med restriktive foranstaltninger, som er vedtaget i forbindelse med afgørelse 2011/172. De er uenige om, hvorvidt Rådets angivelige manglende kendskab til tilsidesættelser af sagsøger 1's ret til en retfærdig rettergang i forbindelse med de straffesager, som han er genstand for, har påvirket lovligheden af de individuelle foranstaltninger til forlængelse af indefrysningen af dels denne sagsøgers aktiver, dels sagsøger 2's, 3's og 4's aktiver.
- 174 I øvrigt skal det – ligeledes indledningsvis – bemærkes, at sagsøgerne, i hvert fald ikke i stævningen, har gjort gældende, at der er sket tilsidesættelser af retten til en retfærdig rettergang og til uskyldsformodning hvad angår sagsøger 2, 3 og 4 i forbindelse med de retslige procedurer, som de er genstand for. De sidstnævnte er opført i bilaget til afgørelse 2011/172 med den begrundelse, at de er genstand for retslige procedurer, som er knyttet til straffesagerne mod sagsøger 1. Det bør således heraf udledes, at sagsøgerne anser den omstændighed, at opførelsen af sagsøger 1 er ugyldig på grund af krænkelse af hans grundlæggende rettigheder, for at medføre, at opførelsen af sagsøger 2, 3 og 4 ligeledes er ugyldig.
- 175 Det andet led skal undersøges først.

1) Det andet led om, at forlængelsen af sagsøgernes opførelse er i strid med målene ifølge første betragtning til afgørelse 2011/172

- 176 Det bør bemærkes, at formålet med afgørelse 2011/172, som fastslået i præmis 68 ovenfor, dvs. at gøre det nemmere for de egyptiske myndigheder at påvise uretmæssig tilegnelse af statens midler og at sikre disse myndigheders mulighed for at inddrive udbyttet af denne uretmæssige tilegnelse, ikke er relevant for bl.a. de mål om at fremme demokratiet, retsstatsprincippet og menneskerettighederne, som er omhandlet i første betragtning til denne afgørelse, og hvortil denne indefrysning af aktiver bidrager, hvis denne påvisning og inddrivelse er behæftet med en retsnægtelse eller er vilkårlig.

- 177 I modsat fald ville en indefrysning af aktiver åbenbart hverken bidrage til de egyptiske myndigheders bekæmpelse af uretmæssig tilegnelse af statens midler, eller, a fortiori, bidrage til målene for den politik til fremme af demokratiet, retsstatsprincippet og menneskerettighederne, som danner ramme om afgørelse 2011/172, og den ville således være åbenbart uforholdsmæssig med hensyn til disse mål.
- 178 I forbindelse med det foreliggende led har sagsøgerne imidlertid gjort gældende, at de oplysninger, som de forelagde Rådet, viste, at det kunne forvente, at de egyptiske myndigheder ikke ville give sagsøger 1 en retfærdig, uafhængig og upartisk behandling i forbindelse med de straffesager, som han var genstand for. For at disse argumenter kan tages til følge, er det derfor nødvendigt, at de af sagsøgerne forelagte oplysninger tydeligt vedrører tilstrækkeligt grove tilsidesættelser af sagsøger 1's ret til en retfærdig rettergang og til uskyldsformodning, for at Rådet heraf kan konkludere, at de sandsynligvis vil forårsage uoprettelig skade for denne sagsøger i forbindelse med den pågældende straffesag, og at udfaldet af den sandsynligvis vil udgøre retsnægtelse. Disse oplysninger skulle således være tilstrækkeligt entydige til at overbevise Rådet – alene på grundlag af en undersøgelse heraf – om, at det ikke længere kunne forlænge indefrysningen af sagsøgernes aktiver uden at vedtage en afgørelse, som er åbenbart uhensigtsmæssig i forhold til dets mål.
- 179 For så vidt som det foreliggende led vedrører forlængelsen af afgørelse 2011/172 i 2015, bør det bemærkes, at sagsøgerne forud for afgørelse 2015/486 bl.a. forelagde Rådet rapporterne fra D. og M., nævnt i præmis 92-98 ovenfor, der direkte omhandler spørgsmålet om tilsidesættelser af sagsøger 1's ret til en retfærdig rettergang og til uskyldsformodning i forbindelse med konkrete straffesager. Det skal desuden bemærkes, at Rådet, som det fremgår af præmis 99 og 103 ovenfor, på dette tidspunkt ligeledes havde kunnet gøre sig bekendt med præmisserne i den egyptiske kassationsdomstols domme afsagt inden for disse straffesager, idet disse præmisser kunne være relevante for bedømmelsen af sagsøgernes anbringender vedrørende de pågældende tilsidesættelser. Endelig kunne de i præmis 140-142 nævnte oplysninger om det egyptiske retssystem udgøre kontekstelementer med henblik på bedømmelsen af sandsynligheden for en risiko for, at udfaldet af straffesagerne mod sagsøger 1 vil blive påvirket af sådanne tilsidesættelser.
- 180 Det skal først bemærkes, at rapporterne fra D. og M. indeholder en række oplysninger, der peger på, at de forskellige elementer af retten til en retfærdig rettergang ikke er blevet overholdt på de stadier i straffesagen, som er observeret i disse rapporter, og at de begge konkluderer, at der er en risiko for, at afgørelserne vedrørende grundlaget for anklagerne mod sagsøger 1 vil være af juridisk svag karakter.
- 181 For det første indeholder de pågældende rapporter en række iagttagelser, der tyder på, at de forhold, hvorunder de retsmøder, som de beskriver, blev afholdt, ikke var fuldt tilstrækkelige til at sikre de tiltalte, herunder sagsøger 1's, udøvelse af retten til forsvar, for det første fordi det var vanskeligt for advokaterne og endnu mere for sagsøger 1 at følge retsmødets forløb og deltage heri på normale vilkår, for det andet fordi det var vanskeligt for sagsøger 1's advokat at kommunikere med ham, og for det tredje fordi straffedomstolen begrænsede de tiltalte og deres repræsentanters mulighed for at fremlægge beviser og føre vidner til deres fordel samt for på effektiv vis at anfægte anklagerens beviser og vidner, og endog for de tiltalte selv at komme til orde.
- 182 For det andet hævdes det i det væsentlige i de pågældende rapporter, navnlig D.'s rapport, at sagsøger 1's frygt for at blive genstand for partiskhed er objektivt begrundet. Dels er den særligt korte tidsramme for anklagemyndighedens efterforskning og den omstændighed, at der ikke er blevet rejst spørgsmål om andre egyptiske industrivirksomheder, som er blevet tildelt gratis energilicenser, ifølge D.'s rapport indicier på, at den pågældende efterforskning var partisk til ulempe for denne person. Endvidere er forfatteren til denne rapport af den opfattelse, at en tilsvarende partiskhed hos retten kom til udtryk under retsmøderne ved straffedomstolens forskellige behandling af på den ene side forskellige indlæg fra anklageren og en endog fjendtlig adfærd fremkaldt af diskulperende vidneudsagn og på den anden side indlæg fra forsvarrets advokater og fra de tiltalte. Dels udleder M.'s rapport en

partiskhed hos den pågældende straffedomstol af den omstændighed, at medlemmerne af dommerkollegiet befandt sig tæt på den offentlige anklager, og af udtalelser fra dommerkollegiets formand, som åbenbart kunne tolkes som et ønske om at favorisere anklagemyndigheden.

- 183 For det tredje fremgår det af rapporterne fra D. og M., at forfatterne ikke anså betingelserne for at opretholde iagttagelsen af uskyldsformodning hvad angår sagsøger 1 for at være opfyldt. D. påpeger dels utilstrækkelig sikring af bevismateriale i forbindelse med anklagemyndighedens efterforskning, som ifølge D. blev udført forhastet, dels den fordel, som straffedomstolen gav anklagemyndigheden, idet den måde, retsmødet blev afviklet på, ifølge D. gav det indtryk, at straffedomstolen frygtede, at den »ville blive kritiseret for at have en fjendtlig indstilling til borgerne«. Ifølge M. kan dels foranstaltningerne til fysisk isolation af de tiltalte i retsmødet, dels mediedækningen af retsmødet, som han anså for at være indgribende, have svækket respekten for dette princip.
- 184 For det fjerde og det sidste udtrykker D. i sin rapport tvivl om de retslige myndigheders uafhængighed i den pågældende sag, idet han baserer sin tvivl på de samme indicier, som foranledigede ham til at betvivle deres upartiskhed. Han fremhæver bl.a. den indvirkning, som bekymringen for den offentlige mening efter hans opfattelse sandsynligvis vil have på rettens bedømmelse af sagsøger 1's skyld.
- 185 Endvidere fremgår det af to af den egyptiske kassationsdomstols domme, at denne domstol i forbindelse med straffesagerne i sag nr. 38/2011 og nr. 291/2011 fastslog, at der ikke var blevet taget hensyn til dels sagsøgernes indsigelser, dels deres anmodninger om udsættelse. Desuden skal det bemærkes, at retten i første instans i de pågældende tre straffesager (nr. 38/2011, nr. 107/2011 og nr. 291/2011) bl.a. foreholdes ikke at have påvist, at de tiltaltes skyld var baseret på konkrete beviser, og for i sag nr. 291/2011 at have forudsat, at sagsøger 1 var skyldig i den anklage om uretmæssig tilegnelse af statens midler, som de to øvrige sager vedrørte, hvilket var en forudsætning for at fastslå hans skyld i den anklage om hvidvaskning af penge, som var tvistens genstand.
- 186 Endelig skal det bemærkes, at IBAHRI's rapporter påpegede visse iboende kendetegn og problemer i det egyptiske retssystem, som kan påvirke de retslige myndigheders uafhængighed (jf. præmis 140 og 141 ovenfor).
- 187 Det skal imidlertid bemærkes, at oplysningerne i de pågældende dokumenter – uanset om de er relevante for vurderingen af, om sagsøger 1's ret til en retfærdig rettergang og iagttagelse af uskyldsformodning er tilsidesat – under ingen omstændigheder i sig selv kunne foranledige Rådet til at konkludere, at troværdigheden af straffesagerne vedrørende denne person sandsynligvis ville være uopretteligt påvirket af grove tilsidesættelser af disse rettigheder, og følgelig forpligtede det til endegyldigt at bringe opførelsen af sagsøgerne til ophør. På baggrund af samtlige oplysninger, som Rådet rådede over på tidspunktet for vedtagelsen af afgørelse 2015/486, var det således ikke usandsynligt, at disse sager derimod kunne føre til en endelig afgørelse, som ikke var behæftet med sådanne tilsidesættelser.
- 188 I denne henseende fremgik det på tidspunktet for vedtagelsen af afgørelse 2015/486 af de oplysninger, som de egyptiske myndigheder havde forelagt om status for de straffesager, som sagsøger 1 var genstand for (jf. præmis 82, 83 og 87 ovenfor), at sagerne, efter at den egyptiske kassationsdomstol havde ophævet dommene i første instans, var blevet hjemvist til førsteinstansretten og verserede. I øvrigt blev det præciseret, at der i sag nr. 107/2011 var blevet anmodet om en sagkyndig erklæring, og at proceduren i sag nr. 291/2011 var blevet udsat, indtil der var truffet endelig afgørelse i sag nr. 38/2011 og nr. 107/2011.
- 189 Følgelig kunne Rådet på grundlag af disse oplysninger med rimelighed anse den kompetente egyptiske ret for at være i stand til træffe fornyet afgørelse i realiteten efter den egyptiske kassationsdomstols hjemvisning af sagen under forhold, der ikke var præget af de omstændigheder, som ifølge D.'s og M.'s rapporter angiveligt kunne tilsidesætte sagsøger 1's ret til en retfærdig rettergang, og at disse forhold følgelig kunne forhindre en risiko for, at disse afgørelser ikke ville være troværdige.

- 190 Disse oplysninger tyder navnlig på, at der i forbindelse med hjemvisningen af de pågældende sager blev taget hensyn til nogle af de forhold, som lå til grund for den egyptiske kassationsdomstols ophævelse af dommene. Det kan således ikke udelukkes, at formålet med den sagkyndige erklæring, hvorom der blev anmodet i sag nr. 107/2011, var at drage konsekvenserne af, at denne ret havde fastslået, at det ikke var godtgjort, at de tiltalte handlede med kriminelt forsæt. Ligeledes afspejler udsættelsen af sagen i sag nr. 291/2011 tilsyneladende den omstændighed, at den samme ret fastslog, at retten i første instans med henblik på afgørelsen i denne sag havde forudsat, at sagsøger 1 var skyldig i uretmæssig tilegnelse af statens midler, som sag nr. 38/2011 og nr. 107/2011 vedrørte.
- 191 Desuden havde sagsøgerne på tidspunktet for vedtagelsen af afgørelse 2015/486 ikke fremlagt nogen oplysninger, der tydede på, at sagsøger 1's ret til en retfærdig rettergang og iagttagelse af uskyldsformodning blev tilsidesat i forbindelse med hjemvisningen til retten i første instans af sag nr. 38/2011, nr. 107/2011 og nr. 291/2011 som følge af den egyptiske kassationsdomstols afgørelser.
- 192 Under alle omstændigheder kunne Rådet udlede af PGO's memorandum af 9. februar 2015, at sagsøger 1 vil have mulighed for at iværksætte en ny appel til prøvelse af den kommende afgørelse fra retten i første instans ved den egyptiske kassationsdomstol, som i givet fald vil træffe endelig afgørelse i sagen, såfremt den antager appellen til realitetsbehandling. Sagsøgerne har over for Retten imidlertid ikke bestridt rigtigheden af disse oplysninger.
- 193 Det skal derfor fastslås, at de oplysninger, som Rådet rådede over på tidspunktet for vedtagelsen af afgørelse 2015/486, ikke gav mulighed for at antage, at sagsøger 1 sandsynligvis ville blive dømt på grundlag af tilsidesættelser af hans ret til en retfærdig rettergang og iagttagelse af uskyldsformodning, og at disse tilsidesættelser sandsynligvis ville medføre uoprettelig skade for sagsøgerne. Afgørelsen om forlængelse af sagsøgernes opførelse i bilaget til afgørelse 2011/172 var således ikke åbenbart ukorrekt, henset til målene for dels indefrysningen af deres aktiver, dels den politik for at støtte de egyptiske myndigheder, som indefrysningen var et led i.
- 194 De oplysninger, som sagsøgerne fremlagde før vedtagelsen af afgørelse 2016/411 og afgørelse 2017/496, kunne ikke begrunde, at Rådet i 2016 og 2017 ændrede sin holdning til spørgsmålet om en eventuel forlængelse af deres opførelse.
- 195 Sagsøgerne har dels i forbindelse med den første anmodning om tilpasning gjort tre forhold gældende, nemlig for det første en juridisk rådgivning af 10. marts 2016 fra deres egyptiske retlige repræsentanter, hvoraf det fremgår, at den egyptiske rets afgørelse af 23. februar 2011, som godkendte det dekret om indefrysning af deres midler, som den egyptiske anklagemyndighed havde udstedt den 21. februar 2011, var vedtaget under tilsidesættelse af deres ret til en retfærdig rettergang, for det andet den samlede varighed af de forskellige fængselsstraffe, som sagsøger 1 er blevet idømt, der udgør en umenneskelig og uværdig behandling som omhandlet i chartrets artikel 4 og EMRK's artikel 3, og for det tredje den omstændighed, at de egyptiske myndigheder i deres skrivelse af 2. februar 2016 henviser til adskillige efterforskninger, hvorom sagsøger 1 og hans retlige repræsentanter i Egypten ikke er blevet informeret, hvilket fremgår af et dokument af 28. februar 2016 fra disse repræsentanter.
- 196 Hvad angår det første forhold, dvs. den juridiske rådgivning af 10. marts 2016 fra sagsøgernes egyptiske retlige repræsentanter, er det ubestridt, at sagsøgerne vedlagde den til den skrivelse af 14. marts 2016, som de hver især sendte til Rådet.
- 197 Det skal i denne henseende først bemærkes, at de retsafgørelser, hvorved den egyptiske anklagemyndigheds dekret om indefrysning af midler blev godkendt, som det fremgår af de egyptiske myndigheders skrivelse af 14. marts 2016, kan appelleres inden for en frist på tre måneder. Sagsøgerne har ikke bestridt disse oplysninger. I den juridiske rådgivning fra sagsøgernes retlige repræsentanter i Egypten, som de har gjort gældende, nævnes ikke nogen appel af den egyptiske rets afgørelse af 23. februar 2011 eller indholdet af en eventuel dom vedrørende en sådan appel. Selv hvis

det antages, at argumenterne i denne juridiske rådgivning er tilstrækkeligt overbevisende, fremgår det følgelig på ingen måde heraf, at den egyptiske lovgivnings retsbeskyttelse med hensyn til afgørelser som afgørelsen af 23. februar 2011 ikke var effektiv.

- 198 Endvidere har sagsøgerne ikke bestridt, at dekretet af 21. februar 2011 om indefrysning af midler, der blev godkendt ved en retsafgørelse af 23. februar 2011, er begrundet i den omstændighed, at der verserer en straffesag i sag nr. 38/2011 for forhold, som af den egyptiske anklagemyndighed kvalificeres som uretmæssig tilegnelse af statens midler, og i nødvendigheden af som beskyttelsesforanstaltning at forhindre, at eventuelt uretmæssigt tilegnede midler forsvinder. Uanset spørgsmålet om, hvorvidt den strafferetlige kvalificering af de pågældende forhold er begrundet, der ikke er rejst i det foreliggende anbringende, kan de hævdede tilsidesættelser, som er nævnt i den juridiske rådgivning af 10. marts 2016, under ingen omstændigheder rejse tvivl om grundlaget for det pågældende dekret og dets anvendelse på alle sagsøgernes aktiver. Det er også ubestridt, at den egyptiske anklagemyndighed, som det fremgår af samme skrivelse fra de egyptiske myndigheder, imødekom sagsøger 4's anmodning om, at visse aktiver, som havde tilhørt hende før hendes ægteskab, blev udelukket fra anvendelsesområdet for bl.a. dekretet af 21. februar 2011 om indefrysning af midler. Det fremgår følgelig, at den afgørelse, hvorved dekretet af 23. februar 2011 om indefrysning af midler blev godkendt, ikke berører muligheden for, at bl.a. sagsøger 2, 3 og 4 kan anmode om, at visse af deres goder udelukkes fra dekretets anvendelsesområde, og herved sikre, at de negative konsekvenser for deres ejendomsret begrænses til det, der er nødvendigt for opfyldelsen af formålet med dette dekret. Rådet kunne derfor med føje anse dette dekret, som det lagde til grund for opførelsen af disse personer, for at være pålideligt, uanset hvad der var hævdet i den juridiske rådgivning af 10. marts 2016.
- 199 Endelig er det ubestridt, at der, som det fremgår af de egyptiske myndigheders skrivelse af 14. marts 2016, blev vedtaget to andre dekreter om indefrysning af midler vedrørende alle sagsøgerne hvad angår sag nr. 107/2011 og nr. 291/2011, og at disse dekreter stadig var i kraft på datoen for denne skrivelse. Selv hvis det antages, at udtalelserne i den juridiske rådgivning af 10. marts 2016 kan rejse tvivl om, hvorvidt Rådet kunne lægge kendelsen af 21. februar 2011 til grund for opførelsen af sagsøger 2, 3 og 4, kunne de følgelig under ingen omstændigheder forpligte det til ikke længere at forlænge denne opførelse, idet det i det mindste kan lægge de øvrige ovennævnte dekreter til grund for en forlængelse.
- 200 Hvad angår det andet forhold, dvs. den samlede varighed af sagsøger 1's fængselsdomme, fremgår det ikke af sagens akter – selv om det antages, at dette forhold er relevant for bedømmelsen af, hvorvidt sagsøger 1's ret til en retfærdig rettergang og til uskyldsformodning er blevet tilsidesat – at det var blevet forelagt Rådet forud for vedtagelsen af afgørelse 2016/411. Det skal under alle omstændigheder bemærkes, at det ikke på grundlag af Menneskerettighedsdomstolens dom af 9. juli 2013, Vinter m.fl. mod Det Forenede Kongerige (CE:ECHR:2013:0709JUD 006606909), som sagsøgerne har citeret til støtte for deres anbringender, kan fastslås, at en fængselsdom af en varighed som den, der følger af den samlede varighed af de straffe, som sagsøger 1 er idømt, i sig selv, uafhængigt af betingelserne for fuldbyrdelsen af disse straffe, udgør en tilsidesættelse af forbuddet mod umenneskelig og nedværdigende behandling. I øvrigt er fængselsstraffens samlede varighed på 54 år, som sagsøgerne har henvist til, beregnet på grundlag af de domme, der blev afsagt af retten i første instans i straffesagerne i sag nr. 38/2011, nr. 107/2011 og nr. 291/2011. Disse afgørelser blev imidlertid ophævet af den egyptiske kassationsdomstol, og der er intet, der giver anledning til at formode, at sagsøger 1 i forbindelse med hjemvisningen af sagerne på ny vil blive idømt en samlet fængselsstraf af en tilsvarende varighed. Den hævdede tilsidesættelse er således under alle omstændigheder rent hypotetisk.
- 201 For så vidt angår det tredje forhold, dvs. den efterforskning, hvorom sagsøger 1 og hans retlige repræsentanter ikke var blevet informeret, skal det bemærkes, at dette forhold vedrører efterforskningen i tre sager vedrørende i sag nr. 376/2013 hvidvaskning af penge, i sag nr. 4/2011 ulovlig fortjeneste og i sag nr. 274/2012 (nu sag nr. 244/2015) ligeledes hvidvaskning af penge. Til

forskel fra straffesagerne i sag nr. 38/2011, nr. 107/2011 og nr. 291/2011 er der intet i omtalen af disse sager i de egyptiske myndigheders skrivelse af 2. januar 2016, der giver mulighed for at fastslå en tilknytning mellem disse efterforskninger og forhold vedrørende uretmæssig tilegnelse af statens midler som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172. Rådet kunne derfor under ingen omstændigheder lægge denne efterforskning til grund for opførelsen af sagsøgerne (jf. i denne retning dom af 28.5.2013, Al Matri mod Rådet, T-200/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:275, præmis 48 og 73), og de tilsidesættelser, som hævdes begået i forbindelse med denne efterforskning, kan under ingen omstændigheder have konsekvenser for forlængelsen af sagsøgernes opførelse.

- 202 For det andet har sagsøgerne i den anden anmodning om tilpasning desuden henvist til varetægtsfængslingen af sagsøger 1 den 7. marts 2017, som efter deres opfattelse udgør tilsidesættelse af de relevante bestemmelser i den egyptiske forfatning og artikel 143 i den egyptiske straffelov samt de garantier mod vilkårlig forvaring, som er fastsat i EMRK's artikel 5.
- 203 Ifølge de af sagsøgerne fremlagte oplysninger var sagsøger 1 første gang blevet varetægtsfængslet i sag nr. 107/2011 i 30 måneder, indtil han blev løsladt ved straffedomstolens afgørelse af 5. august 2013, idet den maksimale varighed på 18 måneder i henhold til den egyptiske straffelovs artikel 143 var udløbet. Ifølge sagsøgerne er varetægtsfængslingen af denne person efter retsmødet den 7. marts 2017 i samme sag i strid med disse bestemmelser og er ikke begrundet. De har til støtte for disse anbringender bl.a. fremlagt en kopi af artikel 54 i den egyptiske forfatning af 18. januar 2014 og af straffelovens artikel 143, udtalelser fra egyptiske jurister om anvendelsen af denne bestemmelse, anmodningen om øjeblikkelig løsladelse af sagsøger 1, som blev indgivet den 8. april 2017 af hans retlige repræsentanter i Egypten, samt Menneskerettighedsdomstolens praksis vedrørende EMRK's artikel 5.
- 204 Det skal dog bemærkes, at sagsøger 1 i sin skrivelse af 7. marts 2017 til Rådet alene har gjort gældende, at hans varetægtsfængsling ifølge hans retlige repræsentanter i Egypten var i strid med hans ret til en retfærdig rettergang, at han allerede havde været varetægtsfængslet i over tre år, og at hans domme var blevet ophævet af den egyptiske kassationsdomstol. I denne skrivelse redegjorde sagsøger 1 imidlertid ikke for det materiale, som sagsøgerne har fremlagt for Retten til støtte for deres anbringender om tilsidesættelse af egyptiske nationale bestemmelser og garantier mod vilkårlig forvaring, herunder kopien af de relevante egyptiske nationale bestemmelser. Desuden fremgår det ikke af sagens akter, at sagsøger 1 før vedtagelsen af afgørelse 2017/496 forelagde Rådet konkrete beviser for, at han rent faktisk var blevet varetægtsfængslet efter retsmødet den 7. marts 2017.
- 205 Det skal bemærkes, at lovligheden af en EU-retsakt i henhold til fast retspraksis skal bedømmes på grundlag af de faktiske og retlige omstændigheder, der forelå på den dato, da retsakten blev vedtaget (jf. dom af 3.9.2015, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Kommissionen, C-398/13 P, EU:C:2015:535, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis, og af 4.9.2015 NIOC m.fl. mod Rådet, T-577/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:596, præmis 112 og den deri nævnte retspraksis).
- 206 Lovligheden af forlængelsen af opførelsen af sagsøgerne i 2017 kan følgelig ikke bedømmes på baggrund af de i præmis 202 og 203 ovenfor omhandlede forhold, som er fremlagt for første gang i forbindelse med den anden anmodning om tilpasning. Under alle omstændigheder kan disse forhold ikke med føje påberåbes med henblik på at godtgøre, at Rådet har begået en fejl i vurderingen af forhold, som sagsøgerne bragte til dets kendskab før vedtagelsen af navnlig afgørelse 2017/496.
- 207 Under disse omstændigheder kan det under ingen omstændigheder, selv hvis det antages, at varetægtsfængslingen af sagsøger 1 er relevant for bedømmelsen af tilsidesættelser af hans ret til en retfærdig rettergang og til uskyldsformodning, på grundlag af de oplysninger, som var forelagt Rådet på tidspunktet for vedtagelsen af afgørelse 2017/496, utvetydigt fastslås, at der forelå – eller endog, at der med sandsynlighed forelå – en grov krænkelse af sagsøger 1's grundlæggende rettigheder, således at forlængelsen af hans opførelse ville være åbenbart i strid med målene for afgørelse 2011/172.

208 På grundlag af disse oplysninger kunne det således for det første ikke – på tilstrækkeligt entydig vis – bekræftes, at sagsøger 1 rent faktisk var blevet varetægtsfængslet, og det faktiske omfang heraf. For det andet kunne de omstændigheder, hvorunder sagsøger 1 tidligere var blevet varetægtsfængslet i en periode på over tre år, og hvorunder de fængselsstraffe, som han var blevet idømt, var blevet ophævet, ikke i sig selv vise, at denne varetægtsfængsling var ulovlig eller vilkårlig. Disse oplysninger kunne følgelig ikke forpligte Rådet til ikke længere at opføre sagsøger 1 på listen.

209 Det andet anbringendes andet led må derfor forkastes.

2) Det første led om, at Rådet undlod at kontrollere, om sagsøgernes grundlæggende rettigheder var blevet respekteret, og anvendte en uafkræftelig formodning for, at de egyptiske myndigheder respekterede disse grundlæggende rettigheder

210 Sagsøgerne har nærmere bestemt gjort gældende, at Rådet ikke, henset til EU-traktatens bestemmelser og de EU-retlige principper vedrørende Rådets pligt til at respektere de grundlæggende rettigheder på baggrund af de oplysninger, som de havde forelagt det, kunne anvende en uafkræftelig formodning til deres ulempe for, at sagsøger 1's ret til en retfærdig rettergang og iagttagelse af uskyldsformodning var blevet respekteret, og følgelig undlade at efterprøve disse oplysninger. Ifølge sagsøgerne har Rådet ved at forlænge deres opførelse bl.a. på grundlag af straffesager mod denne person, uden at foretage nærmere undersøgelser, godkendt tilsidesættelsen af dennes rettigheder i forbindelse med disse sager.

211 Det skal i denne henseende bemærkes, at Rådet i forbindelse med vedtagelsen af restriktive foranstaltninger, hvis rækkevidde er individuel for de pågældende personer, er underlagt princippet om god forvaltningsskik, som bl.a. kræver, at det omhyggeligt og upartisk undersøger de beviser, som det er blevet forelagt, navnlig på baggrund af de bemærkninger og eventuelle formildende omstændigheder, som disse personer har fremlagt (jf. i denne retning og analogt dom af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 114, 115 og 119).

212 For at den ved chartrets artikel 47 fastsatte domstolsprøvelse er effektiv, kræves følgelig en i princippet fuldstændig prøvelse af, om begrundelsen for afgørelsen om at opføre en persons navn på listen over personer, der er genstand for restriktive foranstaltninger, er lovlig. Unionens retsinstanser skal navnlig sikre sig, at denne afgørelse, hvis rækkevidde er individuel for denne person, er baseret på et tilstrækkeligt solidt faktisk grundlag (jf. i denne retning dom af 30.6.2016, Al Matri mod Rådet, T-545/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:376, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).

213 Som Retten har fastslået i præmis 69 ovenfor, kan den omstændighed at der i Egypten verserer retslige procedurer mod den pågældende person, i forbindelse med ordningen med restriktive foranstaltninger i afgørelse 2011/172, ikke udgøre et tilstrækkeligt solidt faktisk grundlag, såfremt det med rimelighed må formodes, at den afgørelse, der træffes som afslutning på disse procedurer, ikke vil være troværdig, dvs. navnlig være i strid med de krav, der følger af retten til en retfærdig rettergang og iagttagelse af uskyldsformodningen.

214 I overensstemmelse med de ovennævnte almindelige principper tilkommer det således Retten at foretage en i princippet fuldstændig prøvelse af, om Rådet har opfyldt sin pligt til at foretage en omhyggelig og upartisk undersøgelse og herved sikre sig, at det kunne anse straffesagerne vedrørende sagsøger 1 for troværdige. Denne prøvelse indebærer bl.a. en kontrol af, om Rådet med rette vurderede, at det rådede over tilstrækkelige beviser til, at det kunne anse dette for at være tilfældet i den foreliggende sag, uanset sagsøgernes anbringender om det modsatte.

- 215 Ganske vist kan Rådet ikke være forpligtet til at anmode de egyptiske myndigheder om supplerende oplysninger, såfremt der ikke er konkrete beviser, som underbygger disse påstande. Det råder imidlertid ikke over noget skøn med henblik på at afgøre, om de af sagsøgerne fremlagte oplysninger nødvendiggjorde, at det traf sådanne foranstaltninger (jf. i denne retning og analogt dom af 30.6.2016, Al Matri mod Rådet, T-545/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:376, præmis 68-73).
- 216 I den foreliggende sag har Retten i præmis 110-112 ovenfor på baggrund af de dokumenter, som var til Rådets rådighed, samt dettes redegørelse fastslået, at det ikke anså de af sagsøgerne forelagte oplysninger – uanset om de var relevante og troværdige – for at rejse tvivl om den vurdering, som det havde kunnet foretage af respekten for de grundlæggende rettigheder, som er sikret i egyptiske retslige procedurer, navnlig på grundlag af PGO's memorandum af 9. februar 2015, som blev bekræftet ved NCRAA's memorandum af 5. december 2016. I øvrigt [fortroligt].
- 217 I denne henseende skal det fastslås, at Rådet, henset til de af sagsøgerne fremlagte forhold og de oplysninger, som Rådet rådede over på tidspunktet for vedtagelsen af de anfægtede afgørelser, ikke kunne være forpligtet til at foretage supplerende kontrol.
- 218 Som det fremgår af beskrivelsen i præmis 85 og 86 af indholdet af PGO's memorandum af 9. februar 2015, begrænser dette memorandum og NCRAA's memorandum af 5. december 2016, med et tilsvarende indhold, sig til at redegøre for de retsfor skrifter, som danner grundlag for straffesagerne vedrørende de personer, der er opført på listen i bilaget til afgørelse 2011/172, og til at udtrykke en generel forsikring om, at de egyptiske myndigheder respekterer retten til en retfærdig rettergang og til uskyldsformodning. De indeholder derimod ikke nogen konkrete svar på sagsøgernes anbringender vedrørende tilsidesættelsen af disse rettigheder i forbindelse med de straffesager, som sagsøger 1 var genstand for, og på de oplysninger til støtte for disse anbringender, som bl.a. fremgår af D.'s og M.'s rapporter.
- 219 Som anført i præmis 188 ovenfor rådede Rådet imidlertid på tidspunktet for vedtagelsen af afgørelse 2015/486 over en række oplysninger vedrørende de senere stadier af de straffesager, som anbringenderne om krænkelse af grundlæggende rettigheder vedrørte.
- 220 For det første havde Rådet i hvert fald siden 2014 været informeret om, at den egyptiske kassationsdomstol havde ophævet de domme over sagsøger 1, som var afsagt i første instans. Rådet kunne således med føje anse de tilsidesættelser af sagsøger 1's ret til en retfærdig rettergang og iagttagelse af uskyldsformodning, som den procedure, der havde ført til disse domfældelser havde været behæftet med – bl.a. ifølge D.'s og M.'s rapporter – for ikke længere at kunne påvirke de pågældende straffesagers troværdighed, selv om det måtte blive fastslået, at tilsidesættelserne havde fundet sted.
- 221 Denne analyse kunne bekræftes af indholdet af de pågældende domme afsagt af den egyptiske kassationsdomstol, som Rådet – som anført i præmis 103 ovenfor – allerede havde kunnet opnå kendskab til i forbindelse med sagsøgernes appeller i sag T-375/14 – T-378/14. Det fremgår nemlig af disse dommes præmisser, at førsteinstansrettens afgørelser ikke udelukkende blev ophævet på grund af proceduremangler, men på grund af retlige fejl, som berørte den argumentation, der lå til grund for disse afgørelser i deres helhed, og som bl.a., som fastslået i præmis 185 ovenfor, vedrørte utilstrækkelig hensyntagen til de tiltaltes indsigelser og godtgørelsen af deres skyld. Heraf kunne følgelig udledes, at det i forbindelse med hjemvisningen af sagen til retten i første instans tilkom denne at foretage en fornyet fuldstændig prøvelse af sagens realitet hvad angår de tiltaltes ansvar og, i givet fald, de heraf følgende straffe.
- 222 Desuden kunne Rådet med rette udlede af disse domme, at den retsbeskyttelse, der sikres ved muligheden i henhold til den egyptiske straffelov for at appellere til den egyptiske kassationsdomstol, havde været effektiv hvad angår sagsøger 1 og udgjorde en konkret garanti for beskyttelsen af hans ret til en retfærdig rettergang og til uskyldsformodning. Denne analyse kunne bekræftes af den

omstændighed, at denne domstol i sine domme i straffesag nr. 38/2011 og nr. 291/2011 havde besluttet, at sagerne skulle hjemvises til et andet dommerkollegium, og at sagen i straffesag nr. 107/2011 skulle hjemvises til en anden domstol.

- 223 For det andet kunne det, som anført i præmis 190 ovenfor, udledes af den sagkyndige erklæring, hvorom der blev anmodet i sag nr. 107/2011, og udsættelsen af sagen i sag nr. 291/2011, indtil der var truffet endelig afgørelse i sag nr. 38/2011 og nr. 107/2011 – idet disse omstændigheder ikke er bestridt af sagsøgerne – at retten i første instans havde tage hensyn til de betragtninger, som havde foranlediget den egyptiske kassationsdomstol til at ophæve sagsøger 1's domme.
- 224 For det tredje var den i PGO's memorandum af 9. februar 2015 nævnte mulighed for i forbindelse med straffesager at iværksætte en ny en appel ved den egyptiske kassationsdomstol, der, såfremt den antages til realitetsbehandling, munder ud i en endelig afgørelse i sagen, et ganske vist i sig selv utilstrækkeligt bevis for, at en risiko for krænkelse af sagsøger 1's grundlæggende rettigheder helt kan udelukkes, som dog ikke desto mindre er relevant i den foreliggende sag.
- 225 For så vidt som præmisserne for den egyptiske kassationsdomstols domme som fastslået i præmis 222 ovenfor var udtryk for en effektiv retsbeskyttelse, kunne Rådet således med rimelighed antage, at sagsøger 1 igen ville være omfattet af en sådan retsbeskyttelse, såfremt han måtte iværksætte en ny appel til prøvelse af førsteinstansrettens afgørelser efter hjemvisningen af de pågældende straffesager.
- 226 For det fjerde og sidste fremgår det af præmis 191 ovenfor, at sagsøgerne på tidspunktet for vedtagelsen af afgørelse 2015/486 ikke havde gjort nogen forhold gældende, som kunne give anledning til berettigede forespørgsler med hensyn til risikoen for, at sagsøger 1's ret til en retfærdig rettergang og iagttagelse af uskyldsformodningen var blevet tilsidesat af retten i første instans, efter at den egyptiske kassationsdomstol havde hjemvist de pågældende sager.
- 227 Under disse omstændigheder skal det fastslås, at Rådet, henset til alle de oplysninger, som det rådede over på dette tidspunkt, med føje kunne vurdere, at det rådede over tilstrækkelig oplysninger til for det første at konkludere, at de hævdede krænkelse af sagsøger 1's grundlæggende rettigheder, såfremt de måtte være godtgjort, ikke længere kunne påvirke de pågældende straffesagers forløb, og for det andet, at der ikke var rimelige grunde til at frygte, at udfaldet af disse straffesager kunne blive påvirket, såfremt sådanne krænkelse måtte forekomme på et senere tidspunkt. På grundlag af disse oplysninger kunne Rådet følgelig med rimelighed antage, at de nævnte straffesager var troværdige, uden at det i denne henseende var nødvendigt at foretage yderligere kontrol hos de egyptiske myndigheder.
- 228 For så vidt angår de oplysninger, som sagsøgerne har fremlagt, vedrørende vedtagelsen af afgørelse 2016/411 og afgørelse 2017/496 skal det af analysen heraf i præmis 195-208 ovenfor udledes, at de ikke kunne rejse tvivl om denne vurdering.
- 229 Det fremgår således for det første af præmis 197-201 ovenfor, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at de krænkelse af grundlæggende rettigheder, som de gjorde gældende med henblik på at anfægte forlængelsen af deres opførelse i 2016, kunne påvirke troværdigheden af de straffesager, som Rådet kunne lægge til grund for denne forlængelse.
- 230 For det andet fremgår det af præmis 204-208 ovenfor, at de oplysninger, som sagsøgerne forelagde Rådet før vedtagelsen af afgørelse 2017/496, som var utilstrækkeligt underbyggede, ikke i sig selv kunne give anledning til berettigede forespørgsler vedrørende risikoen for, at sagsøger 1's grundlæggende rettigheder var blevet krænket som følge af den angivelige varetægtsfængsling af ham, og at det ikke kan foreholdes Rådet, at det ikke tog hensyn til de oplysninger, som blev fremlagt for første gang for Retten, for at påvise en sådan krænkelse. Det tilkommer Rådet at vurdere, hvorvidt disse oplysninger i givet fald kræver, at det indhenter yderligere oplysninger hos de egyptiske myndigheder med henblik på en eventuel efterfølgende forlængelse af opførelsen af sagsøgerne.

- 231 Disse betragtninger ændres heller ikke af den schweiziske straffedomstols dom af 12. december 2012 og Liechtensteins forfatningsdomstols to domme af 28. august 2012 og af 30. september 2013, som sagsøgerne har anført til støtte for deres anbringender. Som anført ovenfor i præmis 101 og 102 annullerede disse afgørelser således ganske vist foranstaltninger til retshjælp til de egyptiske myndigheder, der var vedtaget, ikke på grund af tilsidesættelser af de pågældende personers ret til en retfærdig rettergang, men på grund af risikoen for, at de ville lide skade på grund af sådanne tilsidesættelser. Hvad nærmere bestemt angår de to sidstnævnte domme vedrørte de i øvrigt en anmodning fra de egyptiske myndigheder på grundlag af straffesagerne vedrørende sagsøger 1, og den pågældende domstols afgørelse var bl.a. baseret på rapporterne fra IBAHRI og M., som ligeledes blev forelagt Rådet. Selv om det antages, at de foranstaltninger til retshjælp, som disse domstole annullerede, er sammenlignelige med foranstaltningerne vedrørende sagsøgerne i den foreliggende sag, som anført i præmis 149 ovenfor, var afgørelserne fra de pågældende domstole imidlertid baseret på andre faktiske omstændigheder end dem, Rådet var blevet informeret om. Som fastslået i præmis 218-230 ovenfor kunne Rådet således, henset til samtlige oplysninger, som det rådede over på tidspunktet for de anfægtede afgørelser, med føje lægge til grund, at der ikke var gyldige grunde til at frygte, at udfaldet af de retslige procedurer vedrørende sagsøgerne kunne påvirkes på grund af tilsidesættelser af deres ret til en retfærdig rettergang og til uskyldsformodning.
- 232 Det følger af det ovenfor anførte, at Rådet på baggrund af samtlige oplysninger, som det rådede over, ikke foretog et fejlagtigt skøn af de oplysninger, som sagsøgerne havde forelagt, vedrørende krænkelse af grundlæggende rettigheder i forbindelse med de retslige procedurer vedrørende disse personer i Egypten, idet det ikke anså dem for at kræve supplerende kontrol. Sagsøgerne har derfor med urette har anført, at Rådet til deres ulempe har anvendt en uafkræftelig formodning om de egyptiske myndigheders respekt for disse rettigheder og har tilsidesat sin pligt til at overvåge, at de respekteres, navnlig hvad angår de rettigheder, der er sikret ved chartrets artikel 47 og 48. Det andet anbringendes første led og følgelig dette anbringende i sin helhed må derfor forkastes.

2. Det tredje anbringende om manglende overholdelse af de generelle kriterier i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172 og artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 270/2011

- 233 Sagsøgerne har med deres tredje anbringende gjort gældende, at forlængelsen af deres opførelse ikke er i overensstemmelse med de generelle kriterier i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172 og artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 270/2011, med den begrundelse, at Rådet for det første ikke har fremlagt beviser for, at de var blevet fundet ansvarlige for uretmæssig tilegnelse af den egyptiske stats midler, og for det andet ikke havde godtgjort, at det forhold, som ligger til grund for denne forlængelse, nemlig at de var genstand for retslige procedurer indledt af de egyptiske myndigheder vedrørende uretmæssig tilegnelse af statens midler på grundlag af De Forenede Nationers konvention mod korruption, var baseret på et tilstrækkeligt solidt grundlag. Dette anbringende indeholder nærmere bestemt fire led. Med det første led har sagsøgerne gjort gældende, at sagsøger 1 ikke er genstand for retslige procedurer vedrørende uretmæssig tilegnelse af statens midler som omhandlet i De Forenede Nationers konvention mod korruption, idet de faktiske omstændigheder, som han foreholdes, ikke kan kvalificeres som sådan. Med det andet led har de gjort gældende, at der ikke ligger nogen beviser til grund for retsforfølgningen af sagsøger 1, hvilket fremgår af den egyptiske kassationsdomstols domme, hvorved denne sagsøgers straffedomme blev ophævet. Med det tredje led har de gjort gældende, at retsforfølgningen af sagsøger 1 er politisk motiveret. Med det fjerde led har de i det væsentlige gjort gældende, at de oplysninger vedrørende sagsøger 2's, 3's og 4's individuelle situation, som de egyptiske myndigheder har fremlagt, ikke er tilstrækkeligt grundlag for deres opførelse.
- 234 Rådet har heroverfor anført, at sagsøgerne blot gentager argumenter, som Domstolen og Retten udtrykkeligt forkastede i dom af 5. marts 2015, Ezz m.fl. mod Rådet (C-220/14 P, EU:C:2015:147), og af 27. februar 2014, Ezz m.fl. mod Rådet (T-256/11, EU:T:2014:93), og at de tilsidesætter princippet om materiel retskraft. Endvidere har det i sine bemærkninger til den første anmodning om tilpasning gjort gældende, at fortolkningen af begrebet uretmæssig tilegnelse af statens midler, som er anvendt i

forbindelse med den ordning med restriktive foranstaltninger, der er fastsat i afgørelse 2011/172, bør have fortrinsret over en anden fortolkning, som er anvendt inden for en anden ordning med restriktive foranstaltninger.

a) Indledende bemærkninger

- 235 For det første skal det bemærkes, at dette anbringende er irrelevant, for så vidt som de anfægtede afgørelser vedrører tilsidesættelse af kriterierne fastsat i artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 270/2011. Disse afgørelser vedrører således udelukkende forlængelsen af opførelsen af sagsøgerne i bilaget til afgørelse 2011/172. Disse kriterier finder derfor ikke anvendelse i det foreliggende tilfælde. Der skal således alene foretages en materiel behandling af dette anbringende, for så vidt som det vedrører tilsidesættelse af kriterierne i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172, forlænget ved afgørelse 2015/486, 2016/411 og 2017/496.
- 236 For det andet – hvilket følger af den i præmis 64 og 65 ovenfor anførte retspraksis – tilkom det Rådet på grund af arten af og formålet med indefrysningen af sagsøgernes aktiver med henblik på opførelsen af sagsøgerne at efterprøve dels, om de beviser, som det rådede over, gjorde det muligt at fastslå, at disse personer var genstand for en eller flere verserende retslige procedurer, dels om denne eller disse procedurer gav mulighed for at kvalificere dem i overensstemmelse med kriterierne i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172.
- 237 Hvad dette angår må det – som Rådet har anført – fastslås, at Retten og Domstolen allerede har taget stilling til spørgsmålet, om det med føje kunne lægge de retslige procedurer vedrørende sagsøgerne til grund for den oprindelige opførelse af disse på baggrund af de kriterier, som bl.a. er fastsat i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172.
- 238 For det første fastslog Retten således i dom af 27. februar 2014, Ezz m.fl. mod Rådet (T-256/11, EU:T:2014:93), at Rådet i den foreliggende sag med føje havde kunnet opføre sagsøgernes navne i bilaget til afgørelse 2011/172 alene med den begrundelse, at de var genstand for en retslig procedure i Egypten, som havde en form for tilknytning til efterforskning vedrørende uretmæssig tilegnelse af statens midler. De kriterier, der er defineret i denne afgørelses artikel 1, stk. 1, omfatter således såvel personer, der er genstand for strafforfølgning på grund af deres medvirken, i forskelligt omfang, i uretmæssig tilegnelse af den egyptiske stats midler, som personer med tilknytning til dem, som er genstand for procedurer med tilknytning til denne retsforfølgning, bl.a. retsbevarende foranstaltninger, som skal sikre de muligvis uretmæssigt tilegnede midler (jf. i denne retning dom af 27.2.2014, Ezz m.fl. mod Rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, præmis 67, 95 og 97). Desuden blev Rettens argumentation godkendt af Domstolen, da den tog stilling til appellen af denne dom i sag C-220/14 P (dom af 5.3.2015, Ezz m.fl. Rådet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, præmis 71-73).
- 239 For det andet fastslog Retten i dom af 27.2.2014, Ezz m.fl. mod Rådet (T-256/11, EU:T:2014:93, præmis 132-134 og 137-140), at de beviser, som de egyptiske myndigheder havde forelagt Rådet, for det første gav mulighed for at anse den kvalificering, som disse myndigheder havde givet de forhold, som de foreholdt sagsøgerne, svarede til begrebet uretmæssig tilegnelse af statens midler, og for det andet mulighed for at anse sagsøger 2, 3 og 4, som var genstand for et dekret om indefrysning af midler udstedt af den egyptiske anklagemyndighed, godkendt af en straffedomstol og tilknyttet efterforskningen vedrørende den uretmæssige tilegnelse af statens midler, for at være genstand for en retslig procedure med tilknytning til efterforskning af uretmæssig tilegnelse af statens midler. Ifølge Domstolen var disse argumenter ikke behæftet med en retlig fejl (dom af 5.3.2015, Ezz m.fl. Rådet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, præmis 75-84).
- 240 Det skal i øvrigt fastslås, at Retten i sag T-279/13 i et søgsmål til prøvelse af navnlig forlængelsen af opførelsen af sagsøgerne ved afgørelse 2013/144 forkastede et anbringende vedrørende manglende iagttagelse af kriterierne i bl.a. artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172, som forlænget ved afgørelse

2013/144, som åbenbart ugrundet med den begrundelse, at de klagepunkter, der var fremført til støtte for dette anbringende, allerede var blevet forkastet af Retten i sag T-256/11 (kendelse af 15.2.2016, Ezz m.fl. mod Rådet, T-279/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:78, præmis 54-64).

- 241 Heraf følger – i overensstemmelse med den i præmis 52 ovenfor nævnte retspraksis vedrørende den materielle retskraft – at sagsøgerne ikke med føje, i forbindelse med det foreliggende anbringende, kan rejse tvivl om lovligheden af deres oprindelige opførelse eller af forlængelsen af deres opførelse ved afgørelse 2013/144 ved at forelægge Retten spørgsmål, som allerede er afgjort ved præmisserne for Rettens og Domstolens i præmis 238-240 ovenfor nævnte domme.
- 242 I øvrigt må klagepunkter eller argumenter fremført i forbindelse med dette anbringendes forskellige led, der er baseret på de samme faktiske og retlige omstændigheder som dem, Retten og Domstolen behandlede i de ovennævnte præmisser for deres afgørelser, forkastes som åbenbart ugrundede.
- 243 Som anført i præmis 53 ovenfor tilkommer det imidlertid Retten at efterprøve, om sagsøgerne inden for dette anbringende fremlægger nye faktiske og retlige omstændigheder, som den endnu ikke har behandlet, og om disse kan rejse tvivl om, hvorvidt forlængelsen af deres opførelse er i overensstemmelse med kriterierne i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172.
- 244 For det tredje skal det bemærkes, at det i forbindelse med forlængelsen af opførelsen af sagsøgerne i princippet alene tilkommer Rådet at efterprøve, om sagsøgerne fortsat er genstand for de samme retslige procedurer. Eftersom Rådet i forbindelse med den oprindelige opførelse af disse personer i tilstrækkeligt omfang kunne sikre sig, at deres ansvar hvad angår forhold, der kan kvalificeres som uretmæssig tilegnelse af statens midler, i det mindste var gjort gældende inden for disse procedurer, eller alternativt, at de var genstand for retslige procedurer i tilknytning hertil, i egenskab af personer med tilknytning, kan det ikke være forpligtet til på eget initiativ at foretage en sådan efterprøvelse ved hver forlængelse af denne opførelse. Det kan kun være forpligtet hertil, såfremt der foreligger nye forhold, som kan rejse tvivl om disse personers involvering eller kvalificeringen af de pågældende forhold.
- 245 Som nævnt i præmis 66 ovenfor, tilkommer det i denne henseende i princippet ikke Rådet at bedømme rigtigheden og relevansen af de beviser, der ligger til grund for de egyptiske retslige procedurer, idet denne bedømmelse påhviler de egyptiske myndigheder. Rådet har alene pligt til bl.a. på baggrund af sagsøgerens bemærkninger at anmode de egyptiske myndigheder om at uddybe de pågældende oplysninger, hvis det har berettigede forespørgsler vedrørende tilstrækkeligheden af de beviser, som disse myndigheder allerede har fremlagt.
- 246 På baggrund af disse betragtninger skal dette anbringendes forskellige led undersøges.

b) Det tredje anbringendes første led om fejlagtig retlig kvalificering af de retslige procedurer vedrørende sagsøger 1

- 247 Sagsøgerne har til støtte for det tredje anbringendes første led gjort gældende, at kun en enkelt af sagerne vedrørende sagsøger 1, sag nr. 38/2011, vedrører forhold, som af de egyptiske myndigheder er kvalificeret som uretmæssig tilegnelse af statens midler. De har i denne henseende gjort gældende, at de forhold, som foreholdes den pågældende, ikke kan kvalificeres som uretmæssig tilegnelse af statens midler som omhandlet i De Forenede Nationers konvention mod korruption, navnlig fordi de dels er knyttet til et privat selskabs aktiviteter, og dels fordi de handlinger, som foreholdes denne sagsøger, ikke blev udført i hans egenskab af tjenestemand. De har i forbindelse med den første anmodning om tilpasning tilføjet, at det kun er fire af de sager vedrørende denne sagsøger, som er nævnt i de egyptiske myndigheders skrivelse af 2. januar 2016, der vedrører retslige procedurer. Desuden har de bestridt kvalificeringen af uretmæssig anvendelse af statens midler på grundlag af EU-retten og navnlig Rettens praksis og den »almindelige folkeret«. De har desuden gjort gældende, at Rådet bør lægge en

selvstændig definition af dette begreb til grund, der er forskellig fra den rækkevidde, som de egyptiske myndigheder tillægger det. I forbindelse med den anden anmodning om tilpasning har de gjort gældende, at spørgsmålet om overensstemmelsen med EU-retens definition af begrebet uretmæssig tilegnelse af statens midler skal bedømmes på grundlag af tre betingelser, der omfatter ulovlig brug af midler eller goder, der tilhører en offentlig enhed eller er anbragt under dennes kontrol, i et øjemed, som er i strid med deres formål, en økonomisk målbar skade, som denne enhed har lidt, og et krav om, at den uretmæssige tilegnelse, som foreholdes personen, har undermineret respekten for retsstatsprincippet i Egypten. Disse betingelser er ikke opfyldt i den foreliggende sag hvad angår sag nr. 38/2011. Endelig anser sagsøgerne ikke sag nr. 107/2011, nr. 291/2011 og nr. 639/2011 for at vedrøre uretmæssig tilegnelse af statens midler. Ifølge sagsøgerne vedrører den førstnævnte af disse sager alene indgåelsen af en ulovlig aftale med henblik på tildeling af energilicenser, den anden vedrører anklager om hvidvaskning af penge, og den tredje vedrører anklager om fejl i beregningen af den skat, som selskabet El-Dekheila skal betale.

248 Det skal indledningsvis bemærkes, at de dokumenter, som de egyptiske myndigheder oprindeligt havde fremsendt til Rådet, som er vedhæftet stævningen, kun – hvad angår sagsøger 1 – henviste til en enkelt straffesag vedrørende denne i sag nr. 38/2011. Som anført i præmis 83 ovenfor henviste de opdaterede oplysninger, som de egyptiske myndigheder har forelagt i 2014 og i 2015, til syv straffesager (sag nr. 38/2011, nr. 107/2011, nr. 291/2011, nr. 457/2011, nr. 541/2011 samt nr. 156/2013 og nr. 376/2013). Endelig nævnte de egyptiske myndigheder, som anført i præmis 88 ovenfor, i de oplysninger, som de forelagde før vedtagelsen af afgørelse 2016/411 og afgørelse 2017/496, tre andre verserende procedurer vedrørende sagsøger 1 i sag nr. 4/2011, nr. 5482/2011 samt nr. 244/2015.

249 Det skal, ligeledes indledningsvis, bemærkes, at sagsøgerne i deres brevveksling med Rådet forud for forlængelsen af deres opførelse i 2015, 2016 og 2017 i det væsentlige gjorde de klagepunkter og argumenter gældende, som i forbindelse med den foreliggende sag er fremført til støtte for dette led i det tredje anbringende. I sine skrivelser af 24. marts 2015, af 21. marts 2016 og af 22. marts 2017 svarede Rådet sagsøgerne, at sagsøger 1 stadig var genstand for retslige procedurer vedrørende uretmæssig tilegnelse af statens midler, og at det tilkom de egyptiske domstole at træffe afgørelse på grundlag af disse procedurer. Hvad nærmere bestemt angår sag nr. 38/2011 anførte Rådet i den første af disse skrivelser bl.a., at begrebet uretmæssig tilegnelse af den egyptiske stats midler kunne omfatte handlinger begået af en tjenestemand, som består i at udnytte offentlige statslige aktiver og forsætligt forringe deres værdi. Det anførte, at retsforfølgningen af sagsøger 1 i denne sag beroede på det postulat, at selskabet El-Dekheila på tidspunktet for de faktiske omstændigheder skulle betegnes som en offentlig virksomhed, eftersom den egyptiske stat besad en betydelig minoritetsandel, og dette selskabs aktiver følgelig skulle anses for offentlige aktiver, og sagsøger 1, der på tidspunktet for de faktiske omstændigheder var bestyrelsesformand i dette selskab, skulle anses for tjenestemand.

1) De argumenter og klagepunkter, der er fremført til støtte for stævningens påstande

250 For det første skal det bemærkes, at de klagepunkter og argumenter, som sagsøgerne har fremført til støtte for stævningens påstande, alene vedrører sag nr. 38/2011, idet sagsøgerne, uden at underbygge deres anbringende, har gjort gældende, at det udelukkende var de faktiske omstændigheder omhandlet i denne sag, som kunne opfylde kriterierne i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172. Ifølge de i præmis 244 anførte betragtninger skal disse klagepunkter og argumenter alene behandles på baggrund af de oplysninger, som de egyptiske myndigheder har fremlagt efter den oprindelige opførelse af sagsøgerne. For så vidt som disse klagepunkter og argumenter tager sigte på at rejse tvivl om denne første opførelse, kan de imidlertid ikke antages til realitetsbehandling, jf. præmis 241 ovenfor.

251 Det skal i denne henseende bemærkes, at det af dokumentet af 13. februar 2014, fremsendt af de egyptiske myndigheder, fremgår, at sag nr. 38/2011 vedrører ulovlig fortjeneste, som sagsøger 1 anklages for at have begået i sin egenskab af formand for bestyrelsen i selskabet El-Dekheila, idet han har erhvervet en kapitalandel på 67% i dette selskab og har ændret dette selskabs priser med henblik

på at sælge metallurgiske produkter fremstillet af hans eget selskab som produkter fra en og samme enhed. Den egyptiske kassationsdomstols dom af 14. december 2013 vedrørende appellen af dommen i første instans i denne sag bekræfter i det væsentlige denne beskrivelse af de forhold, som er foreholdt sagsøger 1. Denne dom bekræfter ligeledes, at det vedrørende sagsøger 1 er fastslået, at den egyptiske stat havde en andel i det pågældende selskab, at det var undergivet offentligt tilsyn, og at han i egenskab af formand for dets bestyrelse blev anset for tjenestemand. I øvrigt fremgår det af denne dom, at det – ud over disse tiltaler – foreholdes sagsøger 1, at han har forårsaget betydelige tab for samme selskab, El-Dekheila, i forbindelse med en kreditaftale indgået på dets vegne.

- 252 Det må fastslås, at disse forhold ikke kan rejse tvivl om Rettens konklusion i præmis 137-140 i dom af 27. februar 2014, Ezz m.fl. mod Rådet (T-256/11, EU:T:2014:93), godkendt af Domstolen, hvorefter de oplysninger, som blev fremlagt for Rådet, gav mulighed for at anse sagsøger 1 for at være genstand for retslige procedurer vedrørende forhold med en kvalificering, der svarer til begrebet uretmæssig tilegnelse af statens midler.
- 253 I denne henseende har Retten i en sammenhæng, der svarer til sammenhængen for afgørelse 2011/72, vedrørende situationen i Tunesien fastslået, at begrebet uretmæssig tilegnelse af statens midler som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/72 omfattede enhver ulovlig anvendelse af midler, som tilhører offentlige organer eller er anbragt under deres kontrol, i strid med deres formål, navnlig i privat øjemed, og som medfører en økonomisk målbar skade for de pågældende offentlige organer (dom af 30.6.2016, CW mod Rådet, T-224/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:375, præmis 89, af 30.6.2016, Al Matri mod Rådet, T-545/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:376, præmis 98, og af 30.6.2016, CW mod Rådet, T-516/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:377, præmis 69). Denne fortolkning kan i den foreliggende sag anvendes på artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/72, som i det væsentlige er enslydende med de tilsvarende bestemmelser i afgørelse 2011/172 og har tilsvarende mål.
- 254 I den foreliggende sag fremgår det af det materiale, som Rådet havde til rådighed, at de egyptiske myndigheder anså sagsøger 1, som ifølge disse myndigheder udførte en tjenstemands funktioner i sin egenskab af formand for bestyrelsen i et selskab under offentligt tilsyn, hvori den egyptiske stat på tidspunktet for de faktiske omstændigheder ejede en andel, for at have udnyttet disse funktioner til – til skade for det pågældende selskabs økonomiske interesser – at opnå ulovlig fortjeneste, navnlig med henblik på at tilgodese sine egne private selskaber. Selv om de egyptiske myndigheder ikke udtrykkeligt, i strafferetlig henseende, har kvalificeret disse forhold som uretmæssig tilegnelse af den egyptiske stats midler, svarer deres kvalificering til dette begreb som defineret i retspraksis.
- 255 Det skal i øvrigt bemærkes, at sagsøgerne ikke har bestridt, at de egyptiske myndigheder har anvendt en strafferetlig kvalificering af de forhold, som foreholdes sagsøgeren i sag nr. 38/2011, der svarer til begrebet uretmæssig tilegnelse af statens midler. Deres klagepunkter i forbindelse med dette led hviler således netop på den forudsætning, at disse myndigheder med urette anså disse forhold for at henhøre under dette begreb, og at Rådet ikke burde have accepteret dette standpunkt i forbindelse med dets fastlæggelse af, om den retslige procedure i denne sag gav mulighed for at anse sagsøger 1 for at opfylde kriterierne i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172.
- 256 Som Retten og Domstolen har fastslået, havde Rådet ret til at opføre sagsøgeren med den begrundelse alene, at han var genstand for en retslig procedure i Egypten, som havde en form for tilknytning til efterforskning vedrørende uretmæssig tilegnelse af statens midler, dvs. – som Retten har fastslået på grundlag af en bedømmelse, der ifølge Domstolens afgørelse ikke var behæftet med en retlig fejl – forhold, som de egyptiske myndigheder havde kvalificeret på en måde, der svarer til dette begreb. For så vidt som oplysningerne om sag nr. 38/2011, der blev opdateret i 2014 og i 2015, ikke gav anledning til tvivl om den analyse af de egyptiske myndigheders synspunkt, som Rådet og Retten havde foretaget vedrørende denne sag, kunne Rådet følgelig med den samme begrundelse forlænge denne opførelse, såfremt den retslige procedure i den pågældende sag stadig verserede.

- 257 I modsætning til den forudsætning, som sagsøgernes argumenter hviler på, følger det derimod af de i præmis 66 og 245 anførte principper, at det ikke tilkommer Rådet at tage stilling til rigtigheden og relevansen af de egyptiske myndigheders strafferetlige kvalificering af de forhold, som deres retsforfølgning af sagsøger 1 vedrører, idet denne kompetence tilfalder de egyptiske myndigheder, der er ansvarlige for at afgøre skyldsspørgsmålet. Det er i den foreliggende sag ubestridt, at retten i første instans i den pågældende sag endnu ikke havde taget stilling til dette spørgsmål i forbindelse med den egyptiske kassationsdomstols hjemvisning af sagen, efter at denne domstol havde ophævet den første dom.
- 258 I øvrigt kunne de oplysninger, som sagsøgerne har påberåbt sig med henblik på at rejse tvivl om de egyptiske myndigheders strafferetlige kvalificering, ikke give anledning til berettigede forespørgsler fra Rådets side eller nødvendiggøre supplerende oplysninger.
- 259 I denne forbindelse kan argumentet om, at de egyptiske myndigheders strafferetlige kvalificering ikke svarede til bestemmelserne i De Forenede Nationers konvention mod korruption, ikke drage tvivl om, at Rådet kunne lægge den retslige procedure i sag nr. 38/2011 til grund. Den omstændighed, at denne konvention er nævnt i begrundelserne for opførelsen af sagsøger 1, betyder blot, at de egyptiske myndigheder ønskede at henvise til den i forbindelse med de pågældende retslige procedurer. Det er derimod ikke denne konventions bestemmelser, der er grundlag for Rådets indefrysning af sagsøgernes aktiver, idet den var et led i en politik for samarbejde med de egyptiske myndigheder, der blev besluttet i henhold til de selvstændige beføjelser, som det er tillagt ved FUSP, og på baggrund af dets egne mål, der er anført i første og anden betragtning til afgørelse 2011/172. Selv om det ganske vist ikke kan udelukkes, at spørgsmålet om, hvorvidt de egyptiske myndigheders strafferetlige kvalificering stemmer overens med bestemmelserne i De Forenede Nationers konvention mod korruption, skal efterprøves af den kompetente egyptiske domstol, er dette spørgsmål imidlertid ikke omfattet af Rådets ansvarsområde, idet det kunne bekræfte, at denne strafferetlige kvalificering svarede til begrebet uretmæssig tilegnelse af statens midler som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172.
- 260 Under alle omstændigheder bestemmer artikel 2, litra a), nr. iii), i De Forenede Nationers konvention mod korruption, som sagsøgerne har påberåbt sig, at tjenestemand kan defineres som »enhver [...], der er defineret som »tjenestemand« i henhold til en kontraherende stats nationale lovgivning«. Sagsøgerne har selv medgivet, at artikel 119, litra g), i den egyptiske straffelov, hvis bestemmelser er gengivet i bilaget til stævningen, vedrørende kvalificeringen af uretmæssig tilegnelse af statens midler bestemmer, at udtrykket »tjenestemand« i denne lov skal fortolkes således, at det finder anvendelse på ansatte i enhver virksomhed, hvori den egyptiske stat ejer en andel. Det fremgår i øvrigt ikke af denne bestemmelse i den egyptiske straffelov, at det er afgørende, hvorvidt en virksomhed skal betegnes som en »offentlig virksomhed« eller et »offentligt selskab«, såfremt en del af dette selskabs midler ejes af staten. Det fremgår følgelig af de oplysninger, som sagsøgerne selv har fremlagt, at de egyptiske myndigheder ved at anse sagsøger 1 for tjenestemand i dennes egenskab af formand for bestyrelsen i selskabet El-Dekheila anvendte den egyptiske straffelov, og at denne anvendelse er i overensstemmelse med artikel 2, litra a), nr. iii), i De Forenede Nationers konvention mod korruption. Den af sagsøgerne påberåbte omstændighed, at denne kvalificering ikke var i overensstemmelse med andre bestemmelser i egyptisk ret, navnlig selskabsretten, er et forhold, som det alene tilkommer den kompetente egyptiske ret at bedømme. I øvrigt er det forhold, som sagsøgerne har gjort gældende, nemlig at sagsøger 1 ikke kunne kvalificeres som tjenestemand på baggrund af de kriterier, som er anført i henholdsvis artikel 2, litra a), nr. i), og artikel 2, litra a), nr. ii), i De Forenede Nationers konvention mod korruption, uden betydning. Det fremgår således tydeligt af ordlyden af denne artikel 2 som helhed, at de kriterier, der er anført i henholdsvis nr. i), ii) og iii) i denne artikel, er alternative og ikke kumulative.
- 261 Det følger af det ovenfor anførte, at Rådet med føje kunne lægge eksistensen af en retslig procedure i sag nr. 38/2011 til grund for at fastslå, at det rådede over et tilstrækkeligt faktisk grundlag for at forlænge opførelsen af sagsøger 1 i forbindelse med afgørelse 2015/486 uanset spørgsmålet om,

hvorvidt de øvrige retslige procedurer vedrørende sagsøger 1, som det havde fået kendskab til, kunne opfylde kriterierne i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172 (jf. i denne retning og analogt dom af 30.6.2016, *Al Matri mod Rådet*, T-545/13, ikke trykt i Saml., EU:T:2016:376, præmis 49 og 100).

262 Som anført i præmis 201 ovenfor har de verserende retslige procedurer i sag nr. 107/2011 og nr. 291/2011, der var blandt de retslige procedurer, som Rådet var blevet informeret om før vedtagelsen af afgørelse 2015/486, i øvrigt også en tilknytning til uretmæssig tilegnelse af statens midler. I den første af disse sager foreholdes sagsøger 1 således, at han i samråd med handels- og industriministeren og formanden for myndigheden for industriel udvikling – i strid med gældende regler – har erhvervet energilicenser for virksomheder i sin koncern i en procedure med offentligt salg af disse licenser til stålsektoren. Det foreholdes således sagsøgeren i denne sag, at han har deltaget i en ulovlig tildeling, til sig selv, af ressourcer, der er anbragt under statens kontrol, foretaget af tjenestemænd med ansvar for fordelingen af disse ressourcer med det resultat, at staten har lidt et økonomisk tab svarende til det beløb, som sagsøgerens virksomheder skulle have betalt for disse ressourcer. Den strafferetlige kvalificering af disse forhold svarer således til begrebet uretmæssig tilegnelse af den egyptiske stats midler som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172, som defineret i præmis 253 ovenfor. I øvrigt vedrører sag nr. 291/2011 hvidvaskning af de midler, som sagsøger 1 ifølge de egyptiske myndigheder ulovligt har opnået under de omstændigheder, der er genstand for sag nr. 38/2011 og nr. 107/2011. Selv om sag nr. 291/2011 vedrørte forhold, som ikke i sig selv hører under begrebet uretmæssig tilegnelse af statens midler, var den, på baggrund af de af de egyptiske myndigheder fremlagte oplysninger, direkte knyttet til uretmæssig tilegnelse af statens midler. Det skal bemærkes, at sagsøgerne, selv om de har gjort gældende, at sag nr. 38/2011 var den eneste af de sager, som de egyptiske myndigheder har anført, der vedrørte forhold, der kan kvalificeres som uretmæssig tilegnelse af statens midler, ikke har fremført nogen argumenter, der kan rejse tvivl om ovenstående betragtninger.

263 Det følger af det ovenstående, at det tredje anbringendes første led må forkastes, for så vidt som det er fremført til støtte for stævningens annullationspåstand.

2) De argumenter og klagepunkter, der er fremført til støtte for påstandene i den første anmodning om tilpasning

264 Sagsøgerne har i den første anmodning om tilpasning fortsat bestridt kvalificeringen som uretmæssig tilegnelse af statens midler hvad angår de forhold, som sag nr. 38/2011 vedrører, og har i denne forbindelse støttet sig på det materiale, som var udarbejdet af sagsøger 1's retlige repræsentanter, og på denne sagsøgers vidneudsagn. Af de grunde, der er redegjort for i præmis 257 ovenfor, må disse argumenter og dette materiale imidlertid forkastes. De tager således ikke sigte på at bestride den omstændighed, at den egyptiske anklagemyndighed strafferetligt kvalificerede de forhold, som denne sag vedrører, i vendinger svarende til begrebet uretmæssig tilegnelse af statens midler, men alene på at bestride denne kvalificering i sig selv og grundlaget for anklagerne mod sagsøger 1 i denne forbindelse. Sagsøgerne har nærmere bestemt bl.a. gjort gældende, at de transaktioner, som blev foreholdt dem, var blevet udført regelmæssigt og med de kompetente myndigheders samtykke. Selv om den egyptiske ret, der har kompetence til at tage stilling til sagsøger 1's ansvar i denne sag, kunne tage hensyn til disse oplysninger, kunne de ikke rejse tvivl om, at de oplysninger, som Rådet rådede over, og som gav det mulighed for at anse den strafferetlige kvalificering af de pågældende forhold – foretaget på grundlag af den egyptiske straffelov – for at opfylde kriterierne i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172, var tilstrækkelige. Det skal i denne henseende bemærkes, at de oplysninger, som de egyptiske myndigheder fremlagde i deres skrivelse af 2. januar 2016, ikke afveg væsentligt, hvad angår denne sag, fra de oplysninger, som de allerede havde forelagt Rådet, og derfor ikke kunne rejse tvivl om dettes bedømmelse.

265 Sagsøgernes argumenter med henblik på at påvise, at denne bedømmelse ikke er i overensstemmelse med Rettens og Menneskerettighedsdomstolens praksis, er ikke overbevisende.

- 266 For det første betyder den omstændighed, at begrebet uretmæssig tilegnelse af statens midler som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172 skal undergives en selvstændig fortolkning, der er uafhængig af enhver national ordning (dom af 30.6.2016, Al Matri mod Rådet, T-545/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:376, præmis 84 og 96) ikke – i modsætning til, hvad sagsøgerne har anført – at dette begreb eventuelt kan udelukke handlinger, som de egyptiske myndigheder har givet en sådan strafferetlig kvalificering. I henhold til den samme retspraksis vedrører dette begreb derimod, i det mindste, handlinger, der kan kvalificeres som sådan ifølge den egyptiske straffelov (jf. analogt dom af 30.6.2016, Al Matri mod Rådet, T-545/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:376, præmis 95). Som fremhævet i præmis 260 ovenfor har sagsøgerne således i den foreliggende sag medgivet, at de egyptiske myndigheders kvalificering i den foreliggende sag er i overensstemmelse med den egyptiske straffelov.
- 267 I øvrigt ville enhver anden fortolkning medføre, at der blev rejst tvivl om Rettens argumentation, som Domstolen har godkendt – som anført i præmis 238 ovenfor – hvorefter opførelsen af sagsøgerne i bilaget til afgørelse 2011/172 med den begrundelse alene, at de var genstand for en retslig procedure i Egypten, som havde en form for tilknytning til efterforskning vedrørende uretmæssig tilegnelse af statens midler, var i overensstemmelse med kriterierne i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172 (jf. i denne retning dom af 5.3.2015, Ezz m.fl. mod Rådet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, præmis 71-73, og af 27.2.2014, Ezz m.fl. mod Rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, præmis 67, 95 og 97).
- 268 For det andet er Rettens og Menneskerettighedsdomstolens praksis vedrørende begrebet »offentligt organ«, som sagsøgerne har nævnt, ikke relevant. Som fastslået i præmis 260 ovenfor er spørgsmålet om, hvorvidt selskabet El-Dekheila kan betegnes som en offentlig virksomhed eller et offentligt selskab, for det første ikke afgørende for kvalificeringen af uretmæssig tilegnelse af statens midler på grundlag af den egyptiske straffelov, når staten ejer en andel, selv om det er en minoritetsandel, i det pågældende selskab. For det andet vedrører den nævnte retspraksis et helt andet spørgsmål end spørgsmålet om, hvorvidt de handlinger, som er foreholdt sagsøger 1 i sag nr. 38/2011, kan kvalificeres som uretmæssig tilegnelse af statens midler, i en helt anden sammenhæng, nemlig vedrørende restriktive foranstaltninger mod Iran, der havde til formål at forhindre nuklear spredning. De sager, der gav anledning til denne retspraksis, drejede sig således om, hvorvidt det sagsøgende selskab var et iransk statsorgan, idet det deltog i udøvelsen af offentlig myndighed eller forvaltede en offentlig tjeneste under myndighedernes kontrol (jf. i denne retning dom af 29.1.2013, Bank Mellat mod Rådet, T-496/10, EU:T:2013:39, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis). Det skal i øvrigt bemærkes, at den kvalificering af de i disse sager omhandlede selskaber som iransk statsorgan, som var foretaget af den myndighed, der havde vedtaget restriktive foranstaltninger over for disse, ikke – som det er tilfældet i den foreliggende sag – var baseret på nationale retslige procedurer, der havde en sådan kvalificering som grundlag.
- 269 For det tredje er sagsøgernes henvisninger til dom af 15. september 2016, Klyuyev mod Rådet (T-340/14, EU:T:2016:496), ikke relevante. Som det fremgår af disse henvisninger, fastslog Retten i denne dom, at de pågældende restriktive foranstaltninger alene var baseret på en skrivelse fra den ukrainske anklagemyndighed, som kun indeholdt en generel og generisk angivelse, der knyttede sagsøgernes navne, heriblandt tidligere højtstående tjenestemænd, til en efterforskning, som i det væsentlige skulle godtgøre, at der var sket en uretmæssig tilegnelse af statens midler, og ikke indeholdt nogen nærmere angivelser. Rådet havde således ikke nogen oplysninger vedrørende de konkrete forhold eller handlinger, som de ukrainske myndigheder havde foreholdt sagsøgeren (jf. dom af 15.9.2016, Klyuyev mod Rådet, T-340/14, EU:T:2016:496, præmis 40 og 41).
- 270 Dette er imidlertid ikke tilfældet i den foreliggende sag, eftersom sagsøger 1 for det første er genstand for verserende retslige procedurer og ikke blot en forundersøgelse. For det andet var de oplysninger, som de egyptiske myndigheder fremlagde i 2014, i 2015 og i 2016, ikke blot en generel information om uretmæssig tilegnelse af statens midler, men indeholdt en præcis og konkret beskrivelse af de forhold, som han blev foreholdt, i hvert fald i sag nr. 38/2011, nr. 107/2011 og nr. 291/2011, som gjorde muligt at forstå den nøjagtige karakter af de strafbare handlinger, som disse sager vedrører, og

hvor stor en medvirken han blev tilskrevet, samt udviklingen i de retslige procedurer i sagerne. Den faktiske kontekst i den foreliggende sag kan derfor under ingen omstændigheder sammenlignes med konteksten i sag T-340/14, uanset om de restriktive foranstaltninger, der er vedtaget i forbindelse med afgørelse 2011/172, kan sammenlignes med foranstaltninger som dem, der blev behandlet i denne sag.

- 271 Hvis det antages, at sagsøgerne agter at lægge dommen af 15. september 2016, Klyuyev mod Rådet (T-340/14, EU:T:2016:496), til grund for at gøre gældende, at det påhviler Rådet at efterprøve de egyptiske myndigheders påstande hvad angår de forhold, som de retslige procedurer vedrørende sagsøger 1 vedrører, fremgår det af præmis 256, 257 og 264 ovenfor, at disse argumenter ikke kan godtages.
- 272 Sagsøgernes argumenter om, at Rådets bedømmelse ikke er i overensstemmelse med den »almindelige folkeret«, er heller ikke overbevisende. Det er i denne henseende tilstrækkeligt at bemærke, at sagsøgerne henviser til begrebet et »statsligt organ« som defineret i De Forenede Nationers Internationale Lovkommissions kommentar til resolution af 2001 om statsansvar for folkeretsstridige handlinger og i internationale voldgiftsafgørelser om staternes ansvar i forbindelse med tvister mellem stater og private selskaber. Af de samme grunde som dem, der er redegjort for i præmis 268 ovenfor, er disse henvisninger således heller ikke relevante i den foreliggende sag.
- 273 Hvad angår den omstændighed, som sagsøgerne har gjort gældende, at kun fire af de sager, der var nævnt i de egyptiske myndigheders skrivelse af 2. januar 2016, vedrører verserende retslige procedurer, er dette ikke relevant, eftersom Rådet – af de samme grunde som dem, der er anført i præmis 261 og 262 ovenfor – fortsat kunne lægge sag nr. 38/2011, nr. 107/2011 og nr. 291/2011 til grund for det synspunkt, at der på tidspunktet for vedtagelsen af afgørelse 2016/411 verserede retslige procedurer med tilknytning til uretmæssig tilegnelse af statens midler vedrørende sagsøger 1.
- 274 De argumenter og klagepunkter, der er fremført til støtte for påstandene i den første anmodning om tilpasning, skal således forkastes.

3) De argumenter og klagepunkter, der er fremført til støtte for påstandene i den anden anmodning om tilpasning

- 275 I den anden anmodning om tilpasning har sagsøgerne stort set gentaget argumenterne i stævningen og i den første anmodning om tilpasning. De har således fortsat rejst tvivl om rigtigheden og relevansen af de faktiske omstændigheder, som ligger til grund for anklagerne mod sagsøger 1 i sag nr. 38/2011, navnlig hvad angår vurderingen af den skade, som staten har lidt. Af de samme grunde som dem, der er anført i præmis 251-262 og 264 ovenfor, må disse argumenter imidlertid forkastes. Med hensyn til de nye klagepunkter og argumenter skal følgende bemærkes.
- 276 For det første er sagsøgernes argument om, at kriterierne i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172 skal fortolkes således, at det påhviler Rådet at efterprøve, om den omhandlede uretmæssige tilegnelse af statens midler, henset til beløbet eller arten af de uretmæssigt tilegnede midler eller den sammenhæng, hvori den har fundet sted, kan underminere retsstatsprincippet i Egypten i strid med Rettens og Domstolens praksis, der finder anvendelse på den foreliggende sag.
- 277 Det skal således først bemærkes – som det fremgår af præmis 238-240 ovenfor – at Domstolen og Retten allerede har afgjort spørgsmålet om, hvilke krav de faktuelle forhold, som Rådet lagde til grund for opførelsen af sagsøgerne, skulle opfylde for at være i overensstemmelse med kriterierne i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172. Det må fastslås, at Domstolen og Retten ikke fandt, at disse krav omfattede et krav om, at den uretmæssige tilegnelse af statens midler kan underminere retsstatsprincippet i Egypten.

- 278 Endvidere skal det bemærkes, at afgørelse 2011/172 – som Retten har fastslået – fuldt ud indgår i FUSP og opfylder de mål, som er anført i artikel 21, stk. 2, litra b) og d), TEU (jf. præmis 122 ovenfor). Retten har ligeledes fastslået, at angivelsen i anden betragtning til afgørelse 2011/172, hvorefter de i denne afgørelses artikel 1, stk. 1, omhandlede personer »der ved berører det egyptiske folk udbyttet af den bæredygtige udvikling af dets økonomi og samfund og underminerer udviklingen af demokrati i landet«, ikke udgør en ekstra betingelse, som skal være opfyldt ved optagelsen af en ny person på listen i bilaget til denne afgørelse. Der er udelukkende tale om en uddybning af det endemål, som forfølges med denne afgørelse (dom af 27.2.2014, Ezz m.fl. mod Rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, præmis 143). Denne argumentation er i det væsentlige godkendt af Domstolen (dom af 5.3.2015, Ezz m.fl. mod Rådet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, præmis 44-46 og 70).
- 279 Det bør således udledes af disse betragtninger, at indefrysningen af aktiver tilhørende personer, som er ansvarlige for uretmæssig tilegnelse af statens midler, eller personer med tilknytning til dem som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172, bidrager til de egyptiske myndigheders bekæmpelse af uretmæssig tilegnelse af statens midler og derfor anses for at være i overensstemmelse med de generelle mål for Rådets politik til støtte for Egypten, der er omhandlet i første betragtning til denne afgørelse, dvs. bl.a. respekt for retsstatsprincippet og de grundlæggende rettigheder. Med henblik på opførelsen af en person på listen i bilaget til denne afgørelse kræver dens artikel 1, stk. 1, følgelig ikke en specifik karakter af de forhold vedrørende uretmæssig tilegnelse af statens midler, som de retslige procedurer, der begrundet opførelsen, vedrører, med hensyn til beløbets størrelse eller arten af de uretmæssigt tilegnede midler eller den sammenhæng, hvori disse forhold er opstået, for at de kan anses for at underminere retsstatsprincippet i Egypten.
- 280 Endelig kan sagsøgerne i denne henseende ikke henvise til Rettens praksis vedrørende de restriktive foranstaltninger, som er fastsat i forbindelse med Rådets afgørelser om situationen i Ukraine, for så vidt som fortolkningen af de generelle kriterier for fastsættelsen af den personkreds, der er genstand for disse foranstaltninger, er foretaget af Retten, henset til disse afgørelsers særlige retlige kontekst, der er forskellig fra den kontekst, hvori afgørelse 2011/172 indgår.
- 281 Det skal navnlig bemærkes, at det i anden betragtning til Rådets afgørelse 2014/119/FUSP af 5. marts 2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT 2014, L 66, s. 26), som gav anledning til de sager, der førte til dom af 15. september 2016, Klyuyev mod Rådet (T-340/14, EU:T:2016:496), og af 15. september 2016, Yanukovych mod Rådet (T-348/14, EU:T:2016:508), hvortil sagsøgerne har henvist, anføres:
- »[...] Rådet [vedtog] at målrette restriktive foranstaltninger mod indefrysning og inddrivelse af aktiver tilhørende personer, der er identificeret som ansvarlige for uretmæssig tilegnelse af ukrainske statsmidler, og personer, der er ansvarlige for menneskerettighedskrænkelser, med henblik på at konsolidere og styrke retsstatsprincippet og respekt for menneskerettighederne i Ukraine.«
- 282 Konsolideringen og styrkelsen af retsstatsprincippet og respekten for menneskerettighederne i Ukraine er således genstand for indefrysningen af aktiver tilhørende de personer, som bl.a. er identificeret som ansvarlige for uretmæssig tilegnelse af statens midler. I denne sammenhæng kunne Retten fastslå, at det kriterium for opførelsen, som var fastsat ved afgørelse 2014/119, skulle fortolkes således, at det abstrakt set ikke omfattede enhver uretmæssig tilegnelse af statsmidler, men at det snarere omfattede uretmæssig tilegnelse af statens midler eller aktiver, der, henset til beløbets størrelse eller arten af de uretmæssigt tilegnede midler eller aktiver eller til den sammenhæng, hvori den var opstået, i det mindste kunne underminere det institutionelle og retlige grundlag i Ukraine, herunder legalitetsprincippet, princippet om forbud mod vilkårlighed i den offentlige forvaltning, princippet om en effektiv domstolsprøvelse og princippet om lighed for loven, samt i sidste ende underminere respekten for retsstatsprincippet i dette land (dom af 15.9.2016, Klyuyev mod Rådet, T-340/14, EU:T:2016:496, præmis 91, og af 15.9.2016, Yanukovych mod Rådet, T-348/14, EU:T:2016:508, præmis 102).

- 283 Som anført i præmis 279 ovenfor er formålet med afgørelse 2011/172 derimod at bistå de egyptiske myndigheder i deres bekæmpelse af uretmæssig tilegnelse af statens midler, idet respekten for retsstatsprincippet og de grundlæggende rettigheder blot er et af de generelle mål for Rådets politik til støtte for Egypten i dens helhed, i hvilken sammenhæng bl.a. den nævnte afgørelse indgår. De principper, som Retten fastsatte i de i præmis 281 og 282 ovenfor nævnte domme, kan således ikke finde anvendelse på den foreliggende sag.
- 284 For det andet har sagsøgerne med urette henvist til de kriterier for fastlæggelsen af, om en juridisk person ejes eller kontrolleres af en anden person eller enhed, som er fastsat i punkt 62 og 63 i Rådets dokument af 24. juni 2015 med titlen »Bedste praksis i EU hvad angår effektiv gennemførelse af restriktive foranstaltninger«. Som det bl.a. fremgår af punkt 66 i dette dokument, tager disse kriterier alene sigte på at fastslå – med henblik på at undgå risikoen for, at en person eller enhed omgår indefrysningen af sine egne aktiver – om en anden juridisk persons aktiver ejes eller kontrolleres af den førstnævnte person eller enhed, og om de sidstnævnte aktiver bør indefrysnes eller ej. Disse kriterier kan således på ingen måde finde anvendelse ved fastlæggelsen af, om Rådet bør anse de verserende retslige procedurer i Egypten, som det har lagt til grund for forlængelsen af opførelsen af personer i bilaget til afgørelse 2011/172, for at vedrøre uretmæssig tilegnelse af statens midler.
- 285 For det tredje og sidste skal det fastslås, at der ikke kan tages hensyn til de oplysninger, som blev fremlagt første gang i forbindelse med den anden anmodning om tilpasning, med det formål at anfægte kvalificeringen af de forhold, som de retslige procedurer i sag nr. 107/2011 og nr. 291/2011 vedrører, som uretmæssig tilegnelse af statens midler. For så vidt angår den første af disse sager er det i præmis 262 ovenfor fastslået, at de forhold, som den retslige procedure vedrører, svarede til begrebet uretmæssig tilegnelse af statens midler som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172. I modsætning til, hvad sagsøgerne har gjort gældende, giver den beskrivelse af disse forhold, som de egyptiske myndigheder har anført i de dokumenter, der blev registreret af Rådet den 6. januar 2017, og som ikke afviger væsentligt fra beskrivelsen i de dokumenter, som Rådet rådede over i 2015 og i 2016, ikke anledning til tvivl om denne analyse. Hvad angår sag nr. 291/2011 er det ligeledes fastslået i præmis 262 ovenfor, at denne sag, selv om den vedrørte hvidvaskning af penge, havde en tilknytning til uretmæssig tilegnelse af statens midler, for så vidt som den hvidvaskning af penge, som blev foreholdt sagsøger 1, vedrørte de uretmæssigt tilegnede midler, som han havde opnået i sag nr. 38/2011 og nr. 107/2011. De ovennævnte dokumenters beskrivelse af sag nr. 291/2011 indeholder ikke nogen nye oplysninger, der kan rejse tvivl om tilknytningen mellem denne sag og den uretmæssige tilegnelse af statens midler, som er genstand for de øvrige ovennævnte sager.
- 286 Af det anførte følger, at de klagepunkter og argumenter, som er fremført i forbindelse med den anden anmodning om tilpasning til støtte for det tredje anbringendes første led, skal forkastes, og dette led skal følgelig forkastes i sin helhed.

c) Det tredje anbringendes andet led om manglende materielt grundlag for de retslige procedurer vedrørende sagsøger 1 som fastslået af den egyptiske kassationsdomstol

- 287 Sagsøgerne har til støtte for det tredje anbringendes andet led gjort gældende, at den egyptiske kassationsdomstol i sine afgørelser af 20. december 2012, af 12. maj 2013 og af 14. december 2013 »afviste« den retsforfølgning af sagsøger 1, der var indledt. Desuden fastslog denne domstol i afgørelsen af 14. december 2013, at der i sag nr. 38/2011 ikke var nogen beviser, som gav mulighed for at rejse anklage mod sagsøgeren med hensyn til den relevante strafferetlige kvalificering, og at retten i første instans med urette havde afvist at tage hensyn til de beviser og argumenter, der var fremlagt af den sagsøgte. Det burde således heraf være udledt, at denne procedure hviler på svage og ubegrundede beskyldninger, og at Rådet ikke fortsat kunne basere sig på de egyptiske myndigheders udtalelser alene, men bør foretage sine egne undersøgelser. Desuden har sagsøgerne gjort gældende, at denne domstol i samme afgørelse fastslog, at den egyptiske stat ikke havde lidt noget tab.

- 288 For det første skal det blot bemærkes – for så vidt som sagsøgerne ved det første led har gjort gældende, at den egyptiske kassationsdomstol afkræftede anklagerne mod sagsøger 1 i sag nr. 38/2011, nr. 107/2011 og nr. 291/2011 – at denne domstol i de domme, som de har påberåbt sig, ikke traf afgørelse i realiteten, men alene ophævede de domme, som var afsagt af retten i første instans, og hjemviste sagerne til denne ret til fornyet prøvelse. Desuden verserer disse sager, efter de nævnte domme, åbenbart fortsat, indtil retten i første instans har truffet afgørelse på ny. Rådet kunne derfor med føje lægge til grund, at denne domstols afgørelser i de pågældende sager ikke havde afsluttet de tilsvarende retslige procedurer, og at det følgelig fortsat kunne forlænge opførelsen af sagsøger 1 på grundlag af de pågældende procedurer.
- 289 For det andet skal det, for så vidt som sagsøgerne i nærværende led har gjort gældende, at den egyptiske kassationsdomstols betragtninger i dommen af 14. december 2013 rejser tvivl om grundlaget for anklagerne i sag nr. 38/2011, bemærkes, at sagsøgerne ikke har gjort dette gældende hvad angår sag nr. 107/2011 og nr. 291/2011. Som fastslået i præmis 262 og 285 ovenfor kunne Rådet således tillige lægge de retslige procedurer i de to sidstnævnte sager til grund for at forlænge opførelsen af sagsøger 1.
- 290 For så vidt angår sag nr. 38/2011 fremgår det af den egyptiske kassationsdomstols dom af 14. december 2013, at denne domstols retslige prøvelse af dommen afsagt i første instans alene vedrørte overholdelsen af de gældende retsregler og ikke, hvorvidt bedømmelsen af de faktiske omstændigheder var begrundet. Den tog således hverken hensyn til, hvorvidt de forhold, som ligger til grund for retsforfølgningen i denne sag, er godtgjort, eller til arten og omfanget af de tiltaltes ansvar, som det følgelig tilkommer retten i første instans at afgøre efter hjemvisningen af sagen. Denne analyse bekræftes af de forklaringer, som de egyptiske myndigheder har givet i PGO's memorandum af 9. februar 2015 og NCRAA's memorandum af 5. december 2016, hvori det anføres, at den egyptiske kassationsdomstol i forbindelse med en første appel af førsteinstansrettens afgørelse udelukkende behandler de retlige spørgsmål.
- 291 Den egyptiske kassationsdomstols betragtninger i dommen af 14. december 2013, som sagsøgerne har henvist til, er således ikke – i modsætning til deres fortolkning – en bedømmelse af selve anklagerne mod sagsøger 1 og af, hvorvidt de beviser, som disse anklager er baseret på, er tilstrækkelige, men en bedømmelse af, hvorvidt førsteinstansrettens argumentation under dens prøvelse af disse anklager og beviser var i overensstemmelse med loven.
- 292 Endvidere fandt den egyptiske kassationsdomstol i den del af dommen af 14. december 2013, hvortil sagsøgerne specifikt har henvist i stævningen, hverken – i modsætning til, hvad de har gjort gældende – at der ikke var beviser, der gjorde det muligt at tiltale sagsøgeren på grundlag af anklagerne mod ham, eller at retten i første instans med urette havde afvist at tage hensyn til de beviser og argumenter, som den sagsøgte havde fremlagt. Den pågældende del af denne dom vedrører således denne kassationsdomstols prøvelse af anklagemyndighedens appel af førsteinstansrettens afgørelse, hvorved den sidstnævnte ret frifandt visse af de anklagede enten i en del af anklagerne eller i dem alle. Denne del af den pågældende dom vedrører således ikke prøvelsen af sagsøger 1's appel af domfældelsen af ham ved førsteinstansrettens dom, og sagsøgerne kan således under ingen omstændigheder påberåbe sig denne til støtte for dette led i det tredje anbringende.
- 293 Hvad angår den del af den egyptiske kassationsdomstols dom af 14. december 2013, som sagsøgerne har citeret i den anden anmodning om tilpasning til støtte for deres argument om, at den egyptiske stat ikke har lidt noget tab i forbindelse med sag nr. 38/2011, er det tilstrækkeligt at fastslå, at denne domstol blot gjorde opmærksom på dels en selvmodsigelse i førsteinstansrettens argumentation, idet denne ret havde foreholdt sagsøger 1, at han både havde søgt at overtage kontrollen over selskabet El-Dekheila og søgt at ødelægge det, dels på den omstændighed, at det skøn af den skade, som staten havde lidt, og de bøder, som de tiltalte blev idømt, ikke var underbyggede. Disse betragtninger indebærer udelukkende, at retten i første instans i forbindelse med hjemvisningen af sagen skal sikre, at dens argumentation er sammenhængende, når den tager stilling til, hvorvidt staten har lidt skade,

og at vurderingen af denne skade i givet fald er tilstrækkeligt underbygget. De pågældende betragtninger giver derimod på ingen måde mulighed for at udelukke, at den fastslår, at staten har lidt skade.

294 Som følge heraf skal det tredje anbringendes andet led forkastes.

d) Det tredje anbringendes tredje led om politiske motiver for de straffesager, som sagsøger 1 er genstand for

295 Sagsøgerne har til støtte for det tredje anbringendes tredje led anført, at retsforfølgningen af sagsøger 1 ikke er blevet indledt i god tro, hvilket ifølge deres opfattelse kan udledes af den omstændighed, at der ikke er nogen beviser til støtte for den egyptiske anklagemyndigheds beskyldninger, af den egyptiske kassationsdomstols domme af 20. december 2012, af 12. maj 2013 og af 14. december 2013 samt af de oplysninger om krænkelse af grundlæggende rettigheder, som sagsøgerne har fremlagt i forbindelse med det første og det andet anbringende. De er i denne henseende af den opfattelse, at Rådet i sin skrivelse af 24. marts 2015 ikke anførte grundlaget for sin afvisning af deres anbringende om, at retsforfølgningen er politisk motiveret.

296 For det første er det vedrørende anbringendet om, at der ikke ligger beviser til grund for de retslige procedurer mod sagsøger 1, tilstrækkeligt at bemærke, at det, som det fremgår af Rettens behandling i præmis 250-285 ovenfor af sagsøgernes argumenter til støtte for det første anbringendes første led, hverken tilkommer Rådet eller Retten at tage stilling til, hvorvidt de beviser mod sagsøger 1, som er indsamlet af anklagemyndigheden som led i de pågældende retslige procedurer, er tilstrækkelige, hvilket henhører under den kompetence, som tilkommer den egyptiske ret, der træffer afgørelse i realiteten. Desuden fremgår det af de dokumenter, som de egyptiske myndigheder har fremsendt til Rådet, at de retslige procedurer, i hvert fald i sag nr. 38/2011, nr. 107/2011 og nr. 291/2011, var baseret på en række præcise faktuelle forhold, som den egyptiske anklagemyndighed havde indsamlet med henblik på at godtgøre bl.a. sagsøger 1's ansvar med hensyn til de strafbare handlinger, som var identificeret i forbindelse med disse procedurer. Med forbehold af den retlige kvalificering af disse beviser, som det tilkommer den kompetente egyptiske ret at foretage, kan det således ikke hævdes, at de pågældende retslige procedurer ikke er baseret på beviser.

297 For det andet fremgår det ikke af indholdet af den egyptiske kassationsdomstols domme af 20. december 2012, af 12. maj 2013 og af 14. december 2013, at straffesagerne ikke er blevet indledt i god tro. Som anført i præmis 185 og 221 ovenfor gjorde denne ret i de nævnte domme opmærksom på, at førsteinstansrettens undersøgelse af de beviser, som var blevet forelagt for den, med hensyn til bl.a. sagsøger 1's skyld i sag nr. 38/2011, nr. 107/2011 og nr. 291/2011, var utilstrækkelig. Herved udtrykte kassationsdomstolen imidlertid ikke en kritik af retsforfølgningen af denne person, som kan rejse tvivl om hensigterne med denne retsforfølgning, men alene af førsteinstansrettens prøvelse af, hvorvidt retsforfølgningen var begrundet. Desuden kunne det udelukkende udledes af disse domme, at det tilkom retten i første instans at foretage en fornyet prøvelse af realiteten med hensyn til de tiltaltes ansvar, men ikke at den nødvendigvis skulle frikende dem.

298 For det tredje og sidste kunne det, selv hvis de af sagsøgerne i forbindelse med det første og det andet anbringende fremlagte oplysninger med henblik på at understøtte, at der sker krænkelse af grundlæggende rettigheder og retsstatsprincippet i Egypten, bl.a. i forbindelse med de retslige procedurer vedrørende sagsøger 1, havde kunnet give anledning til berettigede forespørgsler med hensyn til sådanne krænkelse, under ingen omstændigheder heraf automatisk udledes, at disse procedurer var rent politisk motiverede. Selv om visse af de dokumenter, som sagsøgerne har fremlagt i denne forbindelse, bl.a. rapporterne fra IBAHRI og D., vedrørende forløbet af proceduren i sag nr. 107/2011, udtrykkeligt anfører en risiko for politisk udnyttelse af de retslige procedurer vedrørende de personer, som tilhørte kredsen af ledere under Egyptens forhenværende præsident, Hosni Mubarak, indeholder disse dokumenter i øvrigt ikke tilstrækkeligt præcise og samstemmende oplysninger, som

kan underbygge en sådan risiko hvad angår sagsøger 1. I øvrigt kunne Rådet, som fremhævet i præmis 221-226 ovenfor – i lyset af den egyptiske kassationsdomstols domme og de efterfølgende faser i proceduren – med føje anse sagsøger 1 for at være sikret en tilstrækkelig domstolsbeskyttelse mod risikoen for, at straffesagerne mod ham ville munde ud i en afgørelse, som ville tilsidesætte hans ret til en retfærdig rettergang og iagttagelse af uskyldsformodningen. Det samme kan fastslås hvad angår risikoen for, at denne afgørelse påvirkes af de politiske motiver, der angiveligt førte til indledningen af de pågældende straffesager.

- 299 Det følger af det ovenfor anførte, at Rådet med føje kunne lægge til grund, at de retslige procedurer, som det lagde til grund for forlængelsen af opførelsen af sagsøger 1, ikke kunne påvirkes af politiske hensyn. Det tredje anbringendes tredje led skal derfor forkastes.

e) Det tredje anbringendes fjerde led om den utilstrækkelige karakter af beviserne vedrørende sagsøger 2's, 3's og 4's individuelle situation

- 300 Sagsøgerne har i stævningen alene gjort gældende, at den omstændighed, at opførelsen af sagsøger 1 ikke er i overensstemmelse med de generelle kriterier, der er fastsat i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172, ligeledes gør opførelsen af sagsøger 2, 3 og 4 ugyldig, idet denne udelukkende er baseret på et dekret om indefrysning af midler, som er udstedt i forbindelse med straffesagerne mod deres ægtefæller. De har i replikken gjort gældende, at dette dekret ikke kan danne grundlag for forlængelsen af deres opførelse, eftersom retsforfølgningen af sagsøger 1 ikke er afsluttet, og der ikke er indledt nogen sag mod sagsøger 2, 3 og 4. Et sådant dekret er ifølge sagsøgerne i sagens natur accessorisk i forhold til proceduren vedrørende inddrivelse af de pågældende midler. Sagsøgerne har nærmere anført, at sagsøger 3 og 4 ikke længere er genstand for dekretet om indefrysning af aktiver hvad angår deres personlige aktiver. De har i forbindelse med den første anmodning om tilpasning gjort gældende, at de egyptiske myndigheders skrivelse af 2. januar 2016 ikke omtaler sagsøger 2, 3 og 4, og at de ikke har kunnet fremsætte bemærkninger vedrørende disse myndigheders skrivelse af 7. marts 2016. Desuden har de gjort gældende, at sagsøger 2, siden december 2013, ikke længere er gift med sagsøger 1, og at Rådet blev underrettet herom den 29. januar 2016. De har i forbindelse med den anden anmodning om tilpasning gjort gældende, at sagsøger 2, 3 og 4, før deres opførelse blev forlænget ved afgørelse 2017/496, ikke havde modtaget de oplysninger, som Rådet lagde til grund for denne forlængelse. I øvrigt omtaler de oplysninger, som de egyptiske myndigheder har fremlagt, ikke sagsøger 2, 3 og 4. Det er alene det dekret om indefrysning af aktiver, der blev vedtaget i sag nr. 38/2011, der kan danne grundlag for forlængelsen af opførelsen af disse personer, mens de øvrige dekreter om indefrysning af aktiver, som er knyttet til straffesager, ikke vedrører sager om uretmæssig tilegnelse af statens midler. Desuden fremgår det ikke af nogen af de oplysninger, som de egyptiske myndigheder har fremlagt, at sagsøger 2, 3 og 4 stadig er omfattet af en afgørelse om indefrysning af aktiver. Endelig har de gjort gældende, at den omstændighed, at omfanget af indefrysningen af sagsøger 3's og 4's s aktiver blev ændret, bekræfter, at de ikke kan anses for ansvarlige for uretmæssig tilegnelse af statens midler.

- 301 Det skal indledningsvis bemærkes, at Retten, som anført i præmis 238 og 239 ovenfor, har fastslået, hvilket Domstolen har godkendt, at Rådet kunne basere opførelsen af sagsøger 2, 3 og 4 på den omstændighed, at der var udstedt et dekret om indefrysning af aktiver med tilknytning til den efterforskning af uretmæssig tilegnelse af statens midler, som sagsøger 1 var genstand for, idet kriterierne i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172 ikke kun omfatter personer, der er genstand for strafforfølgning på grund af sådanne forhold, men også personer med tilknytning til dem, der er genstand for bl.a. retsbevarende foranstaltninger, som skal sikre de muligvis uretmæssigt tilegnede midler.

- 302 Under disse omstændigheder er sagsøgernes i præmis 300 anførte argumenter, for så vidt som de tager sigte på at rejse tvivl om den oprindelige opførelse af sagsøger 2, 3 og 4 med den begrundelse, at dekretet i 2011 ikke udgør et solidt grundlag, og at disse personer aldrig har været genstand for

strafferetlige procedurer, i strid med princippet om materiel retskraft, som er knyttet til præmisserne i dom af 5. marts 2015, Ezz m.fl. mod Rådet (C-220/14 P, EU:C:2015:147), og af 27. februar 2014, Ezz m.fl. mod Rådet (T-256/11, EU:T:2014:93). De må derfor afvises.

- 303 For så vidt som sagsøgernes argumenter, hvilke der er redegjort for i præmis 300 ovenfor, tager sigte på at rejse tvivl om forlængelsen af denne opførelse, er de delvis klart ugrundede. I lyset af Rettens betragtninger, som Domstolen har godkendt (jf. præmis 238 og 239 ovenfor), kan sagsøgerne for det første ikke påberåbe sig den omstændighed, at de retslige procedurer vedrørende sagsøger 1 ikke er afsluttet, idet Retten og Domstolen har fastslået, at Rådet kunne lægge til grund, at der verserede en retslig procedure. De kan heller ikke påberåbe sig den omstændighed, at der ikke er indledt nogen retslig procedure mod sagsøger 2, 3 og 4, idet Rådet ifølge Retten og Domstolen har ret til at opføre dem med den begrundelse, at de er genstand for en procedure med tilknytning til straffesager vedrørende uretmæssig tilegnelse af statens midler i egenskab af personer med tilknytning som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172, idet en tilknyttet procedure i sig selv i dette tilfælde udgør en retslig procedure. På samme måde hviler argumentet i den anden anmodning om tilpasning om, at den omstændighed, at sagsøger 3's og 4's personlige aktiver ikke er omfattet af anvendelsesområdet for det dekret om indefrysning af aktiver, som er udstedt vedrørende disse sagsøgere, viser, at de ikke er ansvarlige for uretmæssig tilegnelse af statens midler, på den åbenbart fejlagtige forudsætning, at disse personers aktiver er blevet indefrosset, fordi de selv var mistænkt af de egyptiske myndigheder for uretmæssig tilegnelse af statens midler.
- 304 Dette indebærer, at det eneste nye spørgsmål, som rejses ved de argumenter, der er fremført til støtte for det tredje anbringendes første led, er spørgsmålet om, hvorvidt der efter den oprindelige opførelse af sagsøger 2, 3 og 4 er indtrådt ændringer i sagsøger 1's situation eller deres egen individuelle situation, som ville være til hinder for, at den oprindelige opførelse af dem forlænges på grundlag af bl.a. det dekret om indefrysning af aktiver, der dannede grundlag for den oprindelige opførelse.
- 305 For det første skal det vedrørende det i stævningen fremførte argument, hvorefter forlængelsen af opførelsen af sagsøger 1 er ugrundet, blot bemærkes, at dette anbringendes tre første led, hvorved der var rejst tvivl om grundlaget for denne forlængelse, er blevet forkastet i præmis 250-299 ovenfor, i det mindste hvad angår sag nr. 38/2011, nr. 107/2011 og nr. 291/2011. Gyldigheden af forlængelsen af opførelsen af sagsøger 2, 3 og 4 kan således ikke anfægtes på dette grundlag.
- 306 For det andet er argumenterne om begrænsningen af rækkevidden af indefrysningen af sagsøger 3's og 4's aktiver, som er fremført for første gang i replikken – hvis det antages, at de kan antages til realitetsbehandling – uden betydning. Sagsøgerne har således alene gjort gældende, at denne indefrysning af aktiver ikke længere vedrører disse personers personlige aktiver, men ikke, at indefrysningen er endeligt ophørt, heller ikke hvad angår de aktiver, som de ejer sammen med sagsøger 1. Denne fortolkning bekræftes af de dokumenter, som sagsøgerne har fremlagt til støtte for deres anbringender. For det første fremgår det heraf, for så vidt angår sagsøger 3, at indefrysningen af hendes aktiver ikke længere, ved en retslig afgørelse, finder anvendelse på de goder og aktiver, som hun arvede fra sin far før de retslige procedurer vedrørende sagsøger 1, og for det andet, for så vidt angår sagsøger 4, at den egyptiske anklagemyndighed har bragt indefrysningen af de aktiver, som hun havde ejet før sit ægteskab med sagsøger 1, til ophør. Det kan følgelig udledes af disse oplysninger, at den del af sagsøger 3's og 4's aktiver, som ikke er berørt af de ovennævnte retslige afgørelser, fortsat er genstand for den indefrysning af aktiver, som den egyptiske anklagemyndighed vedtog i 2011, og som er rettet mod samtlige sagsøgere, hvilket disse sagsøgere ikke har bestridt. Disse argumenter må derfor forkastes.
- 307 Hvad – for det tredje – angår de argumenter, der er fremført i forbindelse med den første anmodning om tilpasning, vedrørende de oplysninger om sagsøger 2, 3 og 4, som Rådet havde til rådighed før vedtagelsen af afgørelse 2016/411, har sagsøgerne ikke bestridt, at de egyptiske myndigheder ved en skrivelse af 7. marts 2016 oplyste Rådet, at alle disse personer fortsat var genstand for tre dekreter om indefrysning af aktiver i forbindelse med fire straffesager mod sagsøger 1 i sag nr. 38/2011,

nr. 107/2011 og nr. 291/2011, og at sagsøger 2 og 3 ligeledes var genstand for en indefrysning af aktiver i sag nr. 4/2011. Under disse omstændigheder er det uden betydning, at disse personer ikke er nævnt i de samme myndigheders skrivelse af 2. januar 2016. I øvrigt er den omstændighed, at sagsøgerne ikke har kunnet fremsætte bemærkninger vedrørende oplysningerne i skrivelsen af 7. marts 2016, uden relevans i forbindelse med det foreliggende anbringende og kan kun behandles inden for det fjerde anbringende om bl.a. tilsidesættelse af sagsøgernes ret til forsvar. Endelig kan den omstændighed, at sagsøger 2 er blevet skilt fra sagsøger 1, ikke have nogen indflydelse på forlængelsen af opførelsen af denne person, for så vidt som hun ikke desto mindre – som det blev bekræftet i skrivelsen af 7. marts 2016 – stadig er genstand for indefrysning af aktiver i forbindelse med visse straffesager vedrørende hendes tidligere ægtefælle. Den pågældende forlængelse er således ikke begrundet i arten af hendes tilknytning til den tidligere ægtefælle, men i den omstændighed, at hun er genstand for retslige procedurer, der er knyttet til procedurer vedrørende uretmæssig tilegnelse af statens midler. Desuden har sagsøgerne ikke gjort gældende, at sagsøger 2 på grund af skilsmissen ikke længere har noget forhold til sagsøger 1, bl.a. med hensyn til formue. Af denne grund kan den omstændighed, at Rådet ved vedtagelsen af afgørelse 2016/411 fortsat opførte denne person i bilaget til afgørelse 2011/172 som sagsøger 1's ægtefælle, ikke rejse tvivl om lovligheden af forlængelsen af hendes opførelse. Disse argumenter skal derfor forkastes.

308 For det fjerde og sidste skal det vedrørende de argumenter, der er fremsat i forbindelse med den anden anmodning om tilpasning, først bemærkes, at den omstændighed, at oplysningerne i Rådets skrivelse af 27. januar 2017 først blev specifikt sendt til sagsøger 2, 3 og 4, efter at opførelsen af dem var blevet forlænget, af de samme grunde som dem, der er anført i præmis 307 ovenfor, er uden betydning. Sagsøgerne har desuden medgivet, at sagsøger 2, 3 og 4, for så vidt som den pågældende skrivelse blev sendt til sagsøger 1's retlige repræsentanter, som også repræsenterer de førstnævnte sagsøgere, kunne gennemgå de oplysninger, som Rådet lagde til grund, før forlængelsen af deres opførelse. Endvidere har sagsøgerne med urette hævdet, at Rådet kun kunne lægge det dekret om indefrysning af aktiver, som er vedtaget i sag nr. 38/2011, til grund. Som fastslået i præmis 262 og 285 ovenfor vedrører sag nr. 107/2011 og nr. 291/2011 ligeledes uretmæssig tilegnelse af statens midler, hvorved Rådet også kunne lægge de dekret om indefrysning af aktiver, som vedrørende disse sager er vedtaget med hensyn til samtlige sagsøgere, til grund. Endelig er det hvad angår argumentet om, at ingen af de af Rådet fremlagte oplysninger vedrørende vedtagelsen af afgørelse 2017/496, påviser, at sagsøger 2, 3 og 4 stadig var underlagt en indefrysning af deres aktiver, tilstrækkeligt at anføre, at Rådet blandt disse oplysninger har fremlagt en kopi af de forskellige dekret, der blev vedtaget i 2011, vedrørende samtlige sagsøgere. De nævnte sagsøgere har blot gjort gældende, at disse dekreters anvendelsesområde senere blev ændret, som de havde anført i den første anmodning om tilpasning, men de har ikke fremlagt nogen konkrete oplysninger, der tyder på, at disse dekret ikke længere er i kraft hvad angår sagsøger 2, 3 og 4. Disse argumenter skal derfor forkastes.

309 Det følger af det ovenstående som helhed, at det tredje anbringendes fjerde led skal forkastes. Følgelig skal dette anbringende forkastes i sin helhed.

3. Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse

310 Det fjerde anbringende omfatter nærmere bestemt fem led. Med det første led har sagsøgerne gjort gældende, at Rådet ikke på noget tidspunkt har fremlagt troværdige og konkrete beviser, som kan begrunde anvendelsen af restriktive foranstaltninger over for dem. Med det andet led har de gjort gældende, at Rådet ikke har godtgjort, at det havde foretaget en grundig og upartisk undersøgelse af, om grundene for forlængelsen var velbegrundede, bl.a. på baggrund af deres bemærkninger. Med det tredje led har sagsøgerne gjort gældende, at Rådet ikke har forelagt dem alle de oplysninger, som det har lagt til grund for at forlænge opførelsen af dem. Med det fjerde led har sagsøgerne gjort gældende, at såfremt Rådet har fremsendt alle de dokumenter, som det rådede over, til dem, må det anses for blot

at have gentaget de egyptiske myndigheders erklæringer uden at efterprøve dem. Med det femte led har sagsøgerne gjort gældende, at Rådet ikke har efterkommet deres anmodninger om at blive hørt, selv om dette var nødvendigt på baggrund af deres bemærkninger.

- 311 Rådet har gjort gældende, at sagsøgernes klagepunkter vedrørende tilsidesættelse af deres ret til forsvar og deres ret til en effektiv domstolsbeskyttelse allerede blev forkastet i dom af 5. marts 2015, Ezz m.fl. mod Rådet (C-220/14 P, EU:C:2015:147), og af 27. februar 2014, Ezz m.fl. mod Rådet (T-256/11, EU:T:2014:93), vedrørende den oprindelige opførelse af dem. Hvad angår forlængelsen af denne opførelse blev disse klagepunkter ligeledes forkastet i kendelse af 15. februar 2016, Ezz m.fl. mod Rådet (T-279/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:78). I øvrigt har det i sine bemærkninger til den første anmodning om tilpasning bestridt at have tilsidesat sin pligt til at meddele de oplysninger, det rådede over, og give sagsøgerne mulighed for at fremsætte bemærkninger i forbindelse med vedtagelsen af afgørelse 2016/411. Rådet har i sine bemærkninger til den anden anmodning om tilpasning tilføjet, at den omstændighed, at det ikke har accepteret eller taget hensyn til sagsøgernes bemærkninger, ikke betyder, at det ikke har undersøgt dem. Det har ligeledes gjort gældende, at det ikke havde pligt til særskilt at meddele sagsøger 2, 3 og 4 de oplysninger, som var fremsendt til sagsøger 1's retlige repræsentanter, og som kun vedrørte den sidstnævntes retsstilling. Endelig har det i det væsentlige gjort gældende, at betegnelsen af sagsøger 2 som sagsøger 1's ægtefælle er uden betydning.
- 312 I henhold til fast retspraksis skal Unionens retsinstanser i overensstemmelse med de kompetencer, som er blevet tildelt dem i medfør af EUF-traktaten, sikre en – principielt fuldstændig – legalitetsprøvelse af alle EU-retsakter under hensyn til de grundlæggende rettigheder, der udgør en integrerende del af EU-rettens almindelige retsgrundsætninger, som bl.a. omfatter overholdelse af retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse (dom af 3.9.2008, Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen, C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461, præmis 326, og af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 97 og 98).
- 313 Det følger nærmere bestemt af retten til forsvar, at Unionens kompetente myndighed under en procedure til afgørelse af, om en persons navn skal opføres på en liste over personer eller enheder, hvis aktiver indefrys, eller om denne opførelse skal forlænges, skal meddele den berørte person de belastende oplysninger, som denne myndighed er i besiddelse af og baserer sin afgørelse på, for at denne person kan forsvare sine rettigheder under de bedst mulige betingelser og kan beslutte på et fuldt oplyst sagsgrundlag, om sagen bør prøves af Unionens retsinstanser. Desuden skal den efter EU-retten kompetente myndighed i forbindelse med nævnte meddelelse give denne person mulighed for at fremsætte sine bemærkninger til den begrundelse, der i den pågældende sag lægges ham til last. Endelig skal disse to processuelle forpligtelser, når der er tale om en afgørelse om at lade personens navn forblive på en sådan liste, i modsætning til, hvad der gælder ved den oprindelige opførelse, iagttages, før denne afgørelse træffes (jf. i denne retning dom af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 111-113 og den deri nævnte retspraksis). Disse to processuelle forpligtelser skal imidlertid kun iagttages, når den kompetente myndighed i forbindelse med forlængelsen af opførelsen af de pågældende personer lægger nye forhold til grund. I øvrigt har de pågældende personer under alle omstændigheder konstant en ret til at indgive bemærkninger, især i anledning af den regelmæssige revision af de restriktive foranstaltninger, der vedrører dem (jf. i denne retning dom af 18.6.2015, Ipatau mod Rådet, C-535/14 P, EU:C:2015:407, præmis 26 og 27 og den deri nævnte retspraksis).
- 314 I øvrigt har retten til at blive hørt den følge, at den kompetente myndighed har pligt til at begrunde sin afgørelse ved at angive de individuelle, specifikke og konkrete grunde til, at de kompetente myndigheder anser den berørte person for fortsat at skulle være omfattet af restriktive foranstaltninger på trods af eventuelle formildende omstændigheder, som denne person har fremlagt (jf. i denne retning dom af 22.11.2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, præmis 88, og af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 114 og 116).

- 315 Desuden skal der tages hensyn til den omstændighed, at spørgsmålet om, hvorvidt retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse er tilsidesat, skal undersøges ud fra de specifikke omstændigheder i hvert enkelt tilfælde, navnlig arten af den pågældende retsakt, den sammenhæng, hvori den er vedtaget, samt de retsregler, som gælder på det pågældende område (dom af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 102).
- 316 Som fastslået i præmis 81-88 ovenfor lagde Rådet med henblik på vedtagelsen af de anfægtede afgørelser ikke blot de oplysninger, som det havde haft siden den oprindelige opførelse af sagsøgerne i 2011, til grund, men også en opdatering af disse oplysninger i 2014, i 2015, i 2016 og i 2017, bl.a. vedrørende udviklingen i de retslige procedurer, som sagsøgerne var genstand for. For så vidt som begrundelsen for opførelsen af sagsøgerne hviler på den omstændighed, at der verserer retslige procedurer, tilkommer det således Rådet, navnlig i forbindelse med de periodiske fornyede gennemgange af denne opførelse med henblik på en eventuel forlængelse heraf, at undersøge, hvilken fase disse retslige procedurer befinder sig i, og, i givet fald, udfaldet af disse (jf. i denne retning og analogt dom af 26.7.2017, Rådet mod LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, præmis 46 og 52). Med henblik på at overholde sagsøgernes ret til forsvar og til en effektiv domstolsbeskyttelse påhvilede det følgelig Rådet at meddele dem disse opdaterede oplysninger, at give dem mulighed for at fremsætte bemærkninger hertil før vedtagelsen af de anfægtede afgørelser og i forbindelse med begrundelsen af de pågældende afgørelser at meddele dem grundene til, at det fortsat anså forlængelsen af deres opførelse for at være begrundet.
- 317 Det skal i denne henseende fastslås, at sagsøgerne – som de har præciseret i replikken – med det foreliggende anbringende ikke søger at gøre gældende, at deres ret til forsvar og deres ret til en effektiv domstolsbeskyttelse er blevet tilsidesat i forbindelse med deres oprindelige opførelse, idet de anerkender, at Retten allerede har taget stilling til dette klagepunkt. De gør derimod gældende, at Rådet har tilsidesat disse rettigheder i forbindelse med de anfægtede afgørelser. Den omstændighed, at Retten allerede har behandlet spørgsmålet om, hvorvidt der forelå en sådan tilsidesættelse i forbindelse med den oprindelige opførelse af sagsøgerne og forlængelsen af denne opførelse i 2013, kan følgelig ikke – i strid med, hvad Rådet har gjort gældende – gøres gældende mod sagsøgerne i forbindelse med det foreliggende anbringende.
- 318 På baggrund af disse betragtninger skal dette anbringendes forskellige led undersøges. Først skal dette anbringendes første og tredje led behandles samlet, idet det med dem begge nærmere bestemt gøres gældende, at Rådet har tilsidesat sin pligt til forudgående meddelelse af de omstændigheder, som det havde til hensigt at lægge til grund for de anfægtede afgørelser.
- a) Det første og det tredje led vedrørende, i det væsentlige, tilsidesættelse af pligten til forudgående meddelelse af de omstændigheder, der udgør det faktuelle grundlag for de anfægtede afgørelser***
- 319 Det skal for det første bemærkes, at det første led skal afvises som irrelevant i forbindelse med det foreliggende anbringende, for så vidt som det vedrører manglen på tungtvejende indicier eller troværdige beviser, som kan understøtte forlængelsen af opførelsen af sagsøgerne. Det vedrører således et spørgsmål om, hvorvidt denne forlængelse er velbegrundet, hvilket i øvrigt allerede er behandlet i forbindelse med det tredje anbringende, og adskiller sig følgelig fra spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgernes ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse er tilsidesat (jf. i denne retning og analogt dom af 30.6.2016, Al Matri mod Rådet, T-545/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:376, præmis 134).
- 320 Det skal imidlertid fastslås, at Rådet ikke forud for vedtagelsen af de anfægtede afgørelser meddelte alle de forhold, som det var blevet forelagt af de egyptiske myndigheder, og som det lagde til grund for at anse forlængelsen af opførelsen af sagsøgerne for fortsat at være begrundet.

- 321 For det første [*fortroligt*]. Som de sagsøgte præciserede i deres svar på Rettens spørgsmål af 1. juni 2016, underrettede Rådet dem først om dokumenter med et tilsvarende indhold, efter at afgørelse 2016/411 og 2017/496 var blevet vedtaget. Desuden omtaler Rådet ikke udtrykkeligt dette dokument i sin skrivelse til sagsøgerne af 24. marts 2015, hvori det begrundede forlængelsen af sagsøgernes opførelse for 2015. [*fortroligt*]. Som anført i præmis 157, 192, 224 og 290 ovenfor indeholdt dette dokument desuden oplysninger, der var relevante for vurderingen af denne risiko og generelt for vurderingen af den retlige kontekst, hvori de retslige procedurer vedrørende sagsøgerne indgår. [*fortroligt*]. I øvrigt afkræftes dette synspunkt af den omstændighed, at Rådet forud for afgørelse 2016/411 og gennemførelsesforordning 2017/491 havde fremsendt dokumenter med et tilsvarende indhold til dem.
- 322 For det andet – som fastslået i præmis 307 ovenfor – fremsendte Rådet først de egyptiske myndigheders skrivelse af 7. marts 2016, efter at afgørelse 2016/411 var blevet vedtaget. Denne skrivelse indeholdt således konkrete oplysninger om opretholdelsen af dekretene om indefrysning af aktiver med hensyn til samtlige sagsøgere, som kunne imødegå sagsøgernes indvendinger vedrørende den omstændighed, at sagsøger 2, 3 og 4 slet ikke var omtalt i de samme myndigheders skrivelse af 2. januar 2016, som var blevet sendt til dem. Denne skrivelse af 7. marts 2016 var således åbenbart et forhold, som Rådet kunne lægge til grund for forlængelsen af opførelsen af de ovennævnte personer, hvilket i øvrigt bekræftes af dets skrivelse til sagsøgerne af 21. marts 2016, hvori det imødegår deres indvendinger ved at henvise til og vedlægge denne skrivelse.
- 323 For det tredje – som det er fastslået i præmis 308 ovenfor – blev Rådets skrivelse af 27. januar 2017, der indeholdt nærmere oplysninger om sagsøger 2's, 3's og 4's individuelle situation, meddelt sagsøgernes retlige repræsentanter, idet den dog kun var adresseret til sagsøger 1. Eftersom adressaterne for denne skrivelse ligeledes repræsenterede sagsøger 2, 3 og 4 over for Rådet, kunne de imidlertid på deres klienters vegne få kendskab til netop de oplysninger, som vedrørte dem, og fremsætte bemærkninger hertil. Rådet kan følgelig ikke anses for at have tilsidesat sine forpligtelser over for sagsøger 2, 3 og 4, idet det meddelte skrivelsen af 27. januar 2017 til de retlige repræsentanter for alle sagsøgere, men kun som repræsentanter for sagsøger 1.
- 324 Det fremgår derimod af præmis 321 og 322 ovenfor, at Rådet i forbindelse med vedtagelsen af afgørelse 2015/486 og afgørelse 2016/411 tilsidesatte sine forpligtelser, idet det ikke i god tid meddelte visse oplysninger, som det havde lagt til grund for forlængelsen af opførelsen af sagsøgerne ved disse afgørelser, og følgelig ikke gav dem mulighed for at fremsætte bemærkninger hertil før denne forlængelse.
- 325 Det skal dog bemærkes, at for at tilstedeværelsen af en uregelmæssighed i forbindelse med retten til forsvar kan medføre, at den anfægtede retsakt annulleres, skal proceduren som følge af denne uregelmæssighed i henhold til fast retspraksis kunne have ført til et andet resultat og dermed konkret have påvirket sagsøgerens ret til forsvar (jf. i denne retning dom af 30.6.2016, Jinan Meide Casting mod Rådet, T-424/13, EU:T:2016:378, præmis 81 og den deri nævnte retspraksis).
- 326 For det første er det vedrørende PGO's memorandum af 9. februar 2015 anført i præmis 158 ovenfor, at sagsøgerne kunne indgive bemærkninger for Retten vedrørende dette dokument inden for rammerne af den foreliggende sag [*fortroligt*] i forbindelse med deres skriftlige svar af 1. juni 2017 [*fortroligt*]. Deres ret til en effektiv domstolsbeskyttelse er således blevet opretholdt. I øvrigt fremgår det ikke af disse bemærkninger, at sagsøgerne, hvis de havde fået kendskab til dette dokument før afgørelse 2015/486, havde været i stand til at rejse tvivl om dets indhold eller relevans med hensyn til forlængelsen af deres opførelse. De har følgelig ikke godtgjort, at proceduren kunne have ført til et andet resultat, hvis dette havde været tilfældet.
- 327 For det andet er det hvad angår de egyptiske myndigheders skrivelse af 7. marts 2016 ubestridt, at sagsøgerne kunne have fået kendskab til denne skrivelse ved Rådets skrivelse af 21. marts 2016, og at de ikke har bestridt, at de fik kendskab til den i tilstrækkelig god tid til, at de kunne fremsætte bemærkninger hertil i forbindelse med deres første anmodning om tilpasning. Som det fremgår af

undersøgelsen af disse bemærkninger i præmis 307 ovenfor, kunne disse bemærkninger således ikke have ændret resultatet af proceduren, selv om sagsøgerne havde kunnet fremsætte dem før vedtagelsen af afgørelse 2016/411.

- 328 De tilsidesættelser, som er fastslået i præmis 321, 322 og 324 ovenfor, kan følgelig ikke medføre annullation af de anfægtede afgørelser. Dette anbringendes første og tredje led skal derfor forkastes.

b) Det fjerde anbringendes andet led om manglende beviser for, at Rådet har foretaget en grundig og upartisk undersøgelse af, om begrundelserne for forlængelsen af sagsøgernes opførelse var velbegrundede

- 329 Med dette led har sagsøgerne gjort gældende, at Rådet ikke har fremlagt nogen beviser for, at det har taget tilstrækkeligt hensyn til de bemærkninger, som de fremlagde for hver enkelt forlængelse af deres opførelse, idet de lægger til grund, at Rådet, hvis det havde taget hensyn til disse bemærkninger, burde have konkluderet, at de på hinanden følgende forlængelser ikke var velbegrundede.

- 330 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at selv om overholdelsen af retten til forsvar kræver, at EU-institutionerne gør det muligt for de interesserede parter effektivt at give deres mening til kende, kan denne overholdelse i henhold til fast retspraksis ikke indebære en pligt for de nævnte institutioner til at tilslutte sig denne. Det kræves blot, for at disse personer effektivt kan give deres mening til kende, at denne meningstilkendegivelse kan ske i så god tid, at EU-institutionerne med den fornødne påpasselighed kan gøre sig bekendt hermed og vurdere relevansen heraf for indholdet af den retsakt, der er ved at blive vedtaget (jf. dom af 30.6.2016, Jinan Meide Casting mod Rådet, T-424/13, EU:T:2016:378, præmis 126 og den deri nævnte retspraksis).

- 331 I den foreliggende sag kan den omstændighed alene, at Rådet ikke konkluderede, at forlængelsen af sagsøgernes opførelse ikke var velbegrundet, eller endog fandt det hensigtsmæssigt at efterprøve dette på baggrund af sagsøgernes bemærkninger, under ingen omstændigheder i sig selv udgøre en tilsidesættelse af sagsøgernes ret til forsvar, eftersom de kunne fremsætte disse bemærkninger i god tid.

- 332 Hvis det antages, at sagsøgerne med dette led ønsker at gøre gældende, at de anfægtede afgørelser ikke var begrundede, skal det bemærkes, at Rådet i sine skrivelser af 24. marts 2015, af 21. marts 2016 og af 22. marts 2017 angav de individuelle, specifikke og konkrete grunde til, at det fandt det nødvendigt at forlænge opførelsen af sagsøgerne. I disse skrivelser svarede det desuden på nogle af sagsøgernes bemærkninger. Den omstændighed, at det ikke kom ind på alle de spørgsmål, som sagsøgerne havde gjort opmærksom på i deres talrige skrivelser, betyder ikke, at det ikke tog hensyn til disse, men blot, at det ikke fandt dem afgørende for forlængelsen af deres opførelse.

- 333 Det skal i øvrigt bemærkes, at de anfægtede afgørelser, som forlænger opførelsen af sagsøgerne for henholdsvis fjerde, femte og sjette gang, blev vedtaget under forhold, som de er bekendt med. For det første har begrundelsen for deres opførelse ikke ændret sig siden den oprindelige opførelse. I øvrigt har Retten og Domstolen allerede taget stilling til vigtige spørgsmål vedrørende lovligheden af disse begrundelser. For det andet fremgår det af akterne i sagen, at Rådet siden den oprindelige opførelse af sagsøgerne har sørget for – om ikke før vedtagelsen af de på hinanden følgende afgørelser, da i det mindste umiddelbart derefter – at fremsende de dokumenter, som stammede fra de egyptiske myndigheder, og som det lagde til grund for sine afgørelser, til sagsøgerne, således at de på baggrund af disse dokumenter kunne tage stilling til, om det var nødvendigt at anlægge sag, og effektivt kunne anfægte gyldigheden. Ligeledes kunne Retten i tilstrækkelig grad på baggrund af alle disse dokumenter fastlægge de specifikke og konkrete grunde, som de anfægtede afgørelser er baseret på, og underkaste disse afgørelser en retslig prøvelse.

- 334 Det andet led må derfor forkastes.

c) Det fjerde anbringendes fjerde led om, at Rådet blot har gentaget de egyptiske myndigheders erklæringer uden at efterprøve dem

335 Det skal vedrørende dette led bemærkes, at det kun er gjort gældende subsidært for det tilfælde, at Rådet sendte alle de dokumenter, som det rådede over, til sagsøgerne. Det er imidlertid fastslået i præmis 321 ovenfor, at dette ikke var tilfældet, idet Rådet ikke havde meddelt dem PGO's memorandum af 9. februar 2015. Under alle omstændigheder kan den omstændighed, at Rådet har sat sin lid til de egyptiske myndigheders erklæringer uden at efterprøve dem, ikke udgøre en tilsidesættelse af sagsøgernes ret til forsvar eller deres ret til en effektiv domstolsbeskyttelse (jf. i denne retning dom af 18.2.2016, Rådet mod Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, præmis 89 og 90). Dette led må derfor forkastes.

d) Det fjerde anbringendes femte led om den omstændighed, at Rådet ikke svarede på sagsøgernes anmodninger om at blive hørt

336 Sagsøgerne har i forbindelse med dette led gjort gældende, at de i deres skrivelser af 23. december 2014, af 12. januar 2015, af 3. februar 2015, af 2. marts 2015 og af 29. januar 2016 anmodede om »straks« at blive hørt, og at dette ifølge deres opfattelse var nødvendigt for at forhindre de »åbenbare fejl«, som Rådet har begået.

337 I denne henseende fremgår det af den i præmis 313 anførte retspraksis, at Rådet i den foreliggende sag havde en vid skønsmæssig beføjelse til at beslutte, om det skulle imødekomme sagsøgernes anmodninger om en høring eller ej. I forbindelse med en simpel forlængelse af den oprindelige afgørelse indebærer sagsøgernes ret til at blive hørt således blot, at de kan give deres mening til kende ved på et hvilket som helst tidspunkt, navnlig i forbindelse med den fornyede gennemgang af deres opførelse, at fremsætte bemærkninger, som det tilkommer Rådet at behandle upartisk og grundigt. For så vidt som sagsøgerne havde mulighed for i god tid at forelægge Rådet et antal dokumenter, som kunne udgøre formildende omstændigheder, og anføre de konklusioner, som de drog af disse dokumenter, har de ikke godtgjort, at en høring var nødvendig, henset til omstændighederne i den foreliggende sag. Rådet havde således tilstrækkelig tid før vedtagelsen af de anfægtede afgørelser til – hvis det havde fundet det nødvendigt – at anmode sagsøgerne om at afgive skriftlige forklaringer eller yderligere præciseringer vedrørende de pågældende formildende omstændigheder eller i givet fald foretage kontrol hos de egyptiske myndigheder. Desuden havde Rådet, som anført i præmis 330 ovenfor, ikke pligt til at tilslutte sig det synspunkt, som sagsøgerne havde tilkendegivet i deres bemærkninger. Den angivelige omstændighed, at en høring var nødvendig for at forhindre, at Rådet foretog »åbenbart« urigtige skøn, kan følgelig ikke godtgøre, at sagsøgernes ret til at blive hørt blev tilsidesat, fordi der ikke blev foranstaltet en høring. Endvidere fremgår det af Rettens behandling af det første, det andet og det tredje anbringende i præmis 114-308 ovenfor, at sagsøgerne ikke fremlagde nogen oplysninger før vedtagelsen af de anfægtede afgørelser, som nødvendiggjorde en høring.

338 Det fjerde anbringendes femte led skal således forkastes, hvorfor dette anbringende skal forkastes i sin helhed.

4. Det femte anbringende om ubegrundet og uforholdsmæssig indskrænkning af sagsøgernes ejendomsret samt skade på deres omdømme

339 Sagsøgerne har til støtte for dette anbringende henvist til de argumenter, der er fremført i punkt 102-110 i stævningen i sag T-279/13. Efter deres opfattelse underbygges disse argumenter af den omstændighed, at de har været underlagt en indefrysning af aktiver i over fire år. Rådet har derfor haft meget lang tid til hos de egyptiske myndigheder at kontrollere det beløb, som hævdes at være uretmæssigt tilegnet, hvilket det imidlertid har undladt at gøre. I den første anmodning om tilpasning har sagsøgerne først gjort gældende, at betingelsen, hvorefter proportionalitetsprincippet kræver, at en bestemmelse er egnet til at gennemføre de lovlige mål, som den forfølger, ikke er overholdt, eftersom

opretholdelsen af de restriktive foranstaltninger over for sagsøgerne hverken er relevant eller passende med henblik på at nå det mål om at støtte retsstatsprincippet i Egypten, som er fastsat i afgørelse 2011/172. De har henvist til de argumenter, som de inden for rammerne af det første anbringende har fremført i denne forbindelse. Endvidere har de gjort gældende, at deres opførelse på listen ikke er nødvendig, eftersom disse mål ville kunne gennemføres, på en mindre indgribende måde, ved medlemsstaternes retslige myndigheders afgørelser. Endelig har de gjort gældende, at de egyptiske myndigheder i de retslige procedurer, som Rådet har lagt til grund, ikke har hævdet, at de havde overført midler, som var uretmæssigt tilegnede egyptiske statsmidler, til Unionen. Endvidere har de fremhævet, at deres argumenter styrkes som følge af det lange tidsrum på seks år, der er gået siden deres oprindelige opførelse.

340 Rådet har bestridt disse argumenter og har i det væsentlige gjort gældende, at Retten allerede har taget stilling til spørgsmålet om, hvorvidt proportionalitetsprincippet er blevet overholdt ved de omtvistede foranstaltninger.

341 For det første er det tilstrækkeligt at fastslå, at Retten i præmis 70-74 i kendelse af 15. februar 2016, Ezz m.fl. mod Rådet (T-279/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:78), forkastede sagsøgernes argumenter til støtte for et anbringende svarende til det foreliggende anbringende i den sag, der gav anledning til denne kendelse. Uden at det er nødvendigt at undersøge, om sagsøgerne kan henvise til et bilag til stævningen uden at medtage indholdet, må deres henvisninger til punkt 102-110 i stævningen i den ovennævnte sag forkastes.

342 For det andet skal det vedrørende den omstændighed, at Rådet ikke har kontrolleret beløbet med hensyn til de uretmæssigt tilegnede midler, selv om det har haft tid til at gøre dette siden den oprindelige opførelse af sagsøgerne, bemærkes, at Retten har fastslået, at Rådet i fraværet af en retsafgørelse om, hvorvidt retsforfølgningen i Egypten var begrundet, hverken kunne være bekendt med karakteren af sagsøger 1's eventuelle uretmæssige tilegnelse af den egyptiske stats midler eller selv oplyse det kvantitative omfang heraf (dom af 27.2.2014, Ezz m.fl. mod Rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, præmis 208). I den foreliggende sag fremgår det således af sagens akter, at ingen af straffesagerne vedrørende sagsøger 1 endnu er mundet ud i en endelig retsafgørelse. Hvad navnlig angår sag nr. 38/2011, nr. 107/2011 og nr. 291/2011 fremgår det, at disse sager stadig verserer, efter at den egyptiske kassationsdomstol ophævede førsteinstansrettens afgørelser og hjemviste sagerne til fornyet prøvelse. Dette argument må derfor forkastes.

343 For det tredje fremgår det af Rettens behandling af det første anbringendes første led og det andet anbringendes andet led i præmis 118-165 og 176-208 ovenfor, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at Rådet havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til nødvendigheden, på baggrund af målene for den politik, hvori afgørelse 2011/172 indgår, af generelt at opretholde denne afgørelses anvendelse og nærmere bestemt forlænge sagsøgernes opførelse på listen. Argumentet om, at de anfægtede afgørelser hverken er relevante eller passende med henblik på at gennemføre det af Rådet påberåbte mål om støtte til retsstatsprincippet, må derfor forkastes.

344 For det fjerde skal det bemærkes, at Retten i forbindelse med den sag, der gav anledning til dom af 27. februar 2014, Ezz m.fl. mod Rådet (T-256/11, EU:T:2014:93), fastslog, at de foranstaltninger, som Rådet havde truffet, bl.a. på grundlag af artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172, var passende med henblik på at nå målene med denne afgørelse. Disse foranstaltninger bidrager således effektivt til at gøre det lettere at påvise, at der er begået uretmæssig tilegnelse af midler til skade for de egyptiske myndigheder, og betyder, at det er lettere for disse myndigheder at opnå tilbagebetaling af produktet af sådanne tilfælde af uretmæssig tilegnelse af midler (dom af 27.2.2014, Ezz m.fl. mod Rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, præmis 206). Sagsøgerne kan følgelig ikke med rette rejse tvivl om disse betragtninger ved at gøre gældende, at de egyptiske myndigheders skrivelse af 24. februar 2011 henvendte sig til de nationale retslige myndigheder, og at en administrativ og politisk afgørelse fra Rådet hverken var nødvendig eller passende med henblik på at indefryse deres aktiver. Dette argument skal derfor afvises.

345 For det femte er det vedrørende sagsøgernes argument om, at de egyptiske myndigheder i forbindelse med de retslige procedurer mod sagsøgerne ikke har hævdet, at der er overført midler, som stammer fra uretmæssig tilegnelse af den egyptiske stats midler, til Unionen, fastslået i præmis 238 ovenfor, at Retten i den sag, der gav anledning til dom af 27. februar 2014, Ezz m.fl. mod Rådet (T-256/11, EU:T:2014:93), fastslog – hvilket Domstolen godkendte efter appel – at Rådet i den foreliggende sag med føje havde kunnet opføre sagsøgerne i bilaget til afgørelse 2011/172 alene med den begrundelse, at de var genstand for en retslig procedure i Egypten, som havde en form for tilknytning til efterforskning vedrørende uretmæssig tilegnelse af statens midler. Det foreliggende argument skal således delvist afvises, for så vidt som det har til formål at anfægte sagsøgernes oprindelige opførelse, og det er delvist åbenbart ugrundet, for så vidt som har til formål at rejse tvivl om forlængelsen af denne opførelse.

346 For det sjette og sidste skal det bemærkes, at Domstolen har fastslået, at den begrænsning af udøvelsen af personers ejendomsret, der var omfattet af en restriktiv foranstaltning som indefrysningen af sagsøgernes aktiver, ikke kun fulgte af den pågældende restriktions almindelige rækkevidde, men, i givet fald, også af den faktiske varighed af anvendelsen heraf (jf. i denne retning dom af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 132 og den deri nævnte retspraksis). Således er varigheden af den periode, hvori en foranstaltning som den omtvistede anvendes, en faktor, som Unionens retsinstanser skal tage hensyn til i forbindelse med undersøgelsen af den pågældende foranstaltnings forholdsmæssighed (jf. i denne retning dom af 30.6.2016, CW mod Rådet, T-516/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:377, præmis 172).

347 I den foreliggende sag kan den omstændighed alene, at indefrysningen af sagsøgernes aktiver i Unionen blev forlænget på ny ved afgørelse 2017/496 efter at være blevet opretholdt i en sammenhængende periode på seks år, imidlertid ikke indebære, at proportionalitetsprincippet er tilsidesat. Hvad dette angår skal de restriktive foranstaltninger, som foreskrives inden for disse rammer, som anført ovenfor i præmis 135, på baggrund af målet med afgørelse 2011/172, for at bevare deres effektive virkning i princippet opretholdes, indtil de retslige procedurer i Egypten er afsluttet. Det er ubestridt, at de retslige procedurer vedrørende sagsøger 1 stadig verserede på tidspunktet for forlængelsen af sagsøgernes opførelse i 2017. Som anført i præmis 308 ovenfor har sagsøgerne i øvrigt ikke fremlagt nogen oplysninger, der tyder på, at de dekretter om indefrysning af aktiver, som er vedtaget vedrørende dem alle, ikke længere er i kraft. For det andet har sagsøgerne ikke til støtte for det foreliggende argument påberåbt sig den urimeligt lange sagsbehandlingstid vedrørende disse procedurer. Desuden skal det fastslås, at disse procedurer, som vedrører komplicerede omstændigheder, er blevet ændret et vist antal gange, og navnlig at de afgørelser, der blev truffet i første instans, blev ophævet af den egyptiske kassationsdomstol og hjemvist til fornyet prøvelse. Det fremgår således ikke af sagens akter, at sagsbehandlingstiden vedrørende disse procedurer har været urimeligt lang. Dette argument skal derfor forkastes.

348 Henset til ovenstående betragtninger skal det femte anbringende således forkastes.

349 Da ingen af de anbringender, der er rejst inden for rammerne af det foreliggende søgsmål kan tiltrædes, må Rådet frifindes i det hele, uden at det er fornødent at anordne den af sagsøgerne begærede bevisoptagelse.

IV. Sagsomkostninger

350 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

351 Da sagsøgerne i det foreliggende tilfælde har tabt sagen, bør de i overensstemmelse med Rådets påstand betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer

RET TEN (Femte Udvidede Afdeling)

- 1) **Rådet for Den Europæiske Union frifindes.**
- 2) **Ahmed Abdelaziz Ezz, Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed Salama, Khadiga Ahmed Kamel Yassin og Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggat bærer hver deres egne omkostninger og betaler de af Rådet for Den Europæiske Union afholdte omkostninger.**

Gratsias

Labucka

Dittrich

Ulloa Rubio

Xuereb

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 27. september 2018.

Underskrifter

Indhold

I. Tvistens baggrund og de faktiske omstændigheder	2
A. Retsakter vedtaget af Rådet vedrørende sagsøgerne	2
B. Sager anlagt af sagsøgerne ved Unionens retsinstanser før eller samtidig med den foreliggende sag	3
II. Retsforhandlingerne og parternes påstande	4
III. Retlige bemærkninger	6
A. Formaliteten med hensyn til påstandene i stævningen	6
B. Realiteten	7
1. Det første og det andet anbringende om dels en ulovlighedsindsigelse vedrørende artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172, som forlænget ved afgørelse 2015/486, 2016/411 og 2017/496, og artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 270/2011, dels Rådets tilsidesættelse af artikel 6 TEU, sammenholdt med artikel 2 og artikel 3, stk. 5, TEU samt chartrets artikel 47 og 48	9
a) Indledende bemærkninger	9
1) Den retlige sammenhæng	9
2) De faktiske omstændigheder	12
i) Oplysningerne om de retslige procedurer mod sagsøgerne i Egypten	12
ii) Oplysningerne fremsendt af sagsøgerne før forlængelsen af deres opførelse for 2015, 2016 og 2017	14
iii) Rådets behandling af de af sagsøgerne fremlagte oplysninger	16
b) Det første anbringende om en ulovlighedsindsigelse vedrørende afgørelse 2015/486, 2016/411 og 2017/496 samt forordning nr. 270/2011	17
1) Det første anbringende om en ulovlighedsindsigelse vedrørende afgørelse 2015/486, 2016/411 og 2017/496, for så vidt som de forlænger artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172	17
i) Klagepunktet om manglende retsgrundlag	18
ii) Klagepunktet om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet	19
– Det første argument om, at de »nye egyptiske myndigheder«, som Rådet støtter, er blevet afsat	20
– Det andet argument om risici som følge af de egyptiske ustabile politiske forhold og hævdede krænkelse af retsstatsprincippet og grundlæggende rettigheder	21
– Det tredje argument om risikoen for, at sagsøger 1's ret til en retfærdig rettergang ikke respekteres under de straffesager i Egypten, som han er genstand for	24

2) Det andet led om manglende retsgrundlag for artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 270/2011	25
c) Det andet anbringende om Rådets tilsidesættelse af artikel 6 TEU, sammenholdt med artikel 2 TEU og 3 TEU samt chartrets artikel 47 og 48	25
1) Det andet led om, at forlængelsen af sagsøgernes opførelse er i strid med målene ifølge første betragtning til afgørelse 2011/172	26
2) Det første led om, at Rådet undlod at kontrollere, om sagsøgernes grundlæggende rettigheder var blevet respekteret, og anvendte en uafkræftelig formodning for, at de egyptiske myndigheder respekterede disse grundlæggende rettigheder	32
2. Det tredje anbringende om manglende overholdelse af de generelle kriterier i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172 og artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 270/2011	35
a) Indledende bemærkninger	36
b) Det tredje anbringendes første led om fejlagtig retlig kvalificering af de retslige procedurer vedrørende sagsøger 1	37
1) De argumenter og klagepunkter, der er fremført til støtte for stævningens påstande ...	38
2) De argumenter og klagepunkter, der er fremført til støtte for påstandene i den første anmodning om tilpasning	41
3) De argumenter og klagepunkter, der er fremført til støtte for påstandene i den anden anmodning om tilpasning	43
c) Det tredje anbringendes andet led om manglende materielt grundlag for de retslige procedurer vedrørende sagsøger 1 som fastslået af den egyptiske kassationsdomstol	45
d) Det tredje anbringendes tredje led om politiske motiver for de straffesager, som sagsøger 1 er genstand for	47
e) Det tredje anbringendes fjerde led om den utilstrækkelige karakter af beviserne vedrørende sagsøger 2's, 3's og 4's individuelle situation	48
3. Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse	50
a) Det første og det tredje led vedrørende, i det væsentlige, tilsidesættelse af pligten til forudgående meddelelse af de omstændigheder, der udgør det faktuelle grundlag for de anfægtede afgørelser	52
b) Det fjerde anbringendes andet led om manglende beviser for, at Rådet har foretaget en grundig og upartisk undersøgelse af, om begrundelserne for forlængelsen af sagsøgernes opførelse var velbegrundede	54
c) Det fjerde anbringendes fjerde led om, at Rådet blot har gentaget de egyptiske myndigheders erklæringer uden at efterprøve dem	55
d) Det fjerde anbringendes femte led om den omstændighed, at Rådet ikke svarede på sagsøgernes anmodninger om at blive hørt	55
4. Det femte anbringende om ubegrundet og uforholdsmæssig indskrænkning af sagsøgernes ejendomsret samt skade på deres omdømme	55

IV. Sagsomkostninger	57
----------------------------	----